

Bình Nguyên Lộc

XÔ NGÃ BỨC TƯỜNG RÊU

(Tiểu thuyết)

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

XÔ NGÃ BỨC TƯỜNG RÊU

BÌNH NGUYỄN LỘC

@TIEULUN 2024

*Anh là trai đất Việt,
Em là gái Triều Châu,
Ngẫu nhiên mà gặp gỡ.
Cùng nghe «tiếng sét» nhiệm màu ...*

*Em hỏi lòng em, anh hỏi lòng anh,
Vì sao thắt chặt mối tơ lành ?
Biết rằng duyên số bao ngang trái :
Dị chủng hôn nhân khó kết thành !*

*«Vạn lý trường thành» kiên cố quá,
Làm sao xô ngã nổi, anh ơi !
Nếu vì chữ hiếu, tình khôn thỏa,
«Mà đẹp tình riêng, hận trọn đời !*

*Nguyện một lòng chung thủy với nhau,
Tình yêu quyết thắng chấp binh đao,
Nghiêng trời lệch đất, thời nguyên tử,
Thành kiến không hề lay chuyển sao ?*

*Tình yêu mình chung thủy,
Tình yêu mình sắt son,
Một mai nước chảy đá mòn,
Nước chưa tròn đá, mình còn ... xa nhau !*

*Tình yêu mình cao sâu,
«Mình cùng chung nguyện ước
Cùng sống đôi nhau đến bạc đầu ...
Đá vẫn chưa mòn theo sức nước,*

*Một liều nhan sắc, vện chung tình !
- Em dám hy sinh, tròn chữ hiếu,
Tình anh đâu thẹn nghĩa kiên trinh ?
Ơ ! Vạn lý trường thành,*

*Bức tường rêu cổ kính,
Bị Tình Yêu xô ngã tan tành !
Tư tình thắt chặt yếm anh,
Đôi chim chấp cánh trời xanh ngút ngàn ...*

*Sắt son đã vện niềm son sắt,
Tròn bản tình ca, đẹp đá vàng.*

1963

Hà Liên Tử

Tâm vừa về tới xóm đúng 10 giờ đêm. Trời vừa dứt cơn mưa và ngõ hẻm chàng ở nhờ cao nên không ngập nước. Tuy nhiên chàng vẫn phải nhảy từ cục gạch này qua viên đá khác mới khỏi thọt giày xuống hàng trăm cái vũng nhỏ.

Chính chủ nhà ở hai bên ngõ đã đào những cái vũng ấy để tự làm khổ họ. Chẳng như vậy : Ngõ ban đầu cũng thấp như các ngõ khác. Một ông chủ nhà mua xà bần đổ trước sân ông ta cho chỗ ra vào riêng của ông ta khô ráo. Cố nhiên sân ở hai bên, thấp hơn, bị đọng vũng, và hai người ở hai bên ông phải mua xà bần đổ lên sân họ để thoát nạn, và cố nhiên là họ đắp cao hơn cái ông đầu tiên đã gây chuyện rắc rối. Bảy giờ đã có ba nạn nhân : cái ông gây hấn trước hết và hai ông ở hai bên hai nạn nhân đầu.

Ba ông này phải phản ứng y như hai ông trước và cứ như thế mãi, cuộc chiến tranh kéo dài từ năm sáu mùa mưa, rồi lan rộng ra khắp nhà từ đầu ngõ đến cuối ngõ, và số vũng càng năm càng tăng lên.

Trong xà bần có xen lẫn nhiều cục gạch, nhiều viên bê tông và nước mưa cuốn đất cát đi, để lại những hòn đảo tí hon, cứu tinh của những người đi bộ. Trong bước nhảy cuối cùng, Tâm để chân lên trên một khối đá rắn, đúc bằng xi măng, gạch đời xưa, và sạm trắng tròn. Khối đá này to bằng cái tô, nằm ngay trước thềm nhà chàng mà Tâm thường gọi đùa là cục kẹo đậu phộng, vì nó quả trông rất giống như kẹo đậu phộng quánh ở nhà quê, mới thắng, còn để cho nguội lẩn lẩn trong chảo.

Chàng vừa rút chân sau lên khỏi nửa cục gạch thẽ chôn cạn, tất cả sức nặng của chàng vừa chạy tuốt xuống bàn chân trước

của chàng, để đề nặng lên khối kẹo ấy thì cục kẹo lật nhào, quãng chàng té cái ạch lên đất ướt.

Cả hai dãy nhà đối diện nhau trong ngõ đều ngủ yên vì đám mưa lớn vừa qua. Chỉ còn một căn còn mở cửa, sáng đèn, nhưng ở mãi đằng kia, nên không ai thấy chàng chụp ếch cả.

Khởi bê tông gài bẫy đó chỉ còn dính chân sơ sài dưới đất như là một cái răng trẻ con sắp rụng vì đất chung quanh bị nước chảy mòn khuyết lần lần, nhưng lạ lắm là không ai nghĩ đến việc dời nó đi hay chôn sâu nó xuống.

Sở dĩ Tâm chọn mượn nhà ở cái ngõ tương đối bê bối như thế này là vì chỉ ở đây mới có một căn gác khá tiện nghi. Một bác phó mộc người miền Bắc đã cất nhà cho bác với cái gác đặc biệt để cho thuê ấy. Gác có thang riêng ngoài hàng hiên của căn nhà ở dưới và có thang riêng đưa từ từng trên xuống bếp. Người thuê gác có đi chơi đêm về khuya, khỏi làm rộn chủ nhà ở dưới và muốn tắm, muốn đi ngoài cũng khỏi kêu cửa ai.

Chàng đã phải mượn đến 600 đồng một tháng một căn gác hẹp như vậy, chỉ vì tánh cách tự trị dễ chịu của nó thôi.

Tâm lồm cồm ngồi dậy, phủi đất bùn dính ở áo quần rồi đập các túi để xem có rơi mất bóp phôi, khăn tay gì không. Chàng chợt thấy rằng không còn thuốc điếu và hộp diêm, mà không có thuốc điếu, chàng sẽ chết ghiền chó chẳng chơi.

Tâm nhìn tận đằng xa thì thấy một vùng ánh sáng mà lúc đầu hôm, nhà nào cũng thắp đèn nên nó không nổi bật lên như bây giờ. Đó là nơi mà chàng gọi đùa là Ngã tư Quốc tế, mặc dầu

chàng rất ít để chân tới đó.

Ngõ hẻm chàng ở bị một ngõ hẻm khác chặn thẳng góc tại nơi đó. Cái tên bông lơn mà chàng đặt cho chỗ giáp thông của hai ngõ hẻm này, hữu ý hơn cái tên mà giới cái lương đã đặt cho ngã tư Đề Thám - Bùi Viện.

Bốn căn nhà cất ở bốn góc tại ngã tư này, đều do người ngoại quốc làm chủ hoặc đứng thuê.

Thấy rõ là người ngoại quốc rất sáng về việc chọn điểm chiến lược. Một người Ấn Độ mở một phòng bì da, một người Quảng Đông bán tiệm nước, một người Phước Kiến lập tiệm چاپ pho và một người Triều Châu mở hiệu thuốc bắc.

Sự sống trong xóm qui tụ nơi đây vì không nhà nào khỏi tới đó mua hộp diêm, một ve dầu cù là, một tách cà phê, và những anh con trai không học hành, không công việc thì lấy phòng bì da làm đại bản doanh.

Tâm suốt ngày nghe giảng ở Văn khoa Đại học, rồi đi thư viện, đi hiệu sách, đi ăn, thỉnh thoảng la cà ở các quán giải khát ở vùng chợ Bến Thành. Chàng chỉ về đây vào giờ này để ngủ, hoặc để nằm đọc sách thôi, nên chỉ biết lờ mờ như vậy về cái ngã tư mà chàng đặt tên riêng để pha trò với lão chủ nhà ở dưới.

Sợ thức khuya phải ngáp vì ghiền, chàng lại nhảy một lần nữa để tới Ngã tư Quốc tế để mua thuốc hút. Cũng may là chàng mặc quần và sơ mi màu sậm, lại té không nhằm vũng nước nên những nơi lấm bẩn trên y phục không thấy rõ lắm.

Cả bốn hiệu buôn đều còn mở cửa và còn khách. Đông nhút và ồn ào nhút là phòng bì da. Năm bảy bác phu xích lô giải khát trong tiệm nước và vài chị bếp mua gì trong tiệm chạp phô không rõ. Hiệu thuốc bắc chỉ có một ngoe, một ông cụ đang nhận một lọ dầu Nhị thiên đường.

Tâm đợi thói tiền tại quầy tiệm chạp phô nhưng mắt nhìn qua tiệm thuốc bắc ở bên kia, nhìn một thanh niên Trung Hoa đang ngồi đánh đàn giữa nhà, một thứ đàn mà chàng không biết tên gì nhưng thường thấy trong các gánh hát Tiều.

Thùng đàn chỉ nhỏ bằng cái thúng thoi, nhưng tiếng đàn lại to gần bằng tiếng Hạ uy cầm điện. Đàn dây kim khí nhưng tiếng lại ấm và trầm chó không nhọn hoắt như tiếng đàn tranh.

Tâm rất thích đàn này, nhút là thích xem đánh đàn. Người chơi đàn, cầm hai que tre, đầu tre mập, đánh lên lia lịa, trên không biết bao nhiêu là sợi dây, mà không làm lẫn bao giờ, tưởng khó hơn là gảy đàn thập lục nhiều lắm.

Lấy tiền thói xong, chàng châm một điếu thuốc rồi bước qua tiệm thuốc bắc. Một tấm bảng hiệu treo dựng đứng, dài và ốm như chiếc liễn, đưa sóng, chó không phải đưa mặt ra ngoài. Chỉ nội một điều nhỏ nhất ấy thôi, đã tạo lên một không khí Trung Hoa đặc biệt mà Tâm thấy ngay khi tới trước hiệu này,

Chàng đọc thấy trên tấm bảng mấy chữ hán : *Hứa Phú Hoa - Trường An Đường - Cao, đơn, hoàn, tán, phát khách.*

Chàng đứng nơi cửa mà nhìn mê hai tay của thanh niên đang quất roi tre trên mặt đàn như người ta đánh trống chó không thưởng thức được điệu nhạc lạ đang chơi.

Thanh niên da trắng, mũi cao, đẹp trai như phần đông người Triều Châu. Hắn mặc áo thun lá ba lỗ và quần vải dầu, lưng thật lớn bắng, đúng y lối ăn mặc trong nhà của người Trung Hoa không theo mới.

Trên một chiếc ghế trường kỷ gỗ mun chạm trổ tỉ mỉ và nạm ốc xa cừ, một ông cụ cũng trắng da, tóc hớt trọc, những sợi tóc bạc cứng dựng đứng lên như lông bàn chải ni lông, đang ngậm một chiếc ống điếu nhỏ bằng ngón tay cái mà dài bằng bốn gang tay, làm bằng gốc tre nhiều mắc, trông cằn cỗi và đẹp một vẻ đẹp cổ kính.

Ống điếu lâu đời, lên nước đen mun và những cái mắc tre mỹ thuật, biến chiếc ống điếu thành một món đồ cổ đáng được để vào ngăn tủ kính của Bảo tàng viện.

Ông cụ nhìn sững bụi dành dành trống trong một cái liễn bằng sứ hình chữ nhật để trên chiếc bàn lục giác nhỏ, cũng cùng một thứ gỗ của chiếc trường kỷ và cũng chạm trổ tỉ mỉ, cũng nạm ốc xa cừ.

Một tay đỡ đầu ống điếu, một tay gõ nhịp lên gỗ trường kỷ, ông cụ nghèo đầu, chắc đang tưởng nhớ đến quê hương xứ sở mà cả bốn giác quan của ông : thính giác, thị giác, vị giác, xúc giác đều đang giúp ông hình dung ra nhờ tiếng đàn đang nghe, hình ảnh đang thấy, mùi vị thuốc Tàu đang nếm, và sự nhần thính của mặt gỗ đang sờ.

Thanh niên đã biết có người xem anh ta chơi đàn và đàn xong bản nhạc, hắn ngẩng lên, chợt thấy Tâm với phong độ trang nhã của chàng, hắn cảm tình ngay, mỉm cười nói :

- Hố phìn yếu ! Vô chơi !

Tâm ngạc nhiên hết sức. Hấn nói tiếng Việt y hệt như ta, nhưng sao lại dùng ba tiếng Trung Hoa trước đó làm gì không biết.

Chàng mỉm cười đáp lễ rồi bước vào hiệu. Thanh niên vội đứng lên, đưa tay ra chào khách theo lối Âu châu và mời khách ngồi lên một chiếc ghế tròn không lưng dựa đặt giữa cây đàn và tủ thuốc.

Ông cụ giựt mình, ra khỏi giấc mơ của ông nhưng lại ngó lơ liền sau khi đó và bây giờ ông ta mới hút thuốc thật sự, phà khói trắng đục ra.

- Thầy cũng ở gần đâu đây ? - Thanh niên hỏi.

- Ủ, tôi ở đằng kia. Cây đàn nầy tên là gì a anh ?

- Yieu Khím.

- Cố nhiên là tôi không hiểu tiếng Trung Hoa.

Thanh niên cười hê hê và nói :

- Tôi quen miệng nên nói như vậy. Viết ra chữ, và đọc theo giọng Việt Nam thì là “*Dao Cầm*”.

- Dao Cầm ? Tên nghe hay quá ! Nhưng Dao Cầm là gì ?

- Dao Cầm là cây đàn mà thùng có dát ngọc dao.

- Ngọc dao là ngọc thể nào, tôi chỉ nghe nói chứ chưa được thấy bao giờ. Đâu anh chỉ cho tôi xem thử coi. À, cứ gọi tôi bằng anh đi mà ! Hồ Phìn Yếu là gì ? Lúc tôi mới vào, anh đã nói ba tiếng đó.

- Hồ Phìn Yếu tức là «*Hảo bằng hữu*», tôi chào anh là người bạn tốt ấy mà ! Y như người Quảng Đông nói “Hủ phàn dậu” vậy mà !

- Cảm ơn anh ! À, cảm ơn Hồ phìn yếu.

- Thật ra thùng đàn này chỉ là thùng thường, không có nạm ngọc như thùng đàn trong dàn nhạc các vua chúa đời xưa. Anh cũng biết người Trung Hoa chúng tôi tánh thích thi vị hóa mọi việc, cái gì cũng ngọc, cái gì cũng rồng cả.

Hai người thanh niên cười xòa với nhau.

- Anh nói tiếng Việt giỏi quá ! - Tâm khen. - Có phải là Minh Hương không ?

- Không, nhưng tôi sanh ở đây, lại đã theo học chương trình trung học Việt. Tôi có Việt tịch anh à.

- Vậy sao ? - Tôi sung sướng lắm, - Tâm nói.

- Nhưng ba tôi lại không sung sướng.

- Cố nhiên. À, anh tên gì ?

Thanh niên liếc nhìn cha và hạ giọng xuống :

- Tòng Hưng. Hứa Tòng Hưng là tên họ của tôi. Nhưng ở đây anh nên đọc tên tôi theo giọng Trung Hoa, gọi tôi là Xùng Hêl

Xùng Hêl lại to giọng gọi vào sau nhà :

- Hồ té a !

- Nghe giọng nói, tôi đoán anh là người gốc Triều Châu ?

- Phải ! Tổ quán của tôi là huyện Phẫu Lén, nên tôi nói phương ngữ Triều Châu hơi khác những người Triều Châu các huyện khác như là huyện Tì Ái, huyện Dều Phấn chẳng hạn.

- Trời ! Mỗi huyện ngôn ngữ mỗi khác nhau ?

- Ủ. Nước Trung Hoa không phải là thuần Hán tộc đâu anh à, và dân tộc Triều Châu chỉ có mấy huyện thôi, gia nhập vào đại gia đình Trung Hoa đã mấy ngàn năm rồi mà vẫn giữ phương ngữ riêng, tập quán riêng.

Một thằng xưng từng độ 15, 16 tuổi, cũng mặc áo thun lá như chủ nó, nhưng quần đùi, đi chân không mang ra hai chén nước trà không có đĩa.

Tâm giao thiệp với người Trung Hoa thường, nên biết ngay rằng đây là lối tiếp khách xã giao, chứ còn tiếp bạn thì họ đãi trà cách khác.

Chàng định nói vài câu nữa, uống một ngụm nước rồi xin phép về thì Xùng Hêl hỏi :

- Hồ phìn yếu có sành nhạc không ?

- Mù tịt. Nhưng lại mê nhạc lắm. À, tôi biết ca một bản nhạc cổ Việt Nam, nhưng tôi nghe điệu nhạc ấy như là có hơi Trung Hoa. Để tôi ca thử theo lối xướng thanh anh nghe xem có phải là nhạc Trung Hoa chăng.

Mất Xừng Hêl sáng lên. Hân mừng rỡ, mời giục :

- Ủ, anh xướng thanh thử xem, chậm chậm để tôi đánh theo, nghe rõ mới biết được.

- Nhưng anh có biết tên các âm của nhạc Việt hay không cái đã ?

- Không biết, nhưng đoán được. Chẳng hạn, các anh đọc “liu” tức là “lác” của chúng tôi, “ú” tức là “ngầu” của chúng tôi.

- Vậy thì anh đánh theo xem, tôi xướng thanh đây

Liu ú, liu ú, liu cộng

Liu xê, liu xê, liu cộng

Bis

Xê hò xê liu cộng

Xê hò xê liu xê

...

Cống xê cống xự cống xê

Cống xê xang xự.

Xừng Hêl có đánh sai vài tiếng, nhưng đại để vẫn dựng lại được điệu nhạc này. Hân dùng tay và nói :

- Quả có giọng Trung Hoa, nhưng dấu sao cũng không phải là nhạc Triều Châu.

- Người Việt Nam đặt tên điệu này là điệu Mạnh Lệ Quân.

- Anh biết lời chớ ?

- Biết.

- Tôi đã thuộc cái điệu nhạc ngắn này rồi : Anh ca, tôi đánh theo chơi cho đỡ buồn.

Tâm cất tiếng lên cùng một lượt với Xùng Hêl hạ que xuống.

*Sắc son, son phấn thêm then
Mối tình giữ lời không vẹn,
Năm canh sao vắng tin bạn
Nhắc càng ... nhắc càng nghe nghe.
Chàng là chàng bao dạ,
Chàng là chàng nở dành.
Chiều là chiều hôm nay ...
Bông thiếp bông con thơ,
Ngóng trông xót dạ đắng cay,
Tuôn rơi lụy hạ ...*

Ông cụ bỗng đứng lên, bước lại gần hai người thanh niên, nhìn Tâm mà cười rồi hỏi :

- Pét ca theo Tùng Xoa hả ? Hồ lớ !

Xùng Hêl phải thông ngôn câu nói pha tiếng Việt lẫn phương ngữ Triều Châu ấy :

- Biết ca theo Đường San à ? Tốt lắm.

Tâm “dạ” một tiếng thì ông cụ gật đầu lia lịa và nói thêm :

- Tốt lắm, tốt lắm. Ở đâu ? Làm cái gì ?

- Dạ, tôi ở gần đây, tôi là sinh viên Văn khoa Đại học, bộ Hán văn.

Xùng Hêl thông ngôn lại câu ấy, ông cụ nghe xong thì cả đôi tròng kiếng già của ông ta đều sáng hẳn cùng một lượt với đôi mắt ả sau đó.

- Hà, toa nắn, tốt lắm, tốt lắm !

Ông cụ gọi vọng vào trong, nói cái gì rất dài, đoạn mời Tâm bước sang bộ trường kỷ mà ngồi với ông ta.

- Toa nắn là gì anh ? - Tâm hỏi người bạn mới, cũng bước qua bên kia với chàng.

- Là đại nhân. Ba tôi gọi anh là đại nhân đó.

- Trời, anh làm ơn thưa lại với bác rằng tôi chỉ đáng con cháu thôi.

- Sau sẽ hay. Ông nghe anh là sinh viên đại học, lại học môn Hán văn, ông trọng lắm.

Ông cụ mặc bộ xà xầu bằng vải trắng tinh, giặt có nhúng hồ nên ủi láng và cứng như là bằng nhựa plastique đục.

Đôi mắt kiếng già của ông vuông chứ không phải tròn, gọng bằng vàng y, mềm quá nên bị vẹo nhiều nơi.

Râu bạc của ông, cả hàm trên lẫn hàm dưới đều được thợ cạo săn sóc kỹ lưỡng như râu tây.

- Toa nấn ngồi chơi a !

- Dạ, cảm ơn bác !

Cả cái mặt bàn ngồi và lưng dựa của chiếc trường kỷ đều cân mặt trắng thật to bằng ốc xa cừ với những sợi mây vắt ngang qua với lại một trái châu cũng thật to mà hai con rồng chạm đang tranh nhau.

Tâm vừa ngồi lên đó thì nghe cảm giác kỳ kỳ nơi móng bởi gỗ trường kỷ lâu đời mát lạnh và chất ốc xa cừ cũng mát không kém.

Thằng xung từng khi nấy bấy giờ mang ra một chiếc lò nhỏ trong đó than được cháy hồng, một chiếc ấm đất nung, màu gan gà, và một cái chén lớn có nắp đậy, với lại một hộp trà bằng chì.

Ông cụ mở nắp hộp, thò tay vào đó móc ra từng nhúm trà nhỏ, vì miệng hộp hẹp quá, lấy nhiều một lần không được, để trà vào cái chén lớn, đoạn lắng nghe tiếng nước kêu ầm.

Làm thỉnh lâu không quen, Tâm hỏi Xùng Hêl :

- Sao anh bảo điệu Mạnh Lệ Quân không phải nhạc Trung Hoa ? Chính bác đã nói là tôi hát theo Tùng Xoa kia mà ?

Xùng Hêl mỉm cười mà rằng :

- Ba tôi không thạo nhạc, nghe cái hơi Trung Hoa của nó nên nói vậy thôi.

- Cái chữ “Hạ” ở cuối câu “Tuông rơi lụy hạ” tôi cố làm cho giống những anh mang đèn gáo vào hát trong các tửu lâu :

“Hà ... ạ ... ạ ... ạ ...»

- Và quả giống lắm.

Không biết nói gì nữa. Tâm nhìn cái tủ thuốc khổng lồ choán hết cả bức tường trước mặt chàng và nghĩ rằng nếu một người nhiếp ảnh viên khéo, có thể để ống ảnh vào một cạnh nào đó mà chụp thì sẽ trình bày ra một cái gì tương tự như mấy chục tầng lầu của một ngôi nhà chọc trời.

Chàng nhìn lại cái liễn vuông bằng sứ chứa đầy nước với một đáy sạn trắng tinh trong ấy mọc lên một gốc dành dành già cỗi mà lá lại nõn nà.

Chàng đã có dịp tán phục khiêu thưởng thức thiên nhiên và thu hẹp thiên nhiên của người Trung Hoa trong thuật chơi cây cảnh, non bộ.

Gốc dành dành này là một hình thức hỗn hợp vừa cây cảnh, vừa non bộ mà chàng mới chú ý lần đầu. Gốc cây trông cằn cỗi như gốc một cổ thụ, hình dáng cổ quái, và nhìn lâu có thể thấy đó là một gộp đá, hay một đỉnh non. Ông chủ hiệu thuốc bắc đã gắn lên gốc dành dành một kiềng chùa, một ngôi nhà bằng sứ. Thành thử ông vừa được thưởng thức cây cảnh, vừa chơi non bộ ... giữa phòng khách.

Ông Trường An Đường chế nước sôi vào chén, vẫn lặng thinh ngồi đợi chất trà tan ra đoạn rót trà từ cái chén to ấy ra ba cái chén nhỏ bằng ngón chân cái rồi mời :

- *Toa nắn chìa té ló !*

- Tâm đoán hiểu ông mời “*đại nhân uống trà*” chứ không gì.

Cả ba người đều nâng chén. Chén trà bằng sứ, nóng như than hồng, trà bên trong, vừa hớp một hớp là nghe miệng muốn cháy bỏng. Thế mà hai cha con nhà này uống nghe ngon lành như ta uống nước đá.

Họ uống nước, nhìn nhau mà không nói gì cả. Tuy nhiên Tâm không thấy rằng cuộc tiếp khách của ông cụ lạnh nhạt, bởi chàng chợt nhớ lại cái lối đối diện đàm tâm của người Trung Hoa.

Mồ hôi của Tâm thoát ra đầm đề sau chén trà nóng đầu tiên; bây giờ Xùng Hêl mới nói :

- Anh đừng có ngạc nhiên hay buồn. Ba tôi trọng anh lắm mới làm thỉnh hoài như vậy đó.

Ông Hứa Phú Hòa cười hề hề :

- Toa nấn ở lại ăn cháo khuya với ngóa ghen ?

Tâm xin không nhận vì chàng còn công việc ở nhà, mà cái bữa cháo khuya này không biết kéo dài đến chừng nào. Chàng hỏi người bạn trẻ :

- Cháo khuya là thế nào ?

- Người Triều Châu chúng tôi, giàu nghèo gì, trước khi đi ngủ cũng phải ăn một bữa cháo trắng với cháo đỏ. Thói quen ấy mà ...

Xùng Hêl vừa nói tới đó, bỗng xuất hiện ra nơi cửa buồng một dáng người. Tâm ngỡ là thằng xung từng khi nãy nên không

để tâm đến. Nhưng kẻ ấy tiến ra ngoài và thoáng thấy rằng y khác hơn là thằng bé mặc áo thun lá, chàng day lại nhìn thì ...

Mãi về sau này, Tâm vẫn cứ băn khoăn không rõ vì sao chàng lại bị sét của thiên lôi Trung Hoa đánh phải, bởi người sinh viên đẹp trai ấy có rất nhiều bạn gái xinh đẹp Việt Nam, thiếu nữ thường, nữ sinh, nữ sinh viên, nữ công chức.

Dân Triều Châu rất đẹp người, đẹp hơn tất cả các nhóm người khác ở Hoa Nam. Nhưng phần đông họ hô hoặc móm. Cô gái vừa bung mâm cháo trắng ra, không hô cũng chẳng móm, nghĩa là cô giống như tất cả mọi cô gái Trung Hoa khác về ... cái miệng. Nhưng cô khác hẳn họ về chỗ cô có vẻ đẹp đặc biệt của người Triều Châu. Đây là một gương mặt mà Tâm không sao tả được, nhưng chàng thấy rằng đẹp hơn tất cả mọi gương mặt trên ảnh nhiều màu đã trang trí cho lịch sản xuất ở Hồng Kông mấy mươi năm sau này.

Trông thấy chàng, cô gái không chào, cắn môi dưới của nàng rồi cúi xuống nhìn gạch như sợ vấp té rồi phải đổ mâm cháo.

Ông Trường An Đường dẹp âm chén xuống trường kỷ và cô gái đặt mâm cháo lên đó.

Phụ nữ Trung Hoa táo bạo hơn phụ nữ ta trong việc trang điểm, ăn mặc. Họ đã dám hót tóc ngắn, cách đây bốn mươi năm khi đàn bà Việt Nam chưa biết phi dê là gì. Và mấy năm sau này, chính con gái Trung Hoa đã, trước ta, dám mặc bờ lu dăng và săng đai đi ngoài đường.

Cô gái ăn mặc như vậy và Tâm nhìn hai cái chân của cô ta thấy nó giống chân bàn hết sức. Chân bàn bằng gỗ mun, đeo

nhái giống ba cái rễ cây cỏ thụ quán quít lấy nhau, theo lối bàn ghế xưa của Trung Hoa, rễ giả tạo ấy nhỏ xíu ở dưới và mập lần lần lên. Chân cô gái bó sát trong hai ống bơ lu đăng cũng y hệt như thế.

Cô ta sử dụng đến hai yếu tố ngây thơ Âu, Á, nên trông dễ thương quá sức. Nơi trán cô, rũ xuống một mớ tóc rìa hót bằng đầu, trông như răng một chiếc lược thừa khổng lồ. Đó là lối để tóc rìa của con gái Triều Châu không theo mới, giúp cho gương mặt họ ngây thơ. Sau ót cô, một chiếc đuôi ngựa nhong lên, lối để tóc ngây thơ của gái Âu châu mà cô ta cộng vào với tóc rìa để phụ lực cho nó, hầu tăng vẻ trẻ con của cô.

Cô gái không còn trẻ nữa và Tâm đoán cô ta ít lắm cũng đôi mươi rồi, nên chi cô ta đẹp được vì thân thể đã nở toàn diện chớ không còn do dự như nơi những cô bé mới nhổ giò.

Người bung mâm cháo đã xây lưng đi vào trong rồi mà Tâm còn nhìn theo hai cổ chân trắng nõn nà và no tròn được hai ống bơ lu đăng ôm sát lấy !

Chàng quên mất là chàng đã quyết định xin về để tránh bữa cháo khuya mà chàng không ăn vì chỉ mới quen độ một tiếng đồng hồ đây thôi với gia đình này. Nếu Xùng Hêl không mời ăn cháo, thì không biết chàng đã ngồi thừ ra đó đến bao giờ.

Tâm đứng dậy, lễ phép cúi đầu xá ông Hứa Phú Hòa, y như chàng đã lễ phép với những ông cụ người Việt, trái hẳn với thói thường mà chàng xem thường những người Trung Hoa quen biết. Hôm nay phong độ của gia đình này đã làm cho chàng phải nể họ và có lẽ cũng vì ... người đẹp xuất hiện và khuất dạng sau cửa buồng.

Xùng Hêl đưa chàng - tới cửa ngõ, ân cần mời mọc :

- Có rảnh mời anh đến chơi.

Tâm cởi giày khi lên tới đầu thang. Chàng không sấm giường và trải chiếu ngay dưới sàn nhà mà nằm, nên xem sàn như bộ ván, và tránh lồi bùn đất vào đó.

Chàng mở đèn, thay y phục và khi mặc đồ mát vào xong, chàng châm một điếu thuốc và nằm dài xuống, thả hồn theo khói trắng.

Vách nhà bằng ván được chàng trang trí bằng hình ảnh của nữ minh tinh chiếu bóng Âu châu, và của những mỹ nhân các bản quảng cáo Nhật Bản và Trung Hoa. Những con người đẹp mỉm cười hằng bữa với chàng để an ủi người sinh viên độc thân này, hôm nay sao mà chàng trông thấy họ vô duyên lạ.

Hôm nay, kể từ đêm hôm nay, chỉ có một người trên đời này là đáng cho chàng mơ tưởng đến, tất cả bao thiếu nữ khác đều xoàng xĩnh về nhan sắc. Tâm đã tìm thấy người trong mộng của chàng rồi.

Chỉ hơi phiền là người ấy không phải là gái Việt, hay chỉ mới Việt về quốc tịch đây thôi, chớ chưa hẳn Việt về tâm hồn.

Đừng tưởng rằng ái tình không biên giới như các tiểu thuyết thường nói. Khi người ta yêu, người ta cứ muốn hai tâm hồn nhập một lại với nhau và trước khi yêu, người ta băn khoăn tự hỏi cái tâm hồn kia có thể là tâm hồn của mình hay không ?

Cô gái ấy chắc cũng có Việt tịch như anh của cô ta. Mặc dầu thế, cô vẫn cảm nghĩ theo người Trung Hoa bởi vì cô trưởng thành và được giáo dục trong một gia đình mà ông cha nói không suôn một câu tiếng Việt.

Người sao mà mặt như đoá hoa đào ! Hoa đào. Hai tiếng ấy bỗng nhắc chàng bài thơ của Thôi Hộ, bài “Đề Tích Sở Kiến Xứ”.

Chàng ngâm nhỏ nhỏ, bài thơ ấy, cả chữ Hán lẫn tiếng Việt theo bản dịch riêng của chàng :

*Khử niên kim nhật thử môn trung,
Nhơn diện đào hoa tương ánh hồng*

...

*Ngày này năm ngoái cửa này
Hoa đào chiếu sáng hồng đầy mặt ai.
Mặt người nay đã lạc loài,
Hoa đào năm ngoái còn cười gió đông.*

Rồi trong giây phút, hình ảnh một ngôi nhà ngói sứ mái cong cong núp dưới cội tùng già, hình ảnh một văn nhân cầm bút đề thơ lên cửa đóng của ngôi nhà đó khung cửa hình mặt trăng, cánh cửa sơn đỏ, hình ảnh mà thuở bé chàng đã say sưa nhìn trên các nhan vàng bạc, nhân hộp bánh từ Hương Cảng gửi sang, trong giây phút, hình ảnh ấy nổi lên với đủ cả màu sắc, với đủ cả chi tiết về hình dáng. Cây cối, nhà cửa, bông hoa thình lình như nở ra như những bông giấy nhúng keo phơi khô của người Nhật Bản thả vào một bồn nước vậy.

Những bông giấy này cũng nhái hình nhà, hình núi non, hình vườn tược và gặp nước thì chỉ trong nháy mắt bao nhiêu thứ ấy xuất hiện như dưới phép lạ nhiệm màu của các vì tiên.

Tâm đã yêu nước Tàu, nước Tàu cổ thời, qua những bức tranh lòe loẹt ấy và qua những ngôi chùa sứ con con mà ông nội chàng đã gắn lên hòn non bộ ở quê chàng.

Chàng đã yêu nước Tàu qua mấy chú khách chủ hiệu chạp phô ở làng quê của chàng, điển hình cho những kẻ tang bồng hồ hải đi từ ngàn dặm xa qua đây lập nghiệp, đi từ cái nước có rất nhiều chùa mái sứ cong cong cất cheo leo trên sườn núi, điển hình cho những người văn minh nhứt trong một vùng quê vì họ biết địa lý thế giới, biết chính trị quốc tế, vì họ dùng những gấm vóc lụa là Trung Hoa, vì họ hé cho chàng thoáng thấy một nền văn minh rực rỡ, bởi khi còn bé, quanh quẩn trong làng, chàng chưa ý thức được về các nền văn minh khác trên quả địa cầu này.

Yêu nước Tàu, chàng thương mến người Trung Hoa mà chàng thấy là bình dân lắm, vì họ sống hòa mình với đồng bào chàng. Tuy phần đông buôn bán nhưng những kẻ làm rầy thì vẫn cùng người mình đàm sương, dãi nắng, cùng chung những đắng cay, những hoài bão với ta.

Tình thương yêu đó vì nó len vào lòng chàng sớm quá, lúc chàng còn trẻ thơ, nên để dấu vết rất đậm nơi lòng chàng và mặc dầu về sau, chung đụng với họ nhiều hơn, được dịp biết rằng họ không phải là chúa tể hoàn cầu, chàng vẫn không phai lòng ưu ái đối với những người bày ra non bộ, gấm, vân, sa, lụa,

và không biết bao nhiêu là món ngon vật lạ khác nó làm tươi đẹp buổi thiếu thời của chàng.

Nhơn diện đào hoa tương ánh hồng.

Má nàng hồng hào thật sự, chứ không phải nói văn hoa đâu, và mặc dầu nàng không dùng son phấn. Hai hàm răng của người Triều Châu, nếu không hô, không móm thì đẹp vô cùng bởi luôn luôn đều và trắng. Răng của cô bé này, lại trắng và đều hơn răng của mọi người đồng chủng với cô và lúc cô cắn môi, Tâm đã được dịp ngắm bao nhiêu hột ngọc trai vuông ấy.

Kể niệm của những say sưa buổi thiếu thời đã giúp Tâm an dạ được về sự cách biệt giữa hai tâm hồn Hoa và Việt, khiến chàng mạnh bạo nuôi nấng mối tình manh nha của chàng.

Chàng yêu như anh học trò trung học, chưa được nói với người đẹp một lời mà nghe như là đã ẵm bông ai trên tay từ bao lâu rồi.

Nhân diện đào hoa hà xức khử.

Và như một anh chàng học trò trung học, Tâm bùi ngùi tưởng tượng như cái mặt hoa đào ấy chỉ xuất hiện một lần thôi và hôm nào chàng ghé lại Trường An Đường ông cụ sẽ ra tiếp chàng, khóc kể rằng con gái ông cụ đã sàu tình mà thác, sau một trận ốm tương tư do bài thơ chàng để trên cánh cửa.

Sức tưởng tượng của chàng còn mạnh mẽ như sức tưởng tượng của trẻ con và nó mặc sức tung hoành trong cái thế giới yêu đương suông như vậy cho đến khuya thật khuya, chàng mới thiếp đi mà quên cả treo mùng.

Ngã tư Quốc tế không phải chỉ là nơi ồn ào, đại bản doanh của những anh chàng quần xệ khối rún, cả ngày chỉ làm độc có một công việc là cầm gậy khom lưng mà thụt mấy viên đạn trắng nữa, mà là một địa điểm nên thơ hết sức với hiệu thuốc bắc Trường An Đường mà trong buồng the đang âm thầm sống một cô gái đẹp nhưt đời, theo con mắt của chàng sinh viên Tâm.

Ngày hôm sau cái đêm lịch sử ấy, mấy lần chàng muốn trở lại chôn cũ để thăm gia đình bạn mới của chàng nhưng cứ không dám.

Chàng mắc cỡ, sợ người ta biết ẩn ý của mình. Giá họ biết thì đã sao, nhưng Tâm cứ sợ. Có một lần hết thuốc điều chàng định lại đó mua nhưng rút cuộc phải ra đại lộ, đi thật xa để tìm một cái sạp thuốc lẻ.

Suốt ba ngày liền chàng ngồi thư viện để khảo lại sử ký và địa lý nhân văn của Trung Hoa. Đó là công việc độc nhưt mà chàng còn làm được, chớ nghe giảng hay đọc sách khác chàng chẳng hiểu một tí gì, bao nhiêu tư tưởng đều bị cảnh nước Tàu và bóng dáng cô gái Triều Châu đuổi chạy mất hết.

Đến đêm thứ tư, thấy trời sắp mưa chàng nhưt quyết lợi dụng cơ hội “Vũ vô thiết tỏa năng lưu khách” đến thăm gia đình họ Hứa đề được ở lại cho thật lâu mà khỏi bị nghi kỵ hay khỏi bị xem là kẻ không biết điều, bởi chàng có muốn thế đâu, tại trận mưa cầm chân chàng lại đó chớ.

Chàng canh thật đúng và khi bước vào tiệm là bên ngoài mưa bắt đầu rơi.

Ông Hứa Phú Hòa vẫn ngồi y chỗ cũ hôm trước, trong cái dáng điệu y hệt như đêm chàng vào đây lần đầu, làm như là thời gian ngừng trôi từ đêm ấy đến nay và ông cụ vẫn tiếp tục nhìn sững bụi dành dành trong giấc mơ dài không kém sử ký mười mấy ngàn năm của nước Trung Hoa vậy.

Tất cả mọi vật đều y hệt cái hình ảnh mà chàng giữ trong ký ức mấy bữa rày, thiếu người con trai đánh dao cầm và người con gái bung mâm cháo trắng.

Nghe tiếng giầy của Tâm, ông cụ giật mình, ngẩng lên rồi reo :

- Á, toa nắn ! Hố a !

Chủ nhà đứng dậy, bước ra vỗ vai người khách trẻ rồi kéo y lại ghé trường kỷ ngồi với ông, đoạn day vào trong ông nói cái câu để gọi ám chén hôm nọ.

- Sao hồng lại chơi ?

Thì ra ông cụ cũng nói được tiếng Việt, nhưng chắc ít thôi.

- Dạ, thì cháu đến đây.

Tâm ăn nói lễ phép y như với người Việt cao niên, chớ không phải phăng ngang bữa củi như với người Trung Hoa khác, không phải vì cô gái, mà vì tác phong của gia đình này, nhứt là của người con trai đánh đàn hôm nọ.

Thằng xưng từng mang hỏa lò và ám chén ra, ông cụ chuyên trà, nhưng không lắng nghe nước kêu ám nữa, mà bắt đầu đàm đạo.

Ông kể một câu chuyện, tìm từng tiếng, nhưng Tâm vẫn phải đoán hiểu vì ông đã dùng không đúng chữ để diễn ý. Theo chỗ Tâm hiểu được thì như vậy : “Trà mà chúng ta sắp uống đây là trà bên Tàu, chứ không phải trà bên xứ, hơn thế đó là thứ trà trồng ở núi Võ Di Sơn tại biên giới Triều Châu và Phước Kiến. Nó đã ngon mùi, ngon vị, lại có đức tánh giúp sự tiêu hóa rất mạnh. Ở huyện Phẫu Lệnh ngày xưa có một viên tri huyện thích ăn mỡ. Ngày nào ông ấy cũng ăn một cân mỡ sa khèo, chấm đường. Các vị danh y trong vùng đoán rằng viên tri huyện phải chết sớm vì chất mỡ khó tiêu đó. Nhưng ông ta cứ sống mãi cho đến bát tuần. Về sau, các vị danh y tìm tòi mới vỡ lẽ rằng ngay sau khi ăn mỡ, viên tri huyện đã uống hai bình trà loại này”.

Tâm cố cầm giữ cho khỏi bật cười khi nghe hết câu chuyện “trà thuốc” đó, nhưng chàng không ngạc nhiên lắm về đức tánh huyền hoặc của trà Võ Di Sơn, bởi vì tác giả còn truyện Tây du, Truyện Phong thần, truyện Phong kiếm xuân thu là người Trung Hoa, và trên thế giới không có dân tộc nào bịa chuyện hoang đường hay bằng họ. Chàng cũng chẳng ngạc nhiên tánh mạnh mẽ ái quốc của các khóm dân tộc đã hợp lại thành Hán tộc, sự mạnh mẽ ấy, chẳng qua là di tích của tình luyện lưu của dân các tiểu quốc thời chiến quốc đối với những nước Tần, nước Triệu, nước Sở, nước Yên, nước Lỗ.

Vì thế mà nhứt định trà Võ Di Sơn phải là thứ trà ngon nhứt nước Trung Hoa, ngon nhứt thế giới, cũng như người Sơn Đông đã quả quyết rằng hòn núi cao nhứt thiên hạ là Thái Sơn, mặc dầu núi ấy chỉ thấp thôi.

Và cũng vì thế mà người Quảng Đông và người Triều Châu ở cùng tỉnh mà thường xem nhau như là người ngoại quốc.

Tâm bật cười vì chàng biết chắc rằng trà này chỉ là trà cao nguyên Việt Nam, được ướp, sấy, chế, theo phương pháp Trung Hoa tại Chợ Lớn, chỉ có thể thôi.

Nhưng quả thật là người Trung Hoa có tài. Trà ngon thật tình, uống từng hớp nhỏ rồi ngậm mà nghe thì y như là nó ngòn ngọt ở đóc họng và hương trà thì thơm một mùi khó tả, nhưng không thể nào quên được. May là đây chỉ là trà Việt Nam, và thợ trà dỡ từ Trung Hoa sang chớ nếu thật trà Võ Di Sơn, do thợ giỏi bên Tàu ướp thì không biết nó sẽ ngon đến mức nào.

Họ minh đàm với nhau, uống trà và không nói gì cả. Ông Trường An Đường nghe âm nước thứ nhĩ reo, mắt ông say sưa như người nghe nhạc vậy. Người Trung Hoa quả là một dân tộc tài tử. Họ tìm thấy cái đẹp ở khắp nơi để mà thưởng thức và rất biết thưởng thức những cái đẹp mà họ khám phá. Tiếng nước kêu âm chắc cũng hay ho như gốc dành dành, như cây si cú, như hòn giả sơn, như lọ sứ cổ mà người ta ngồi suốt mấy tiếng đồng hồ để mà nghe, mà ngắm, mà sờ.

Người Việt Nam không cảm lạnh mãi được nên Tâm hỏi ông Hứa Phú Hòa, sau hai chén trà nhỏ như hột mít :

- Thưa bác, sao mắt kiếng của bác lại vuông chớ không tròn như kiếng thiên hạ ?

Ông cụ cười hề hề rồi lột kiếng ra trao cho Tâm.

- Toa nắn coi cho kỹ. Kiếng này ở bên Tàu đem qua chớ có phải kiếng Tây đâu ...

Tâm lại suýt bật cười. Thì ra đối với ông cụ này, cái gì cũng

ở bên Tàu cả, và người Trung Hoa thạo đủ cả mọi công nghệ, kể cả kỹ nghệ nấu thủy tinh.

Trong giây phút chàng bỗng nghe văng vẳng điệu hát “Không Minh tọa lâu” và lời ca của bản ấy mà thuở bé, chàng hay nghe người Việt Nam hát đùa :

*Bánh tôm khô chiên
Dò chó quấy chiên
Đồ bên Tàu Cắc Chú đem qua
Mì bên Tàu Cắc Chú bày ra.*

Và càng tức cười hơn, sự nén cười càng làm chàng tức ngực hơn. Ông cụ tiếp :

- Cái này, hò, cái này kiếng ngâm dưới suối tới mười năm nên mang vào thì mát con mắt, sáng mắt lắm mà !

Ngực Tâm muốn vỡ tung ra. Trí tưởng tượng của người Trung Hoa phong phú thật. Họ tưởng sự mát của nước suối thấm nhuần vào kiếng được, rồi được giữ vĩnh viễn trong đó cho người đeo mát mắt về sau.

- Cái này đồ bên Tàu tốt quá mà !

Vâng, thì đồ bên Tàu quả có tốt thật, nhưng không tốt theo sự tưởng tượng của ông Phú Hòa chút nào.

Bây giờ mưa đã bớt hột, mưa dầm nên không to lắm và cứ độ mười phút lại dịu đi một vài phút. Nghe tiếng huýt sáo bằng răng, đặc biệt của người Trung Hoa, Tâm day qua thì thấy Xùng Hêl đi đâu vừa về tới.

Hắn mặc quần tây hần hòi, bằng vải tốt, vải Tergal nhưng vẫn cứ cái áo thun ba lỗ và đôi dép mà trên mặt đóng nhiều đinh cúc vàng, đầu hần chải láng nhưng lại bao lưới.

- Hô Phil Yếu !

- Á Hô Phil Yếu !

Ông cụ thích lắm nói :

- Toa năn đã học được ba tiếng rồi à ?

- Thừa bác, cháu đã thuộc nhiều hơn nữa kia, chẳng hạn như Dầu Khím, như Tùng Xoa.

- Hô a ! Hô a !

- Xùng Hêl đưa tay - bắt tay Tâm và hỏi :

- Sao hôm nay không thấy anh tới chơi ?

- Bạn học, nay mới thờ được thì đi thăm anh ngay.

Y ngồi lại, lấy ấm nước đang sôi xuống chế vào cái chén có nắp. Ông cụ nói gì dài lắm, chắc bảo rằng chưa thay trà, và hắn cũng nói lại rất dài, chàng đoán hiểu rằng hắn nói : “Mặc kệ, ai mà uống như ông được”

Chàng đoán như vậy và chắc chắn không lầm vì những người sành uống trà không bao giờ uống nước nhè cả, và những người Trung Hoa trẻ tuổi không ưa phiền phức, lười thôi vì trà.

Xùng Hêl hỏi :

- Anh có đi xem trận banh Việt - Hoa hôm chủ nhật rồi chứ ?

- Có, nhưng họ đá như đá cuội.

- Không phải đâu, tại Trung Hoa mệt và Việt Nam đang lúc lên. Anh chơi môn thể thao nào ?

- Bóng bàn.

- Tôi thì tôi chơi bóng rổ, vả lại thanh niên Trung Hoa nào cũng chơi bóng rổ hết.

- Anh là Việt chứ.

Cả hai cười xòa với nhau. Xùng Hêl bỏ thể thao bước sang địa hạt văn chương :

- Tôi vừa xem bản dịch đầu tiên của bài thơ “Thề non nước” của Tản Đà, đăng ở một tạp chí Hoa - Văn hay quá, nhà thơ đó không có Tây học, nhưng sao ông ta lại biết được rằng : “Nước đi ra biển lại mưa về nguồn”.

- ù, hay lắm. Nhưng không rõ bản dịch có lột được tinh thần bài thơ hay không ?

- Không, nhưng nhờ nó mà tôi biết có bài thơ kia và tìm đọc trong tiếng Việt mới thấy hay. Bản dịch đó là cả một sự phát lộ đối với tôi vì từ thuở giờ tôi quả không ngờ thơ Việt hay đến thế.

Ông cụ hỏi Xùng Hêl cái gì và y đáp lời cha. Tâm nghe hay hay, cái giọng nói của người Triều Châu. Họ nói toàn giọng mũi và trong ngôn ngữ họ, có rất nhiều vần OA. Chàng nghe thấy

nhân nhản những tiếng Toa xoa, choa, noa, toàn là những tiếng rất hợp với giọng mũi của họ.

Ông Trường An Đường bỗng đột ngột hỏi Tâm :

- Toa nắn có biết đánh cờ hay không ?
- Dạ, cháu biết, nhưng đánh dở lắm.
- Đánh với ngóa một pàn nhá !

Nhưng Xùng Hêl vội ngăn :

- Để bữa khác, ba nói trước, ảnh lại sớm, chớ bây giờ mà chơi thì sẽ kéo dài tới sáng. Ba đi cờ chậm lắm. Vả lại còn ăn cháo nữa. Tôi mời anh ăn cháo khuya ghen.

- Xin vui lòng.

Tâm nhận lời ngay chỉ vì thích được nhìn cô bé để tóc rìa rũ xuống trán. Nếu chàng không ăn, có lẽ họ đợi chàng về mới gọi cô gái ấy bùng ra. Tức thì Xùng Hêl lại nói một tràng những tiếng bo, qua, toa, xoa, bằng mũi, nói to cho người bên trong nghe.

Tâm hồi hộp lắng đợi. Hôm nay, chàng hớt tóc khi chiều, chải đầu thật công phu và mặc chiếc áo sơ mi nylon soie trắng nõn mới may ở một hiệu may phố Tạ Thu Thâu. Thế mà chàng vẫn cứ bồn khoăn lo mình lụm thuộm quá.

Có tiếng guốc từ bên trong tiến ra và con người trông đợi xuất hiện nơi khung cửa buồng hẹp. Hôm nay hình như nàng có đánh phấn thì phải, nhưng đánh kín đáo quá, khiến Tâm hoang mang không chắc gì là mình quan sát đúng.

Chàng vừa toan dấy đi nơi khác thì lạ thay, cô gái trông thẳng vào mặt chàng và cúi đầu chào chàng, theo lối Việt Nam.

- Em gái tôi, con Xíu Tin.

Tâm vội vàng đứng lên chào đáp lễ và Xíu Tin mỉm cười với chàng một cái khiến chàng đứng trơ ra đó, quên ngồi trở xuống.

- Mời anh !

Tâm giục mình đưa hai tay ra, nhìn ông Phú Hòa mà rằng :

- Xin mời bác.

Ông Trường An Đường cười hề hề rồi lấy muống trao cho chàng. Tâm hỏi bạn :

- Còn bác gái đâu anh ?

Chàng ngỡ bà Phú Hòa ẩn trốn trong buồng theo tục lệ người Trung Hoa xưa.

- Má tôi qua đời đã mười mấy năm rồi, hồi con Xíu Tin mới có tám tuổi.

May mắn quá, chàng đã biết được tuổi tác của thiếu nữ này.

Người Triều Châu nấu cháo thật lạ mà ăn cháo còn lạ hơn. Hột cháo còn trấu trấu, chỉ mới sôi vài dạo là họ nhắc xuống

khởi bếp, họ lại ăn nóng rất tài. Trong khi chàng cứ dùng muỗng quây cháo cho nó nguội bớt thì ông Phú Hòa và Xùng Hêl đã húp sồn sột mỗi người gần hết một chén.

Một người quen đã cho chàng biết rằng thói quen của người Triều Châu là thế, có người còn ăn ngay ở trong nồi, và tin rằng càng ăn nóng càng tốt cho sức khỏe.

Dĩa cháo đó chỉ đựng có một miếng cháo thật nhỏ thôi, nhưng họ để cho có vị chớ không ai rở tới. Tâm lấy đũa xắn một tí cháo đưa vào miệng thì nghe xằng lè.

Ông cụ ngừng húp cháo, nói gì với con gái, và khi cô bé đáp lời cha thì Tâm hiểu được rằng cô nói cô không ăn : “Ngóá bò chá”.

Chàng tự khen mình, mới giao thiệp lần thứ nhì mà đã hiểu trọn được câu nói.

Nhưng câu ấy chỉ gồm có ba tiếng thôi : “Con không ăn”.

Để có thể nhìn cô gái một cách tự nhiên, chàng cũng day lại mời :

- Mời cô Xiu Tin ăn cháo !

Cô bé cười nói :

- Cám ơn anh ! Em không ăn nóng được !

Hay ôi cháo là hay, cái giọng nói nghe êm như giọng đờn dao cầm ấy, trong mà không nhọn, trầm mà không thô. Và càng hay hơn biết bao, hai tiếng xưng hô : Anh và Em kia !

Nàng nói tiếng Việt y như là một thiếu nữ Việt Nam, và cũng như thiếu nữ Việt Nam, không thể ăn được thứ cháo vọp miệng này.

Lạ quá, nàng đang xem một quyển sách rất có vẻ là sách Việt. Sách để trên quây và nàng ngồi sau quây ấy, khiến Tâm thấy được một khía cạnh dễ ưa của gương mặt trông nghiêng ba phần tư của nàng.

- Hôm nay Xíu Tin mặc đồ xẫm ngấn, hai cánh tay trắng nõn nà của nàng nổi bật lên mặt quây bằng gỗ gỗ lâu năm, màu đỏ đã biến thành màu nu bóng láng.

- Xíu Tin là gì, anh Xùng Hêl ?

- Xíu Tin là Thủy Tiên. Hoa Thủy Tiên là tên họ của nó !

Người đẹp thì cái gì cũng đẹp cả, cho đến cái tên cũng y như là tên nhân vật tiểu thuyết, y như là biệt hiệu của các cô ca sĩ, các cô đào.

- Cô Xíu Tin cũng có Việt tịch ?

- Trời, nó là một cây Việt Nam anh à. Nó viết tùy bút nữa kia.

- Hay quá !

- Nó theo học chương trình trung học Việt được ba năm thì ba tôi bắt ở nhà.

- Để nấu cơm à ?

- Không, nấu cơm đã có người. Tối họ về nghỉ nên nó phải lo bữa cháo khuya. Người Triều Châu chúng tôi rất cứng đàn bà con gái, có bắt họ làm gì đâu. Tôi có nghe một câu hát Việt Nam nói điều đó rất đúng :

Lấy Triều Châu cầm khâu chìa khóa..

Đôi bạn cười xòa, rồi Tâm tiếc :

- Kiếp sau, tôi đầu thai làm con gái Triều Châu. Uổng cho kiếp này quá !

Tâm nghe Xiu Tin cười nho nhỏ đằng kia.

- Có phải không cô Thủy Tiên ? - Chàng lại day - sau để hỏi cô gái ngồi sau quầy như vậy.

- Ai lại dại gì đã làm con trai, được ưu thế lại muốn đi làm con gái. Con gái Triều Châu, được cung bao nhiêu, cũng không bằng con trai các nước khác, kể cả con trai của các bộ lạc ở trong rừng.

Cô gái vừa xếp sách lại vừa cười đáp như vậy, Tâm thấy nhan sách đó là tiểu thuyết “Bướm trắng” của Nhất Linh.

Thì ra Thủy Tiên đã được Việt Nam hóa nhiều lắm rồi, đọc cả quyển tiểu thuyết mà nhiều cô gái Việt cho là không thương thức nổi và đã nói được một câu rất hay bằng tiếng Việt.

Con gái Triều Châu được cung nhiều lắm ? Nhưng sao nhà không thấy người giúp việc. Tâm băn khoăn nói lên ý nghĩ đó :

- Những người làm sao không thấy, anh Xùng Hêl ?

- Dọn quét thì đã có thằng xung tưng, nấu ăn thì là công việc của ông Tổng khậu già, ông có vợ con, nên tối ông về nhà riêng. Hai người làm công cho tiệm thuốc, tán thuốc, xắt thuốc thì họ đi Chợ Lớn uống trà, tới thật khuya mới về.

- Đi Chợ Lớn uống trà ? Có tiệc tùng gì trong ấy ?

- Không, họ đi như vậy mỗi đêm.

- Trời ! Từ chợ Vườn Chuối này mà còm ghe bè bạn vào Chợ Lớn để uống một vài chén nước trà mỗi đêm, quả là điên sao chứ ?

- Họ không điên đâu anh à. Chợ Lớn là quê hương tạm của Hoa kiều ở Việt Nam. Anh biết, ở Cần Thơ chẳng hạn, anh hỏi một người Hoa kiều Tết đi đâu, họ sẽ đáp rằng : “Về Chợ Lớn”. Họ nói “Về» chứ không nói “Đi”.

Mấy anh tiệm thuốc họ đi uống trà trong ấy vì ở đó có không khí Trung Hoa phần nào, giúp họ đỡ nghe xa quê hương.

Xíu Tin không đọc sách nữa. Nàng hạ đầu lên mặt quây, nằm nửa mình, mặt day ra ngoài nhìn mưa dầm. Tâm ngoái cổ tìm cô ta mấy bận, muốn nói cái gì, nhưng chỉ thấy được cái ót của cô gái thôi.

Cha con người chủ nhà đã ăn mỗi người hết ba chén cháo rồi mà Tâm chưa xong chén thứ nhứt. Cháo không như, thật là khó nuốt, mà món chao đổ lại xăng lè. Chàng cố lua cho hết chén cháo, bởi chàng thấy chủ nhà đã xong bữa, nhưng còn chấm mút để đợi chàng.

Ăn cháo xong, lại uống trà. Tâm thấy rằng đêm nay chàng sẽ thức đến sáng trắng vì chất trà ngon kích thích thần kinh mạnh hơn cả chất cà phê nữa.

Bỗng sau lưng chàng, Xíu Tin hát lên một điệu hát mà chàng chưa nghe lần nào. Vẫn cái giọng trong và ấm đó, nghe buồn một nỗi buồn minh mông xa vắng như tiếng kêu than ngàn đời của người bình dân Trung Hoa.

*Pò pò xủi cạc bà
Yêu nà đi
Xì tò mò hó, na ai đô !*

...
*Txốc Kênh xủ xiề txênh keo đi
Nạn lũi dù chu tí Kim Y.
Dọc mái kê tang thai khương khu.
Hò ềnh ứ hu tâng xe lí
Púk iều nổ ... púk iều nổ
Txử Txí khệch ... txử txí khệch
Txốc chệch xào, úa cài hoa tá cù lí
Chừ kí txênh zí tat tiều khiệp
Ừi nằng nài ma txám tsử kệch í*

Trong khi ông Phú Hòa lắng tai nghe nước kêu ầm, Xùng Hêl nghe mưa, thì Tâm chỉ nghe bài hát rất dài ấy thôi.

- Hay quá ! - Chàng khen khi cô gái dứt tiếng.

Hình như Xíu Tin không nghe thấy gì nên không nói gì cả. Nàng rất tự nhiên trong cử chỉ, xem như không có Tâm nơi đó, hoặc có, nhưng chàng là bạn thân của anh nàng, nên nàng hát chơi tự nhiên như vậy, như là nhà không có khách.

- Bài hát đó nói gì vậy anh Xùng Hêl ? Chắc là hát huê tình.

- Không, đó là bài hát của chị vú em, bài “Vú Đại Bửu ru em”. Thuở Xíu Tin còn bé, vú già của nó thường ru nó bằng bài hát ấy cho đến khi nó lên bốn tuổi, nên nó thuộc và nhớ mãi cho đến bây giờ, hễ khi nào trời mưa buồn, nhớ má tôi hay nhớ vú nó thì nó hát bài hát ấy, rồi nó mê man trong niềm nhớ xưa, không còn biết có gì chung quanh nó nữa cả.

“Xíu Tin đang buồn ! Nhìn trời mưa, nàng nhớ mẹ, nhớ vú già ! Nhưng có lẽ đó cũng là nỗi buồn không duyên cớ của tuổi dậy thì trước cảnh lá rụng mưa rơi. Nàng đã tới tuổi cần một thứ tình để thay thế cho tình mẹ, cho dẫu bà mẹ đó đang còn sống”.

Tâm nghĩ như thế rồi tưởng tượng đến giấc mơ của Xíu Tin, nàng mơ một hoàng tử đẹp trai như bất kỳ cô gái mới lớn lên nào và kẻ nào gần nàng lúc này, sẽ có hy vọng cụ thể hóa vị hoàng tử trong mộng ấy ...

Em của Bửu hãy đi ngủ đi

Trong cái nôi

Êm ấm biết chừng nào, «Na ai dô»

Cả ba đều im lặng và Xùng Hêl lên điệu hát của Xíu Tin khi này, nhưng hát bằng tiếng Việt ... Y hát được ba câu rồi ngừng lại cười mà rằng :

- Tôi vừa dịch ra tiếng Việt, vừa hát lên bài “Vú Đại Bửu ru em» để tặng anh đó.

- Cảm ơn anh và xin anh tiếp tục.

*Xúc tình nghĩ đến con yêu dấu
Dòng lệ ròng rã đầm áo tơ
Chớ phải gia đình không quá túng
Đâu đến sinh biệt với chồng ta.
Giờ phút này đây ... ôi giờ phút này
Nghĩ đến là ruột nát gan tan
Tội chi con để lại vứt đi,
Bồng bế con người, đau đón thay !*

Xíu Tin đã ngồi dậy từ nãy giờ để nghe anh nàng hát.

Tâm thấy mặt mũi nàng đỏ cả, nhưng nàng lại cười mà nói :

- Lạ quá, sao mà em hát, em không nghe gì hết, còn ai hát thì em lại nghe buồn.

- Có nhớ vú già không Xíu Tin ? - Tâm hỏi.

- Nhớ lắm ! Hồi đó mỗi lần vú hát bài này em ôm lấy vú rồi cả hai, vú và em đều khóc. Em nói : “Đừng buồn vú à, vú đâu phải là Đại Bửu, mà vú cũng không có con bỏ ở nhà !”.

Vú đáp : “Ừ, nhưng vú khóc giùm cho chị Đại Bửu nào đó”.

Rồi cả hai lại khóc giùm cho người thứ ba, buồn quá !

- Cô nên vui là hơn, cô Xíu Tin à.

- Dạ, em cố vui và vui được. Chỉ có đêm hôm nay ...

- Cô Xíu Tin đọc tiểu thuyết Việt, có hiểu thấu đáo hay không cô ?

- Dạ, em hiểu hết.

- Tôi muốn hỏi về những cái nhỏ nhỏ, những ý kín đáo.

- Thí dụ Thu phản đối anh Trương bằng hai tiếng “Ô hay” ấy chớ gì ? Có, em hiểu được tất cả tâm trạng của hai người qua hai tiếng đó, mặc dầu tác giả không hề tả tâm trạng ấy ra bao giờ.

Tâm đã tin chắc rằng, cô gái Việt gốc Trung Hoa ấy đã thành Việt Nam hẳn rồi. Chàng hỏi nhỏ nhỏ Xùng Hêl :

- Tôi có thể mời cô Xiu Tin lại đây đàm đạo hay không anh ?

Xùng Hêl cười mà rằng :

- Sao lại không.

Rồi hẳn gọi em hẳn lại. Xiu Tin ngồi trên trường kỷ, cạnh ông cha già, thành ra ông cụ giữa chàng và nàng.

- Chắc cô Xiu Tin cũng biết chơi Yếu Khim chớ ?

- Dạ biết.

- Xin cô cho nghe một bản được không ?

- Anh ca nhé. Ca bài hôm nọ ấy.

Té ra nàng đã chứng kiến sau bức màn, buổi sơ giao giữa Xùng Hêl và chàng.

- Nhưng cô đâu có biết điệu ấy.

- Em nghe anh Xùng Hêl đánh bản đó một lần là thuộc hết.

Ông cụ xem chừng không khó chịu về cuộc đàm đạo này. Cứ theo những lời úp mở của Xùng Hêl hôm nọ thì ông có rất nhiều thành kiến về chủng tộc. Nhưng về lễ giáo Á Đông thì rõ là ông ta rất dễ dãi.

Sự dễ dãi này có thể có được chỉ vì thái độ đứng đắn của chàng hay vì ông xem con gái ông còn bé quá ? Không, chàng nghĩ kỹ và thấy rằng người Hoa kiều ở đây, con cháu của Khổng Mạnh lại ít nô lệ Khổng Mạnh hơn ta, vì họ là những kẻ phiêu bạt giang hồ, mà cuộc sống trôi nổi bình bồng thì bao giờ cũng khiến con người dang xa truyền thống.

Xùng Hêl vào một lát rồi bung cây Dao Cầm ra, đặt lên giá, trước bàn nước của họ.

Xúu Tin bước sang đó, cầm hai que roi tre lớn và đánh dạo vài câu nhạc buồn.

Thật là “diu dặt tay tiên”. Tâm nhìn sững hai cánh tay trần và những ngón tay thon của Xúu Tin đang diu khẽ lên những sợi dây đồng qua hai que trung gian ấy và chàng không thể có được một ý quấy nào mặc dầu chiếc áo xẫm để lộ tới nách hai tay của người đẹp. Đây là phút thoát trần của một thanh niên có học, trước cái đẹp thuần túy mà tượng trưng là hai cánh tay búp bê kia, chứ không phải phút xúc động xác thịt trước sự lộ hình hài.

Hai cánh tay đẹp ấy đẹp quá cho đến nỗi người con t-i vượt qua khỏi sự thèm muốn mà đi tới sự tôn sùng. Chàng không bị kích động, không bị sức mạnh vô hình nào xúi chàng đói khát ham cắn vào hai cánh tay ấy cả, mà chỉ đắm say nhìn nó như ông Hứa Phú Hòa nhìn một chiếc lọ sứ cổ Giang Tây thôi.

*Lâu ú li ú liu cộng
Lâu xê liu xê liu cộng*

Xíu Tin đã đánh hết bản nhạc rồi mà Tâm chưa ca như đã thỏa thuận. Nàng ngừng tay nhìn lại người bạn mới, cười hỏi :

- Anh mắc cỡ miệng không hát được phải không ?

Tâm giựt mình tỉnh hẳn giấc mơ tiên của chàng. Chàng cũng cười và nói :

- Xin cô đàn lại.

*Sắc son, son phấn thêm thẹn
Mối tình giữ lời không vẹn
Năm canh sao vắng tin bạn
Nhắc càng ... nhắc càng nghe nghe.*

Ca nhạc không phải chỉ là một nhịp cầu. Nó là những bức thơ trao gửi tiếng nói thì thầm của lòng người này qua lòng kẻ kia, và sau buổi đờn ca này, Xíu Tin và Tâm nghe như họ đã là đôi bạn thân với nhau từ lâu rồi.

Người đàn đã chậm bước chờ người ca, người ca đã cố xóa những so le của nhạc còn chưa sành điệu, khiến cho họ cảm giác rằng họ cầm tay dìu nhau trên đường đời xa thẳm.

- Rồi cô dạy tôi tiếng ru của chị vú Đại Bửu nhé !

- Anh phải tự nhiên mà thuộc như em thuộc bản Mạnh Lệ Quân của anh đây chớ.

- Tôi xin chịu. Không phải ai cũng thông minh như cô đâu. Nếu cô cho phép thì tối mai tôi sẽ xin trở lại đây để thọ giáo.

- Tối mai em đi tỉnh tâm rồi, anh cho khi khác vậy.

Tâm ngơ ngác giây lát rồi hỏi :

- Cô đi xem hồ Tĩnh Tâm ở Huế à ?

Xú Tin cười ngặt nghẽo, trông rất trẻ con :

- Thấy rõ là anh không phải hướng đạo sinh. Đó là danh từ hướng đạo. Đi tỉnh tâm là đi họp bạn để lắng nghe lòng mình, một đêm trước khi tuyên hứa để thành hướng đạo sinh chánh thức.

- Té ra cô là nữ ...

- Phải, nhưng chưa được nhận chánh thức vì em mới vào có một năm thôi. Em thuộc toán Mê Linh, đạo Kỳ Hòa, châu Gia Định.

- Không hề gì, cô tỉnh tâm đêm mai, thì đêm một tôi đến.

- Rất tiếc. Tối mai em tỉnh tâm, ngày một tuyên hứa, đêm một và đêm ngày sau đó em đi luôn trại Dự bị, rồi sau đó nữa em đi trại Tùng Nguyên trên Đà Lạt để thi lấy bằng Bạch Mã.

Em may mắn lắm, vừa gặp dịp lại vừa được hưởng ân huệ đặc biệt chó thường thì sau lễ Tuyên hứa sáu tháng mới được đi trại Dự bị rồi sáu tháng sau nữa mới có quyền đi Bạch Mã trên Tùng Nguyên.

Tâm ngòì thừ ra, như vừa nghe tin bạn sắp đi một chuyến

không bao giờ trở về. Giây lâu chàng mới chợt thấy là mình vô lý, nên vui vẻ trở lại và hỏi Xíu Tin :

- Đi tỉnh tâm ở đâu lặn cô ?

- Trong Phú Thọ, tại sân chùa Giác Lâm Tự.

- Tôi đi theo xem được không cô ?

- Cảm hần. Anh Xùng Hêl đưa em đến đó hồi 7 giờ tối và rước em về hồi nửa đêm, nhưng không được phép ở lại mà chờ.

Bây nhiêu chỉ dẫn ấy rất đủ cho Tâm lăm rồi. Gã si tình không thể an lòng được khi cô gái Triều Châu tham dự vào một cuộc sống tập thể nào. Con t-i mới vỡ lòng yêu, thường hay ghen bóng ghen gió, huống chi chàng không phải chỉ yêu mà thôi, chàng đã đi đến chỗ si mê rồi thì không sao không đeo đuổi theo người chàng yêu để mà kiểm soát nằng.

Tâm cảm ơn Xíu Tin đã tặng chàng một buổi chơi nhạc, đứng lên xin phép nội nhà để ra về, trong trí đang phôi thai một kế hoạch hành động cho ngày mai. Đêm đó là đêm thứ nhì mà chàng thức sáng trắng, vì mối tình chớm nở và vì dự định chiến lược ngày mai.

Trời đã tối hần. Tâm phóng xe đạp chạy luôn vào sân banh, xuống xe đứng thở dốc một hơi. Chàng buông chiếc xe khỗ mượn của chủ nhà cho nó ngã lên cỏ rồi ngược nhìn bầu trời mà mây trắng đỏ ửng lên dưới ánh sáng đô thành.

Sân banh cách sân ngoài của chùa Giác Lâm Tự một hàng cây và một hàng rào tre bụi. Tầng cây, tầng tre đen thui, nổi bật lên vầng ánh sáng của khu Sài Gòn.

Tâm đẩy xe vào giầu giữa hàng cây và hàng tre rồi đứng đó mà nhìn vào sân chùa. Khi trưa chàng đã đi thám địa và biết rõ địa thế ở đây. Chùa Giác Lâm Tự là ngôi chùa cổ nhứt miền Nam, cất từ năm Giáp Tý (1744). Chùa có hai sân. Sân trong tráng xi măng, rào bằng song ly sắt. Ngoài hàng rào song ly ấy, một cái sân cát được rào bằng hàng tre bụi nói trên. Cửa vào chùa trở ra bên hông, thành thử người trong sân chùa không chú ý đến nơi chàng núp.

Giữa sân cát, một đồng lửa trại to bằng cái nia đang bùng cháy. Ngót 50 hướng đạo sinh nam nữ đang hoạt động trong sân, nhưng ánh sáng không soi tỏ họ, nên chàng tìm mãi mà không thấy Xíu Tin.

Bỗng tiếng động cơ nhỏ của xe gắn máy nổ lên trên con đường mòn đưa vào chùa. Tâm day lại, nhìn qua cây lá thì thấy một trai mặc thường, chở sau xe một gái mặc theo nữ hướng đạo sinh.

Không thấy họ rõ bằng những người trong sân, vì ngoài ấy không có ánh lửa, Tâm vẫn biết ngay đó là Hêl và Tin.

Thì ra Xíu Tin đến trễ, vì lẽ gì đó không rõ.

Hướng đạo sinh trong sân, đang chơi gì đó bỗng dừng cả lại và đồng thanh rập nhau ca bài “A Kê La kia rồi”, khi họ thấy dạng người đi trễ đang vào cổng chùa :

Này anh em, A Kê La kia rồi !

Chúng mình đứng vòng tròn cùng hoan hô mau !

Đây mới là Ngã tư Quốc tế thật sự : Một bài hát Ảng lê, nhân vật trong bài hát là thú rừng Ấn Độ, lại do miệng người Việt hát lên, để chào đón một thiếu nữ Trung Hoa.

Và cất tiếng, chúng ta ca đón chào.

Hôm nay Tâm, ngoài việc đi thám địa, đã mượn sách chuyên môn để nghiên cứu phong trào hướng đạo.

Chàng biết lõm bõm rằng mấy tiếng đông hồ trước giờ tĩnh tâm của một hướng đạo sinh tập sự, anh chị em hướng đạo vui chơi nhiều trò, kể cả trò chào đón con sói già A Kê La của tác phẩm bất hủ của văn hào R. Kipling, rồi họ sẽ giả làm sói con để nhảy lửa.

Chàng biết rằng trong những cuộc chơi như vậy, người thủ vai con sói già A Kê La thường thường là hướng đạo sinh già giặn. Có lẽ Xúu Tin được nhiều người cảm tình lắm trong đoàn thể, nên họ mới chào đón nàng như sói già thật sự.

Xúu Tin dang hai tay - và các nữ đoàn hữu của nàng, gần hai mươi người nắm lấy tay nàng và nắm tay nhau kết thành một vòng tròn quanh đồng lửa trại.

Trong ánh sáng chập chờn, những bóng người đen thui nhảy múa theo nhịp trống bongo, gọi lên hình ảnh man rợ của thời tiền sử, biểu hiện cho một sức mạnh trẻ trung đang lên. Họ nhảy và hát :

*Trên núi cao rừng xanh thom ngát,
Suối reo, đồi bóng thông.
Kìa em sói nhìn xem trời đất và lắng nghe luật rừng
...
Sói con kìa hãy nghe sói già*

Tâm không còn thấy cô gái mà chàng trộm yêu nữa, không phải vì ánh sáng của lửa yếu quá mà vì bây giờ chỉ có sức mạnh mẽ trẻ trung và hấp dẫn tâm trí chàng thôi và nhút là vì những câu hát tiếng Việt hát bằng giọng Trung Hoa nói tiếng ta chưa thật đúng ấy nó làm cho chàng nghe phẫn khởi một niềm vui cho hưng vận của Tổ quốc.

Bỗng thành linh chàng giựt nảy mình, suýt kêu lên một tiếng to.

Một bàn tay cứng rắn chụp lấy vai chàng.

Tâm nhảy tới để thoát khỏi cánh tay ấy và lẹ như chớp, chàng quay lại để đương đầu với địch thủ. Chàng thấy mình thất thế rõ rệt vì sau lưng chàng là ánh lửa, kẻ kia trông được rõ từng cử chỉ của chàng, trong khi hắn được bóng tối bảo vệ cho.

Vì thế mà chàng lại nhảy trái đi để cho vị trí của chàng khỏi kém sút ưu thế của hắn.

Khi xóa được phần nào ưu thế của bên địch, Tâm không còn sợ hãi nữa và bây giờ chàng mới có thì giờ soi mới bóng tối để tìm thấy kẻ thù. Nhưng chịu là không thể được. Bóng đen ở đây dày mịn, kẻ ấy lại khôn ngoan đứng sau ngay một bụi tre, ánh lửa không thể soi tới nơi.

Từ nãy giờ, chỉ có mấy mươi giây qua thôi, và Tâm còn lắng đợi thì bỗng nghe kẻ cười dòn mà rằng :

- Hô Phil Yếu !

Tâm rụng rời. Lúc nãy chàng giựt mình nhưng trấn tĩnh được, bởi kẻ thù chỉ có thể dùng sức mạnh mà hạ chàng thôi, chàng còn cơ đối phó.

Giờ thì tình thế đã khác hẳn rồi. Chàng rụng rời không còn đủ sức đứng vững nữa, vì kẻ thù có quyền thế tuyệt đối, đối với chàng thì chàng không thể tự vệ.

Xùng Hêl vừa cười vừa bước tới, vừa khen :

- Can đảm lắm, không sợ ai hết. Phải trai lắm.

Hắn mò kiếm tay của Tâm, và tìm thấy một bàn tay run rẩy ướt đầm mồ hôi lạnh. Bỗng dung hắn hiểu và choàng tay qua vai bạn, hắn trấn an :

- Không sao đâu, tôi rất thông cảm với anh.

Bấy giờ, Tâm mới lại hồn vía, hỏi nho nhỏ :

- Sao anh biết tôi tới đây ?

- Vì tôi đã yêu như anh. Đêm rồi, tôi nhìn hai mắt anh là biết ngay. Hồi nãy đưa em tôi tới đây, tôi ra về, nhưng khóa xe để ngoài đường, chạy trở vào đây xem thử dự đoán của tôi có đúng hay không. Anh ở giữa tôi và ánh lửa nên tôi thấy được.

- Anh tha tôi nhé ?

- Tôi đã nói là thông cảm kia mà.

- Bây giờ anh làm gì tôi ?

- Nào tôi có làm gì đâu. Có lẽ tôi không về nữa, đứng luôn ở đây với anh cho anh đỡ cô đơn, đợi tới nửa đêm để rước em tôi về.

- Té ra anh nhìn nhận mối tình của tôi ?

- Đừng hiểu lầm. Anh yêu trộm em gái tôi, tôi biết và để vậy xem tác phong của anh ra thế nào. Chỉ có thể thôi. Bất kỳ anh con trai nào cũng có quyền yêu trộm em tôi cả. Tôi chỉ can thiệp lúc nào tôi thấy họ không xứng đáng với nó nữa. Anh đứng đây, để tôi đem xe vô kéo mất.

Xùng Hêl chạy đi và Tâm đứng đó thờ người ra trước phản ứng kỳ lạ của người bạn Triều Châu này. Chàng không thiết xem các hướng đạo sinh vui chơi trong sân chùa nữa, mà chỉ lấy mắt đào bóng tối để tìm kẻ trở lại.

Thật là không thể ngờ được, thái độ lạ lùng của người con trai họ Hứa. Chàng đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, ban đầu chàng ngỡ chàng sẽ bị hấn khiển trách rầy la, rồi sau đó hy vọng nơi sự từng đảng của hấn, nhưng cả hai ý nghĩ đó đều sai bét hết.

Xùng Hêl đã trở vào, kéo Tâm mà nói :

- Ra sân banh hút thuốc đi anh. Chẳng có gì đâu mà xem. Anh cũng chẳng thấy rõ mặt mũi con Xíu Tin được.

Hai người bạn trai đều thềm thuốc từ lâu và ngồi trên cỏ, dưới gió mát, họ lặng thinh rít những hơi khói dài và sâu.

Tâm hỏi :

- Anh bắt chợt tôi để không làm gì tôi hết mà cũng không giúp tôi thì thà là làm ngo đi có tốt hơn không ?

- Tôi có mục đích.

Tâm lo lắng, trông đợi Xùng Hêl bày tỏ mục đích của hẳn ra, nhưng hẳn cứ tiếp tục câm lặng.

- Anh rình bắt chợt tôi chi vậy ? - Không kiên nhẫn được, Tâm hỏi thế.

Xùng Hêl thở dài và nói :

- Để nhân danh tình bạn mà báo trước cho anh biết rằng anh sẽ đau khổ vô cùng.

Tâm lại sợ hãi, vội vàng hỏi :

- Sao, Xíu Tin đã có người yêu rồi hả ? Hay có ai đi hỏi em, để làm vợ ?

- Không, nó còn ngây thơ lắm. Nhưng anh không thể làm nhân tình của nó được. Gia phong nhà tôi như vậy mà nó rất ngoan. Còn hôn nhân thì ... hừ ... ba tôi nhiều thành kiến lắm anh ơi !

Tâm nghe xong thì đỡ lo hơn lúc nãy nhiều. Nếu tình cảm của Xíu Tin đã ghé bến nào rồi thì mới thật là chết, chớ còn thành kiến thì ... hừ ... hừ ... tuy cũng phiền lắm, nhưng chưa đến đời là một đại dương không thể vượt qua.

- Bác có những thành kiến gì đó anh ?

- Khó nói lắm, nhưng rồi anh sẽ biết.

- Tôi nghĩ rằng đời với những gì chưa xảy ra, thì ta không nên vội phê phán. Bác sẽ có thái độ nào, làm sao mà anh biết trước được.

- Khi nãy là tôi đã nói với anh là tôi đã yêu. Tôi yêu một thiếu nữ Việt Nam, à không biết làm sao mà dùng danh từ cho thật đúng, vì tôi cũng là Việt Nam ... ừ ... tôi đã yêu nàng, nhưng ông lại không bằng lòng cưới nàng cho tôi ...

Ngoài kia, vài chiếc xe hơi lẻ loi chạy qua, như trên một con đường quê. Hai người bạn trai lặng nhìn những tia đèn pha của mấy chiếc xe chạy ngược chiều tếu nhau và cả hai đều nghĩ đến một cuộc so gươm giữa hai tình địch thời xưa.

- Khi nãy anh làm tôi sợ đến hai lần. Lần đầu tôi ngỡ chạm trán với người tình của Xíu Tin. Lần sau tôi chắc bụng là sẽ bị anh đánh cho mấy cái tát tai.

- Tôi thì cứ lo phản ứng của anh lẹ quá mà đến phải đánh nhau vài cú.

- Nhưng sao lại không lên tiếng ?

- Giỡn chơi cho vui, với lại để thử xem anh có xứng đáng với em tôi hay không.

- Chắc khuya lắm rồi hử anh ? Đồng hồ tôi không có số dạ quang.

Xùng Hêl xem lại đồng hồ tay của hân rồi nói :

- Đã hơn 10 giờ rồi.

- Ta đi vào trong ấy một chút anh.

- Muỗi cắn chết ! Không có gì đâu mà xem. Cũng không có gì mà lo. Toàn người đứng đắn không thôi.

- Nhưng tôi không thể ngồi đây mà yên dạ được.

Xùng Hêl ném mầu thuốc lụn xuống sân cỏ rồi uể oải đứng lên.

- Đi thì đi.

Họ chun vào hàng chòi, lách mình qua mấy lùm cây và đến trước hàng rào tre sống. Từ trong kia hai nữ hướng đạo sinh xâm xâm đi lại phía họ núp. Hai người ấy mau bước và đi ngay lại chỗ họ đứng khiến Tâm hồi hộp, bấm nhẹ tay bạn rồi nói nhỏ :

- Hình như họ thấy ta.

- Không thể thấy. Vả lại đây là em tôi.

- Vậy à ? Sao anh biết ?

- Bóng dáng của nó, tôi nhìn mỗi ngày lại không biết à. Người kia là chị trưởng toán của toán Mê Linh.

- Sao họ lại ra đây ?

- Ai biết đâu. Coi chừng, nếu họ đi ngoài thì ta nên tránh.

Cả hai bụm miệng mà cười khúc khích với nhau.

Tâm khó chịu vô cùng. Nếu bụm mặt trước, rồi họ không đi ngoài mà làm gì khác thì chàng mất thấy một lúc, mà là lúc hào hứng. Còn như đợi họ mở váy mới biết để trốn thì đã hoen ố tình yêu trong sạch của chàng rồi.

Chàng yêu một tình yêu không bọt, xem mỗi tình của chàng rất thiêng liêng và có những ý nghĩ thanh bai về Xiu Tin, chớ trí chàng không hề bị nhục dục làm vẩn đục lần nào cả.

Chàng hồi hộp vô cùng mà rình từng bước đi của hai người ấy, họ to lần lên, và càng lúc càng tới gần hàng rào tre bụi.

Khi tới bờ tre, họ dừng bước lại thì chàng nghe chị trưởng toán hỏi :

- Chị thuộc những lời ngày mai phải nói chưa ?

Chị ấy nói giọng miền Bắc, và Tâm đoán rằng chị là người Trung Hoa ở Hà Nội đã di cư vào đây.

- Tôi đã thuộc lâu.

- Đọc nghe thử xem. Tôi không dám hỏi chị trong ấy, sợ các anh ấy họ cười, nếu chị chưa thuộc.

Xíu Tin giọng t-ng trọng đọc to lên :

- Tôi hứa trung thành với Tổ quốc Việt Nam.

Tâm ngạc nhiên hết sức. Hôm nay chàng đã nghiên cứu kỹ và biết rằng nàng đã nói thừa hai tiếng “Việt Nam” ấy.

Đó là lời tuyên thệ quốc tế, mỗi nước mỗi dịch y như vậy, không thể thêm bớt tiếng nào.

Chị toán trưởng phê bình :

- Thế mà bảo là thuộc. Làm gì có hai tiếng Việt Nam.

Người Trung Hoa ít khi phát âm được chữ N. Chị ấy nói : Việt Lam như người khác nói : Đại Nộ Nê Nợi.

Xíu Tin cười mà rằng :

- Tôi buột miệng mà nói như vậy. Nói xong tôi biết ngay là nói dư.

Tâm toàn thân mọc ốc vì chàng quá cảm động, quá phấn khởi khi nghe câu giải thích của Xíu Tin. Nàng buột miệng mà nói thế, tức là thực tình yêu Tổ quốc Việt Nam. Tình yêu ấy lẫn lút trong tiềm thức nàng, và trong giây phút bất thần, tiềm thức nó xui nàng tự nhiên thốt ra những lời chân thành ấy mà không lời cam kết ý thức nào bằng.

Chàng ôm chặt Xùng Hêl và nói thật nhỏ :

- Anh ơi, em yêu Xíu Tin.

- Cố nhiên, còn phải nói làm gì.

- Phải, nhưng chỉ trong giây phút này em mới yêu Xíu Tin với tất cả tấm lòng em, và em nghe rằng em sẽ phải chết nếu không lấy Xíu Tin làm vợ được.

Xùng Hêl chỉ thở dài. Hắn lại băn khoăn không hiểu vì sao mà chỉ trong giây phút này Tâm mới yêu em hắn nhiều đến thế. Hắn ngó gương mặt trông nghiêng của Xíu Tin, nổi đen trên nền lửa hồng, đẹp như một bức vẽ, đã khiến cho Tâm mê mết vì cái sống mũi tuyệt mỹ của em hắn.

Bây giờ lửa đã lụn hồn. Rất nhiều hướng đạo sinh nghỉ chơi và sửa soạn ra về. Họ rập nhau mà hát bài ca tạm biệt riêng của hướng đạo.

*Lúc thú vui này lòng càng quyến luyến anh em chúng mình.
Lúc thú vui này lòng càng những muốn anh em thân tình.
Lìa tay nhau chớ lâu nhé !*

Vòng tay người treo tay lại và vừa đưa lên, hạ xuống những cánh tay treo ấy, quanh đồng lửa trại đang hấp hối, một lần nữa, bằng điệu hát vui này, gọi lên một hình ảnh trẻ trung, và sống động.

Họ kéo nhau ra về và chỉ còn có bảy người ở lại thôi, một người nam còn thì nữ cả. Tâm biết rằng người nam ấy là anh hướng đạo trưởng, có phận sự ở lại chứng kiến buổi tĩnh tâm. Cả chị trưởng toán nói tiếng Việt giọng Bắc pha giọng Trung Hoa cũng có trong đám ở lại nữa.

Lửa trại đã tàn và bảy người yên lặng như bóng ma ấy ngồi tĩnh tâm quanh đồng lửa to lớn đó. Vì phải nhỏ to tâm sự với nhau, cởi mở mọi thắc mắc đêm đó, nên họ phải ngồi gần nhau

và cố nhiên gần lửa quá. Chắc họ nóng lắm, và Tâm xót xa nghĩ đến da non của Xiu Tin phải chịu sức nóng ghê hồn của đồng than hồng có thể dùng nướng chín cả một con heo.

Không biết họ nói gì với nhau, vì hàng rào cách đồng lửa rất xa, và vì bây giờ họ chỉ nói thầm thôi. Hai người bạn trai nghe buồn vô cùng và bị muỗi đốt nhiều, khó chịu quá. Họ đập muỗi mà không dám đập mạnh, sợ trong cảnh vắng lặng, trong kia người ta nghe thì rầy.

Bỗng trời đổ mưa thành linh, khiến hai người bạn trai mừng hết sức. Mưa không to, nhưng đủ để tắt bớt mớ than đỏ của đồng lửa trại tàn, và họ đỡ sốt ruột vì người em gái phải chịu nóng.

Mấy bóng ma quanh đồng lửa đứng lên, chạy đi tìm áo mưa, rồi mặc kệ nước rơi, và gió lạnh thổi vù vù, họ cứ tiếp tục ngồi xuống quanh đồng than tĩnh tâm như không có gì xảy ra.

Ngoài này hai người bạn trai tìm tàng để núp. Họ đỡ khổ vì muỗi đã trốn hết. Xùng Hêl hỏi :

- Anh không có đem áo mưa à ?

- Như anh.

- Bọn mình phải vào hướng đạo mới được. Người hướng đạo không quên gì hết, như ta hay quên.

- Thèm một điều thuốc quá đi.

- Ủ, tôi cũng thèm lắm. Nhưng đã mười một giờ rồi, anh nên về trước.

- Không, tôi về sau để rượt theo anh để nhìn Xíu Tin.

- Đừng có điên. Nó mà bắt gặp anh, nó cười chết.

- Tôi không sợ.

- Anh đừng tưởng khổ công ấy làm cho nó cảm động. Nó chưa nghĩ gì về anh hết và người nữ hướng đạo nơi nó sẽ nổi giận mà biết mình bị rình.

Tâm nghe bạn nói có lý nên nhẫn nại bắt tay Xùng Hêl rồi tìm xe đạp để ra về.

Lễ Tuyên hứa diễn ra tại Sài Gòn, giữa ban ngày, nơi một sân trường học nào đó, Tâm không còn theo rình bạn được nữa. Và nàng còn đi trại dự bị Tùng Nguyên để thi lấy bằng Bạch Mã thì không mong đi sát nàng trong suốt hội này.

Tâm quyết định lân la nhà họ Hứa mỗi ngày hai bận, một là để tìm hơi hướng người chàng yêu. Người ta đã chẳng hát :

*Ghe lui khỏi bến còn giằm,
Người thương đi vắng chỗ nằm còn hơi.*

hay sao ? Mục đích thứ nhì của chàng là để gây một cái nếp hầu vài ngày nữa Xíu Tin về, chàng đến thăm bạn được thường, và ông cụ không nghi kỵ gì bởi chàng đã đến thường trước đó, lúc nàng vắng mặt, tức không phải vì nàng.

- Hò, xil xê tới chơi ?

Ông cụ chào Tâm bằng câu đó mà cười hề hề, cái cười hiền lành của ông ta. Ông bạn xem mạch cho một người đàn bà Việt

Nam áo ngắn, chắc người cùng xóm, nên không nói gì nữa với khách. Ông ngồi phía trong quây, chị nọ ngồi phía ngoài, đặt cánh tay trên một chiếc gối con để trên quây. Ông được sĩ kiêm y sĩ này nhìn ra ngõ bằng đôi mắt xa xăm, nó đi sâu vào thế giới bí mật của khoa bệnh lý Đông y, không biết tới người con trai mới quen mà ông ấy rất mến.

Tâm nghe mình đã bị hạ bệ. Mới ngày nào ông gọi chàng là “Toa Năn” nay thì từ đại nhân chàng bị xuống chức “Xí xê” tức tiên sinh. Nhưng chàng không nghe mịch lòng mà trái lại mong được mỗi ngày bị hạ hạ thêm một nấc nữa cho đến khi nào bị đầy xuống tới hàng con cháu của ông thì thích lắm.

Xùng Hêl đang săn sóc con chim chích chòe mới mua. Hắn vẫn mặc chiếc áo thun lá ba lỗ cổ điển và cái đầu bóng láng của hắn vẫn bao lưới.

- Sao người Trung Hoa thích nuôi chích chòe dữ vậy ?
- Tiếng nó kêu nghe hay lắm.

Quả thật thế, và một lần nữa, Tâm được dịp nhớ lại rằng khiếu thưởng thức của dân tộc Trung Hoa rất là tế nhị. Xùng Hêl tiếp :

- Nhiều đồng bào của tôi nuôi chích chòe để đá với nhau ăn tiền, nhưng tôi thì không. À, anh có đọc sách “Sử ký Trung Hoa” của René Crousset hay không ?

Tâm ngạc nhiên lắm mà thấy trình độ văn hóa của Xùng Hêl khá cao, chớ không phải xoàng xoàng như chàng tưởng.

- Có !

- Anh nghĩ gì về cái chỗ tác giả phê bình tánh chơi chim của người Trung Hoa ?

- À, hơ ... tôi quên chi tiết ấy rồi.

- Tác giả cho rằng nhà Nguyên Mông Cổ nhiều sinh lực thể kia, mà khi chinh phục Trung Hoa được rồi, bị lây những trò chơi ủy mị của người Trung Hoa như là chơi cây cảnh non bộ, chơi chim nên cứ yếu dần dần cho đến một khi kia thì bị nhà Minh đánh hất đi.

- Phải, tôi nhớ có đọc đoạn đó.

- Theo tôi, thì quan niệm đó không đúng. Tôi mê chim và cây cảnh non bộ, nhưng tôi có ủy mị đâu, như anh thấy, vì tôi không rệu chè, cờ bạc, tôi lạc quan luôn luôn và cũng mê thể thao nữa.

Cụp ... cụp ... cụp ... Keng ! Cụp ... cụp ... cụp ... Keng ! Cụp ... cụp ... Keng !

Tiếng tán thuốc của người công nhân đứng trước quầy gọi cho Tâm nhớ lại buổi thiếu thời của chàng, nhắc nhở cái không khí mà chàng ưa thích của hiệu thuốc bắc ngày xưa trong làng chàng : cũng bấy nhiêu đồ vật, cũng một lối kiến trúc như vậy, cái lối ngàn đời không thay đổi của người Trung Hoa, cũng bấy nhiêu màu sắc như ngày nay, cũng cái mùi hỗn hợp của nhiều món thuốc bắc, và nhứt là cũng cái chày tán thuốc trên chiếc cối đồng, đánh theo một nhịp điệu đều đặn, nghe rất hay.

Một khoanh da tròn gấn quanh thân chày dùng để ngăn thuốc văng ra khỏi cối, mỗi lần chày giáng xuống, chính cái khoanh

da bằng bàn tay ấy đã gây ra những tiếng cụp ... cụp ... mỗi lần nó úp mạnh lên miệng cối, dồn không khí vào đó và chính chiếc chày đã nhịp keng keng vào thành cối để đánh cho rơi xuống mớ thuốc bột dính trên đó.

Người công nhân đã quen tay, đánh nhịp đều quá, như là một nhạc công lão luyện. Trong giây phút Tâm như được một phép tiên nào đưa đi ngược trên dòng thời gian để trở về buổi thơ ngây của chàng mà một cậu bé nhà quê vào một hiệu thuốc bắc mua vài cắc tảo Tàu, nhưng rồi không chịu đi, đứng đó mà say sưa nhìn những bức tranh lờ lợt vẽ cảnh “Đào viên kết nghĩa”, cảnh “Trúc lâm thất hiền”, cảnh “Hỏa thiêu Cô Tô đài”.

Cậu bé kia đã mơ ước nước Tàu xanh xanh đỏ đỏ ấy, và lớn lên, đã mơ những quý phi trong cung cấm A Phòng, cậu bé ấy, giờ biến thành người thanh niên khỏe mạnh chưa quên mộng cũ và đang say giấc mộng mới mấy ngày trước đây. Người đẹp của cả hai giấc mộng đều y như nhau, một thiếu nữ xiêm y rực rỡ, hay bi da màu cũng thế thôi, một thiếu nữ cháu mấy trăm đời

của Đường Minh Hoàng, của Hán Đế, một thiếu nữ ngoại quốc nhưng không xa lạ bởi chàng đã mê cái văn hóa của nước này.

Bấy giờ Xùng Hêl đã cho chích chòe ăn no rồi. Y còn muốn nghe nó hát, nhưng trọng bạn, y tiếp người sinh viên Văn khoa Đại học ngay dưới lòng chim.

- Xem anh buồn lắm, - y nói.

Tâm đáp thật nhỏ :

- Nhớ Xíu Tin chết đi anh ơi !

- Tôi mách anh một chiến lược. Hôm nay anh nên đánh với ba tôi ba ván cờ, nhưng chỉ ăn một ván thôi và thua hai ván.

- Chưa chắc tôi đã thắng bác được, vì tôi chơi kém lắm.

- Ông không giỏi đâu. Nhưng tôi thí dụ là anh cao hơn ông, chớ còn dỏ hơn thì không còn hy vọng gì cả. Anh nên nhớ nhé, không được thua tuốt ba ván, vì như thế, ông sẽ xem thường anh. Nhưng phải cho ông thắng hai bàn, đừng để ông thắng dễ dàng quá mà cũng đừng thua lẹ quá. Phải gây hào hứng cho ông, gây cảm giác rằng ông cũng là tay cừ khôi, thắng được kẻ giỏi mà thua cũng là thua một tay lạc phách.

- Tôi hiểu.

Chị đàn bà đã trả tiền, xách thang thuốc mà ông Hứa Vinh tự Hứa Phú Hòa vừa bốc xong, đi ra cửa. Người dưng sĩ kiêm y sĩ già sung sướng vì hết công việc, bước lại trước chiếc lồng, nhìn con chim chích chòe quẹt mỏ trên nhánh cây mà nó đứng. Giây lâu, ông ta ngược xuống nói với Tâm, cũng bằng thứ tiếng Việt khó khăn, một nhọc nhưng chàng hiểu được rằng :

- Cái nhánh cây nhỏ trên đó con chim chích chòe đứng là nhánh cây mua bên Tàu mang qua đây, bởi trong thiên hạ không nước nào có loại cây ấy

Tâm lại bị tức ngực vì sự nén cơn cười. Cũng cứ cái điệu hát :

«Đồ bên Tàu tốt quá” ấy mà ông cụ này hát đi hát lại mãi.

Bánh tôm khô chiên

Dò chó quấy chiên

Đồ bên Tàu Cắc chủ đem qua

Mì bên Tàu Cắc chủ bày ra

Chàng hát thăm bài “Khổng Minh tọa lâu” bông lơn này của dân chúng Việt Nam và nghe vui trong lòng hết sức. Ông cụ lại giải thích cái mầu nhiệm của nhánh cây ấy :

- Chim chích chòe nuôi để đá độ. Như vậy thì mỏ nó phải thật nhọn để mổ chết địch thủ. Nó ưa mài mỏ nó trên nhánh cây mà nó đứng. Như vậy, da cây ấy phải nhám và sắc bén như là giấy nhám mà ta dùng để mài cho bóng cây gỗ. Chỉ có một loại cây là có đức tính ấy thôi mà loại cây này chỉ mọc trên lãnh địa Trung Hoa.

Tâm ngạc nhiên quá sức mà nghe điều tiết lộ này, và lần đầu, chàng không dám cười đùa điệu hát “Đồ bên Tàu tốt quá ! ” nữa.

Quả thật, nước Tàu có đủ kỳ phẩm, dị tài và họ đưa mọi vật, mọi trò chơi lên đến tuyệt đỉnh, như cái vụ tìm nhánh cây thích hợp để chim chích chòe mài mỏ này đây.

Chàng nhớ một lần còn ở ban Trung học, hôm ấy học xong bài sử ký về nha chiến tranh, chàng ra về và dọc đường thấy người ta đang chẻ ống đập nôi trên vỉa hè.

Hay nghĩ sâu và xa, chàng đã kinh ngạc khi thấy mớ dụng cụ hút thuốc phiện lần đầu tiên trong đời chàng, kinh ngạc vì chất ma túy từ Ấn Độ sang Trung Hoa được Hán tộc biến nó thành chất hút ra khói chứ không tiêu thụ trực tiếp như ở xứ ông Cam

Địa, nhứt là họ đã phát minh ra những dụng cụ thật là thích hợp, không còn làm sao mà sửa đổi được nữa, từ cái chụp thủy tinh của cây đèn dầu phộng, đến cái nồi mà trên đó lăn tròn những viên thuốc dẻo.

Xùng Hêl nói với ba anh :

- Bữa nay anh Tâm rảnh, ba muốn chơi cờ thì chơi với anh đi ba.

Ông Trường An đường reo mừng bằng một tiếng kêu “Á” dài, mắt sáng lên rồi đích thân ông chạy vào buồng để giấy lát sau mang ra một bàn cờ tướng mà Tâm mới thấy, đã tính chạy trốn luôn, vì ngõ chủ nhà là tay cao cờ như Đế Thích.

Bàn cờ sơn son thiếp vàng và quân cờ bằng ngà voi để trong một chiếc hộp sơn mài rất đẹp.

Chàng thấy mình không xứng đáng cầm những quân cờ sang trọng ấy mà chỉ các kỳ vương mới có quyền rờ tới.

Ông cụ nhờ chàng bày quân ra, còn ông thì hút vài điếu thuốc để lấy hứng. Ông không dùng chiếc «Huôn tắng» chiếc ông điếu dài hôm nọ nữa, mà hút ống điếu bình bằng tre, giống hệt điếu cày của ta, nhưng mười lần to hơn, loại điếu nước bình dân dành cho công nhân.

Nhưng thuốc lại thơm ngát ngào. Tâm nhận thấy rằng đó là thuốc rê Trung Hoa, chắc là hàng lậu từ Hương Cảng sang, thứ thuốc thật nhuyễn sợi có tẩm dầu phộng mà ai có chơi với người Tàu, đều thích thưởng thức.

Quả thật đúng y như Xùng Hêl đã nhận xét. Ông cụ đi cò chậm quá, mới ra quân mà ông đã để năm ba phút để huy động một con tượng, một con pháo đầu.

Ông chơi thấp hơn Tâm, nên chàng thực hiện dễ dàng quá cái kế hoạch mua lòng do con trai ông mách cho.

Ván đầu chàng đi cò thật là bê bối, làm bộ bối rối lên mỗi khi bị tấn công và đi xong, cứ đòi hỏi đi lại mãi khiến ông cụ đâm cáu nói : “Bồ hồ ! Bồ hồ ! ” (Không tốt ! Xấu lắm !) luôn miệng.

Ván đó chàng thua khít nút, thua trong kẽ tóc đường tơ và đắm ngực bảo tức mình đã đi hớ vài nước quyết định.

Ván sau chàng cho ông cụ tự vệ một cách oanh liệt khiến ông cụ có thể tuyên bố y như thống chế Pétain thuở nào “Có những cuộc chiến bại vinh quang”.

“Thắng ván giữa và thua ván chót, tức là được một thua hai, Tâm lại hoàn toàn đại thắng vì sau đó dòm lại đồng hồ thấy đã đúng ngọ, ông cụ nín Tâm mời ăn cơm vì bữa nay có món “Đoàn lố” tức món canh nấu trong cù lao bằng kim khí.

Thật ra, ông cụ đã tìm ra tri kỷ, một tay cò kém ông một bậc nên thích được tri kỷ thành tri ẩm thực luôn chớ không vì món ăn nào cả.

Nhưng Tâm một mực từ chối : ăn cơm ở đây thường, sẽ bị người ta xem thường. Nhưng phải ăn vài lần ... với sự có mặt của Xiu Tin. Như thế, đợi nàng về là hơn.

Một tuần trắng qua, mà như một thế kỷ đã qua. Ban ngày còn đỡ khổ vì hết nghe giảng ở Đại học, Tâm lân la Trường An Đường để học phương ngữ Triều Châu với Xùng Hêl, không còn đâu thì giờ để sốt ruột nữa. Nhưng tối lại thì khổ lắm. Trông chờ là cái hỏa ngục mà kẻ si tình nào ở trong đó một tháng chắc phải điên lên.

Ở dưới nhà, người ta đâm sợ, không hiểu vì sao mà trong mười hôm đó, người thanh niên thuê gác trọ trên kia lại cứ đi qua đi lại thình thình suốt đêm, hút thuốc thật nhiều và nói toàn tiếng Tàu một mình : “Hò, ngóa thụ Tùng Xoa ló ! ” Cố lứ khự tỳ cò ? Ngóa soa ếck”.

Ngày thứ mười hai ấy, Tâm bận từ sáng đến tối, và mãi gần tới mười giờ đêm mới về tới xóm. Chàng không ghé nhà, mà đi thẳng lại Ngã tư Quốc tế.

Không khí ở đây y hệt như bao giờ : một đám trai trẻ sơ mi rằn ri, chim, cò, đang thọt và làm ồn trong phòng bì da, vài anh lao động uống cà phê tối ở “Hậu Đình Hoa trà gia” vài chị bếp mua vài hộp diêm, vài đồng rượu nơi hiệu chạp khô “Vĩnh Xương” và người thanh niên Triều Châu trí thức đánh yêu khim trong hiệu thuốc bắc Trường An Đường.

Ông cụ sao hôm nay không thấy ngời nhìn gốc dành dành với ngôi chùa tháp mái cong cong nữa. Trưa hôm qua chàng quen mất giữ gìn đã thẳng luôn ông ta ba ván, chắc ông tức đến hôm nay mà chưa nguôi giận. Đêm nay phải chịu tạ tội bằng năm ván chịu bí liên tiếp mới lấy lại nổi cảm tình.

Ông cụ thích đi cờ ngoạn mục, ăn thua không cần lăm trong lúc chơi, miễn đi cho sướng tay và xem đối phương đi cho sướng mắt thôi, chỉ lúc xong ván, ông ta mới mích lòng khi nào rủi thua.

Tâm bước vào cửa hiệu Trường An Đường thì Xùng Hêl ngừng tay đánh đàn, cười với bạn. Họ đã đến chỗ thật tình thân mật trong tình bạn nên chỉ còn chào nhau như vậy thôi.

Y day vào trong mà gọi to :

- Xíu Tin a !

Không khí trước mặt Tâm như bị hút đi mất hết một cách thành linh, khiến chàng thở không ra hơi nữa. Mừng quá đến hóa tê liệt, chàng đứng chết trân nơi đầu quày mãi cho đến lúc Xíu Tin xuất hiện trong khung cửa buồng, chàng mới chợt tỉnh hẳn, và kêu lên :

- Siu cô nương a !

Xíu Tin cười ngặt nghẽo rồi khen :

- Anh giỏi lắm, mới có mười mấy ngày, đã nói được tiếng Triều Châu. Thuộc được mấy câu tất cả ?

Tâm pha trò lại :

- Thuộc lu bù. Chẳng hạn như câu này : “Cô nương khía canh chua, bồ chia ?».

Xíu Tin rũ ra mà cười, và cả Xùng Hêl cũng cười vang nhà. Phương ngữ Triều Châu, trái chuối, nói là “canh chua” và người

Việt Nam nào cũng bông lơn khi học được cái danh từ kỳ lạ ấy nó trùng tên với một thứ canh nấu bằng cá với me của người Việt miền Nam.

Sẵn dịp vui, Tâm cà rồn thêm cho vui nhà, bằng một câu ba rọi, nửa tiếng Tiều, nửa tiếng Việt :

- Ngóá soi ếch, cô nương nấu canh chua.

Soi ếch, biến thể cổ ý của tiếng “soa ếch”, có nghĩa là đi tắm, còn ngóá là tôi. Câu này, theo Triều Châu thì thật vô nghĩa : “Tôi đi tắm, cô nương nấu trái chuối”. Nhưng theo Việt Nam thì rất buồn cười : «Tôi soi đèn bắt ếch cho cô nương nấu canh chua”.

Cả ba cười như vỡ chợ. Bỗng Tâm giựt mình hốt hoảng, đưa một tay lên miệng, ra hiệu bảo họ im. Xùng Hêl hiểu ý bạn, vội trấn an chàng :

- Ba tôi đã đi Chợ Lớn từ hồi chiều.

- Vậy à.

- Ông đi hành hương.

- Ở chùa nào ?

Xùng Hêl cười mà rằng :

- Anh quên Chợ Lớn là nơi thiêng liêng của Hoa kiều Nam Việt rồi à ? Ba tôi, hễ ngày nào vui nhiều hay buồn lắm thì ông vào Chợ Lớn như về Tầu vậy.

- Hôm nay bác vui hay buồn ?

- Cố nhiên là vui, con Xíu Tin đi mười hai ngày ông ngủ không yên. Con út mà ! Với lại nó là kỷ vật má tôi để lại, nó là hình ảnh rất trung thành của má tôi.

Tâm nhìn Xíu Tin rồi nói :

- Bác gái hồi đó chắc đẹp. À cô Xíu Tin, da mặt và da tay của cô sao lại thâm đen ?

- Sương Cao nguyên thường làm hại da mặt như vậy đó anh. Nhưng vài bữa là hết ngay.

- Trại Tùng Nguyên có vui không cô ?

- Vui lắm. Nhưng không phải vui như Sài Gòn.

- Cố nhiên.

- Em đã đậu bằng Bạch Mã rồi ...

- Tôi xin ngợi khen cô.

Và bây giờ em là hướng đạo sinh quốc gia chính thức.

- Hoan hô !

Năm tới em đi thi bằng “Rừng” để trở thành hướng đạo sinh quốc tế.

- Đi làm chi cô, cho bác phải nhớ.

- Có đậu đâu mà anh lo. Chính anh đạo trưởng của em kia mà còn rớt mãi bằng “Rừng”. Em đi cho vui vậy mà.

- Xíu Tin có nhớ ba không ?

- Nhớ lắm. Anh biết, má chết, em chỉ còn ba cùng em thôi, em thương ba lắm.

Trong hội này, Tâm không được hân hạnh nằm trong bản danh sách của những người mà Xíu Tin thương nhớ lúc đi xa. Nhưng chàng quyết được đăng “bảng phong thần” từ đây và nếu thành công thì bảng ấy chỉ còn ghi độc một tên thôi, y như bây giờ chàng chỉ còn nghĩ đến độc một người thôi ngoài ra không còn biết trời đất gì nữa cả.

Chàng thấy là yêu Xíu Tin khó lắm, chớ đừng nói đến chuyện cưới Xíu Tin vội. Xíu Tin nó còn ngây thơ quá, mặc dầu về tuổi tác, nó không còn bé con nữa. Còn ngây thơ, nó chỉ nghĩ đến vui chơi, sống tập thể, chớ không thích tách riêng ra khỏi bạn hữu để thơ thần mơ mộng một mình. Xíu Tin chưa mơ yêu, chưa yêu người hoàng tử đẹp trai nào cả, và nếu ông hoàng tử ấy mà có đến trong đời nàng thì ông ta phải gọi cho nàng mơ yêu trước đã, rồi mới tỏ tình có hiệu quả.

Xíu Tin không ưa những phút im lặng kéo dài. Nàng là người Trung Hoa của thế hệ hậu nha phiên chiến tranh, mà cả một khối dân tộc lớn của trời đông bưng tỉnh một giấc mơ hằng vạn năm, và tỉnh luôn, không ngủ lại được vì tiếng đại bác đã vang rền khắp thế giới. Thế hệ đó, không thể ngồi hằng giờ để ngắm một con cá vàng lượn quanh một cây thủy thảo có hình dáng mừng tượng cây cổ thụ, như ông cha họ đã làm. Vì thế mà sau khi cả hai thanh niên đều cạn đề câu chuyện, Xíu Tin hỏi :

- Anh Tâm có thích sống ngoài trời không ?

- Thích lắm.

- Anh sống ngoài trời cách nào ?

Tâm bối rối vì thiếu nữ thật thà hỏi cả về chi tiết xác thực của đời sống ngoài trời mà chàng không có sống vì thiếu phương tiện. Chàng nhớ ra rằng thanh thiếu niên Trung Hoa hơn hẳn ta về điểm đó. Ngày cuối tuần những nơi mà thiên nhiên tiếp đón nồng hậu, như thác Trị An, bãi biển Vũng Tàu, các núi nhỏ quanh Sài Gòn, và cả núi Bà Đen xa xôi nữa, ở đâu tỷ số thanh thiếu niên Trung Hoa cũng lớn gấp ba người mình, kể cả người già.

Chàng bị mặc cảm vì thấy họ tiến hơn ta, và vì trong những người ít tiến ấy, có chàng.

Chàng ú ớ một lát rồi đáp :

- Tôi ra ngoài vùng quê cắm trại.

- Hay lắm, nhưng như vậy cả tuần anh mới được sống ngoài trời một lần. Anh có thích đi giày bánh xe hay không ?

- Thích, nhưng tôi không biết đi.

Người sinh viên si tình thấy rằng không thể chối quanh được nữa, đành phải thú nhận sự kém cỏi của chàng.

- Nếu thích anh nên tập đi.

- Để xem.

Chàng nói là nói đẩy đưa đẩy thôi, chứ thật ra không thích lắm, chắc cũng không tập. Có những trò chơi mà không phải

vào tuổi nào, người ta cũng có can đảm tập, chẳng hạn như đàn bà, và ... cái vụ đi giày bánh xe này đây.

- Tối mai, em sẽ đi trên sân Đại Bể.
- Vậy à, tôi đi theo cô để tập được chứ ?
- Sao lại không. Anh nên đến chơi.

Tâm chỉ muốn theo dõi Xiu Tin thôi, như lúc đi rình buổi tĩnh tâm hôm nọ, chứ không định tập đi giày chút nào.

- Sân Đại Bể ở đâu cô ?
- Đường Võ Tánh số 233.
- Cô đến đó hồi mấy giờ ?
- Khoảng tám giờ.
- Tôi sẽ có mặt.

Xiu Tin vui tươi lên trông thấy, vì háo hức muốn trở tài trước một người bạn dốt trò chơi, hay vì lẽ gì, thật khó hiểu.

Sân Đại Bể là sân của một ngôi biệt thự lâu đời. Chủ nhân biệt thự là người Trung Hoa, chắc ham vui hơn là vì suy sụp muốn kiếm thêm tiền, chủ nhà đã cho tráng xi măng cái sân rộng ấy để biến nó thành sân đi giày bánh xe.

Sân xi măng đó rào bằng cây cảnh trồng trong những chậu nhỏ và ngoài hàng rào, đặt bàn, ghế vào cho khách ngồi nghỉ chân và giải khát.

Tâm đến hơi sớm nên chỉ thấy leo heo vài thanh niên đang ngồi quanh một chiếc bàn để uống nước cam. Trong sân, hai đứa bé độ lên mười đang tập giày.

Mấy thanh niên và cả hai đứa bé nữa đều nói tiếng Tàu, và Tâm chợt thấy rằng về trò chơi này nữa người Trung Hoa cũng lần hơn ta. Họ lại tổ chức thiết lập sân hân hòi ở nhiều nơi, chứ không phải đi trên vỉa hè hay dưới mặt đường như ta.

Khách lần lượt kéo đến, toàn là những thanh niên thanh nữ Trung Hoa mà thôi. Và một lát sau đó thì Xùng Hê chở Xiu Tin tới nơi.

Ba người bạn vầy bàn với nhau để xem thiên hạ biểu diễn. Xiu Tin mặc bờ lu dăng như tất cả các thiếu nữ Trung Hoa có mặt ở đây hôm nay.

Cô nhiên là có một mình nàng đẹp mà thôi. Các thiếu nữ khác không xấu, và nếu không biết Xiu Tin, có lẽ Tâm đã thấy họ đẹp. Nhưng họ bị hào quang nhan sắc của Xiu Tin làm cho họ mờ mắt.

Tâm xem phim thời sự Âu châu đã thấy bên ấy người ta chuôi băng như thế nào, nên bọn này đi giày trông không có gì ngoạn mục cả đối với tài nghệ mà chàng đã được thưởng thức trong phim.

Nhưng khi Xiu Tin ra sân thì, tức thì không khí trầm lặng ở đây sôi nổi lên. Vài thanh niên vỗ tay đón chào nàng mà họ đã biết, và các thiếu nữ đang lượn trên sân đều nỗ lực chuôi huê dạng hơn khi nãy.

Xíu Tin như một chiếc hình nộm bằng giấy, được gió mạnh thổi đi, nhẹ nhàng như cánh bướm ngoài khơi. Nàng vẽ lên sân những con số 8 những đóa hoa hồng nhụy, nàng gập mình lại, dang tay ra giờ một chân lên và bay như con cò.

Bấy giờ đã đông khách, nhưng các thanh niên thanh nữ chỉ ở ngoài giải khát thôi vì không thể vào sân nhiều người cùng một lúc mà khỏi đụng chạm nhau bởi thiếu chỗ.

Nhưng một thanh niên cứ vào. Hắn đẹp trai vô cùng và khi hắn chuôi qua mặt Xíu Tin thì cô cậu cười với nhau. Họ đi riêng rẽ một lúc rồi xấp lại gần nhau và thanh niên đưa tay cho thiếu nữ nắm, đoạn hai người biểu diễn song song với nhau.

Nói biểu diễn không phải là nói quá. Họ không chơi vì thể thao hay để giải trí nữa, mà trở tài nghệ để khán giả xem.

Hai người mà như một người, họ tính toán tốc độ tài tình thế nào mà họ tiến tới như là cả hai bị cột dính với nhau, và lúc nghiêng mình ở những khúc quanh, họ cũng đồng nghiêng một chiều nghiêng với nhau như là đôi đũa trong tay một người.

Lúc thanh niên mới đưa tay ra, Tâm ghen tức và muốn bỏ ra về ngay. Nhưng sợ Xùng Hêl cười cho, chàng cắn răng ngồi nán lại để xem. Giờ thì chàng xem mê như các thanh niên thiếu nữ khác, trong trí chỉ còn thấy tài nghệ tuyệt vời của đôi nam nữ này thôi. Họ không còn là trai với gái nữa, mà là hai nghệ sĩ mà tim đang cùng nhịp một nhịp nghệ thuật với nhau trong sự hòa hợp của hoạt động.

Nhưng kìa, họ đã rẽ ra, nhưng lần này để tới lui ngược chiều với nhau chứ không đi song song nhau nữa. Đến một lúc kia gần chạm mặt nhau thì Xíu Tin chống nạnh, dang chân trái ra rồi giơ chân ấy cao lên.

Thanh niên ngồi xuống và chun qua chân trái của Xíu Tin. Họ tái diễn cái ngón huê dạng ấy lại đến mấy lần và Tâm hồi hộp, bồn chồn, chịu không được nữa.

Lần này thì chàng ghen lắm vì cử chỉ chun qua chân thân mật nhiều hơn là nắm tay nhau. Bối rối quá, chàng cần nói với Xùng Hêl cái gì để bớt cơn tức tối trong lòng.

- Anh Xùng Hêl à, anh chơi cái trò này hay không ?

- Lai rai thôi, tôi không thích lắm. Có thể thao gì đâu mà chơi, có hay gì cho lắm mà xem. Sở dĩ tôi phải lại đây chỉ để đưa rước con Xíu Tin thôi.

- Tôi thì tôi thích lắm. Tôi phải tập mới được. Mà tôi tập ngay bây giờ đây.

Chàng nói bằng giọng cả quyết, hơi giận dữ như để nhận cuộc thách đố mỉa mai của ai.

Xùng Hêl chỉ cười hì hì mà không nói gì cả, khiến chàng càng giận thêm, ngờ nghe được trong giọng cười thấy được trong lối cười của y, sự nhạo báng.

Chàng đứng lên, bước lại cái cửa nhỏ, nghĩa là chỗ không có rào bằng chậu kiểng, thì cũng vừa lúc ấy, thanh niên biểu diễn với Xíu Tin bơi về thêm biệt thự để trả giày.

Xíu Tin chưa muốn về, và vẫn không ra khỏi sân. Nàng dừng chân lại để nhìn các bạn trẻ lướt qua lướt lại trước mắt nàng. Bỗng thấy Tâm, nàng bơi vài cái là đến trước mặt chàng.

- Anh muốn tập hả ?
- Ừ, cô dạy tôi nhé.
- Sẵn lòng, anh vô mượn giày đi.

Khi Tâm cột giày xong cả rồi, Xíu Tin cười nói :

Anh phải té một trận mới được. Như tập xe máy vậy mà ! Không sao tránh khỏi hết, mà chính nhờ té mà tôi mới kinh nghiệm biết phải làm thế nào để khỏi té, chứ không ai dạy được cả.

Tâm ngỡ rằng chuối không khó khăn gì, Xíu Tin chỉ nói vậy thôi, vì sợ chàng làm tàng múa men huê dạng. Chàng sẽ tiến chậm chậm, từ việc đi tới tầm thường, đến khi biết quay tròn như bông vụ, chàng không vội vàng làm chi mà phải té để làm trò cười cho thiên hạ. Và tin chắc rằng sẽ giỏi trong một ngày gần đây, không hời hả mà vẫn mau điều luyện trong nghề, nhờ tập đều và thường.

- Ừ, té thì té, - chàng cười đáp, - tôi không sợ xi măng lắm đâu.

Nói rồi chàng đứng lên, chưa kịp làm cử chỉ nào cả thì lạ quá, chân mặt của chàng tự nhiên chuối tới, muốn giữ nó lại cũng không được, trong khi đó thì chân trái nó không chịu chạy theo, cố bắt ép nó thế nào, nó vẫn đứng khựng, giống y như là con ngựa chững.

Chân chạy tới mà mình thì đứng yên bởi cái chân khác nứ lại, Tâm mất thăng bằng và té ngồi xuống một cái phịch.

Cả sân đều rộ lên mà cười. Tâm đau quá, quên mắc cỡ. Chàng dậy không nổi bởi đau đốn như làm tê liệt hai chân chàng. Thuở bé tập xe máy ở nhà quê, có té thì té trên lề cỏ, hay cho té ở giữa mặt đường đi nữa, cũng không đến nỗi nào vì đường đá đỏ lâu đời, đá nát thành bụi, mềm hơn xi măng nhiều lắm. Và lại trẻ con hình như ít biết đau hơn người lớn thì phải.

Chàng đưa mắt nhìn Xíu Tin thì không thấy, nhưng thỉnh lình nghe ai nắm tay chàng nơi nách mà đỡ xốc lên. Đó là bàn tay mềm và người đỡ xem ra yếu lắm, nếu không có sức trỗi dậy của chàng thì không sao y thành công được.

Chàng biết ngay người ấy là Xíu Tin chớ không ai đâu lạ. Xíu Tin cố nín cười và nói :

- Đau lắm, em biết, nhưng anh phải rá.

Tâm co hai chân lại, chống tay để ngồi dậy, rồi quyết đứng lên, một hoạt động dễ dàng hết sức, nhưng sao chàng chợt thấy là rất khó khăn. Chàng trượt đến năm bảy lần và sờ dĩ không té cái ạch nữa như lần trước là nhờ có Xíu Tin đỡ sau lưng chàng.

Chàng đã đứng vững và đứng yên. Xíu Tin nói :

- Đứng yên được thì đã là tiến bộ rồi đó. Có phải chẳng là hồi này, anh muốn đứng nhưng vẫn như bị ai xô tới ?

- Phải.

- Em nắm tay anh, anh đi chậm chậm với em nhé.

- Cảm ơn cô.

Tâm như một đứa em nhỏ mới tập đi, có mẹ kèm sát theo để chụp lấy chàng khi rủi ro chàng té. Nhưng đứa em nhỏ này nặng quá sức nặng và một khi kia thì bà mẹ không níu nổi nó nữa. Trái lại nó níu bà mẹ theo xuống mặt xi măng. Nếu bà không giựt tay kịp thì cả hai đã cùng nhau té.

Lần này Tâm té nghiêng, không có thịt của bàn tọa đỡ cho như khi nãy nên đau đớn nhiều hơn bội phần. Chàng nhăn mặt, hít hà, và cầu cứu với Xíu Tin bằng mắt.

Xíu Tin bước đến hỏi nho nhỏ :

- Anh tiếp tục đi nữa chứ ?

- Cố nhiên !

- Em hết sức thán phục anh.

- Cô cũng chế nhạo tôi nữa à ?

- Không, em thán phục anh có cá tính mạnh. Người nào khác thì nãy giờ đã bỏ cuộc vì chịu đựng không nổi những trận cười của họ. Anh cố dậy nè !

Vừa nói nàng vừa nắm nách Tâm bằng cả hai tay của nàng.

- Hãy khoan, cô Thủy Tiên à. Tôi còn đau ghê lắm, tưởng như gãy xương lộn !

Xíu Tin hoảng hốt hỏi lảng xảng :

- Sao ? Anh nói sao, có thật gãy xương hay không ?

- Không, nhưng đau thấu xương, nghe như là gãy xương vậy.

- Làm em hết hồn. Sau cái té này, anh sẽ lại khá thêm một bước nữa.

Giây lát sau Tâm đã đứng lên được.

- Bây giờ, anh đi một mình thử xem, - Xú Tin nói.

Thằng bé đã tự nó đi lững chững được rồi và bà mẹ đứng xa mà nhìn nó bằng đôi mắt cảm động. Tâm vẫn còn té nhiều lần nữa, nhưng lần nào té chàng cũng ngồi xuống kịp và gượng lại kịp. Chàng đi như kẻ say rượu và đêm nay bọn trẻ đến sân Đại Bể được một buổi vui nhộn còn hơn xem phim trào lộng.

Có một lần họ nghe giọng nói của Tâm, biết chàng là người Việt, họ xầm xì bàn tán dữ lắm, Tâm đoán rằng họ nói những điều sau đây chứ không lạ gì :

- À, té ra thằng đó là Việt Nam, hèn chỉ mà dở khệt !

- Nó cổ lì quá, không biết mắc cỡ.

- Nhưng sao lại được một thiếu nữ Trung Hoa săn sóc nhiều đến thế ?

Cô cậu nào quen biết với Xú Tin, chắc đã nói :

- Lạ, sao Xú Tin lại bắt bồ với thằng Việt Nam này ?

Có đứa ghen nói :

- Hãnh diện dữ ? Cô ả làm bộ đoan trang, nhưng lại thân với một thằng tồi.

Xíu Tin xem ra bất kể thiên hạ. Nàng chỉ biết có bạn trên sân thôi, tuy nàng đã nhiều lần rũ ra mà cười cái vụng về của bạn.

Lần này Tâm có tiên bộ thấy rõ. Chẳng những thế mà thôi, chàng còn tinh nghịch được, giả bộ lỡ bước đụng vào những cô xắm trên sân khiến Xíu Tin thích chí quá mà tìm thấy một người bạn đồng tính với nàng, tính rần rức, ranh manh.

Cái anh Tâm khù khờ và ngáo bao nhiêu lúc mới ra sân thì bây giờ chưa chi đã muốn làm chúa rồi.

- Thôi nghỉ !

Xíu Tin trong đoàn thể hướng đạo thuộc ngành “Ấu”. Nàng quen lãnh đạo sói con, và rất quen ra lệnh. Nàng bảo nghỉ bằng giọng ra lệnh rất hách dịch, nên Tâm riu ríu tuân theo.

Cả hai nắm tay nhau bơi vào bờ.

- Khá lắm, - nàng khen. - Anh mà cứ đi mỗi ngày hai bận thì trong một tháng đã giỏi. Anh có đau lắm không ?

- Xíu Tin à, vì Xíu Tin mà tôi đau nên tôi xem như không có đau bao giờ, tôi chỉ tập giày vì Xíu Tin thôi.

- Mốc xì ! Anh tập thì anh vui, sao lại vì em.

- Thiếu gì trò vui lại phải té lên, té xuống giữa muôn mắt người hiếu kỳ, họ xem tôi như xem hề trong rạp xiếc. Xíu Tin trông ra đường mà coi kìa.

Quả thật thế. Trẻ con đeo trên song ly sắt rào của biệt thự này như là khỉ trong vườn thảo cầm. Sau đám trẻ con là người lớn, người của xóm trong, phía sau dãy biệt thự, và kẻ qua đường nữa.

Xíu Tin cảm động nói :

- Cảm ơn anh.

Cả hai lại bàn của Xùng Hêl mà uống nước. Xùng Hêl đưa tay ra bắt lấy tay bạn mà rằng :

- Tinh thần anh khá lắm.

Xíu Tin thì nói lia lịa và cười ngặt nghẹo :

- Hồi nãy trông anh Tâm hết như là Jerry Lewis, ngáo không chỗ chê.

- Sáng mai, chắc có báo Tàu đăng tin về tôi.

- Biết đâu, nhưng mà anh khỏi lo, vì lát sau đó, anh bảnh lắm.

- Coi bộ tụi nó ngán anh lắm.

- Ngán vì bị tôi đụng đầu quá, với lại họ sợ tôi nín họ nhào theo tôi.

- Không phải, họ ngán cái tinh thần của anh kìa.

Bọn trẻ tuổi ở đây tiếp tục xâm xì về bộ ba này, nhưng Xùng Hêl và Xíu Tin không có mồi gì khó chịu cả. Họ thông thả giải khát rồi lâu lắm mới ra về.

Đêm đó Tâm rêm mình lắm, chàng hồi hận quá đã trưng bày cho Xiu Tin thấy cái khía cạnh không đẹp của chàng. Tuy biết không đi bánh xe cũng không làm giảm giá trị con người cả về thể chất lẫn tinh thần, Xiu Tin dầu sao cũng không khỏi có cảm giác không hay về chàng trong sự lép vế rõ rệt của chàng trước bao nhiêu thanh niên khác.

Quả nàng đã khen ngợi chàng, nhưng đó chẳng qua là sự an ủi, khen hơi gượng ép cho đỡ ngượng một người bạn vậy thôi.

Tuy nhiên chàng vẫn bằng lòng tình thế, vì được gần gũi Xiu Tin hơn trước, rồi chàng sẽ có dịp gỡ lại sự kém sút hôm nay.

Tâm vào Ngã tư Quốc tế do cái hẻm chật thẳng góc hẻm chàng ở. Vì thế mà chàng đi gần tới hiệu thuốc bắc Trường An đường mà không thấy bên trong cửa hiệu, và người trong đó cũng chẳng thấy chàng.

Khi còn cách hai căn nhà nữa, chàng nghe ai nói to quá trong đó. Giọng nói của người già, giận dữ, quát tháo âm ỉ. Chàng không nghĩ gì cả, ngỡ ông Hứa Vinh - Vinh là tên tộc của ông ấy, Phú Hòa chỉ là biệt hiệu thôi - quở mắng người làm, nên chỉ chàng tiếp tục bước tới.

Nhưng khi ông cụ nín một tiếng thì một người trẻ lại nói lên. Chàng nhận ra là giọng của Xùng Hêl. Xùng Hêl cũng giận dữ, cũng quát tháo âm ỉ. Cả hai người, người già khi nãy và người trẻ bây giờ đều nói rất nhiều, rất dài, không rõ họ bắt đồng ý kiến về vấn đề gì.

Xùng Hêl không nói được hết ý của y, vì ông cụ đã chặn lại, đập bàn rầm rầm. Trưởng nam của ông Hứa Vinh bị chặn thành linh, nín bật giầy lát rồi ông óng lên và hai cha con, mạnh ai nấy nói, mạnh ai nấy đập bàn. Như thế này thì phải quay gót về mới được, chớ không thể nhảy vào cái không khí sôi sùng sục ấy để mà hứng lấy ác cảm. Phải, bắt chợt những điều không hay của người ta sẽ bị người ta ghét, đó là lẽ dĩ nhiên.

Chàng vừa toan trở bước thì Xúu Tin từ trong nhà bước ra thêm, rồi đứng đó mà ngó mong. Chàng nán lại giầy lát để nhìn thiếu nữ, chàng đến đây chỉ có mục đích duy nhất là thăm nàng thôi.

Nhưng tình cờ, Xúu Tin day lại và chợt trông thấy chàng. Nàng muốn kêu, nhưng lại thôi, và vội vàng bước ra ngõ để đến với chàng.

- Xúu Tin !

- Anh ! Anh đừng vào, mà cũng đừng đứng ở đây.

- Anh biết.

- Ta đi ra ngoài này cho mát một chút.

Chàng buột miệng thốt ra tiếng “Anh” ấy : “Anh biết” vì chàng cảm giác rằng hai người đang đồng lõa với nhau, khi nghe lời dặn của Xúu Tin. Xúu Tin đứng về phe của chàng để chỉ đường lối xử thế cho chàng; cảm giác đó làm chàng nghe êm dịu nơi lòng quá, nên bất giác xưng hô như vậy.

Thốt ra tiếng “Anh” xong, chàng hoảng hốt nhưng không nghe Xíu Tin phản đối, lại được nàng rủ cùng đi, chàng bỗng dạn ra hỏi :

- Em nè, anh không tò mò, nhưng anh muốn biết em có can hệ gì đến chuyện ấy hay không ?

- Không, đó là chuyện giữa ba em và anh Xùng Hêl. Tuy nhiên, không thể bảo là hoàn toàn không can hệ. Em là con, là em trong nhà mà. Em rất buồn vì chuyện này.

Tâm bảo là không tò mò, nhưng thật ra là chàng rất tò mò và rất muốn biết cái chuyện nó đã làm cho người đẹp chau mày. Nhưng chàng không dám hỏi.

Họ đã ra tới con phố không tên mà người trong vùng gọi là đường Vườn Chuối. Không mục đích, Tâm quẹo qua tay mặt, tức là để đi về hướng Phan Đình Phùng, Nhưng Xíu Tin lại rẽ qua tay trái và nói :

- Đằng ấy ồn lắm. Ta đi hướng này.

Đôi bạn lững thững bước trên đường vắng và tối. Xíu Tin lại nói :

- Anh lỡ bắt gặp trận phong ba ở nhà em, em thấy cần kể anh nghe câu chuyện này, kẻo anh lại ngỡ khác thì còn xấu hổ hơn.

- Anh xin lỗi em; anh không cố ý, chỉ rủi ro mà bắt chợt thôi.

- Có nhiên, không lỗi ở anh, hay ở ai cả. Anh nghe rồi để bụng. Nếu anh Xùng Hêl mà biết được sự bép xép của em thì ảnh chửi em lắm đạ ghen ...

- Ủ, em nên tin nơi sự kín miệng của anh.

- Số là anh Xùng Hêl đã yêu một chị kia ...

Thì ra là thế, đó là câu chuyện mà Xùng Hêl đã ám chỉ lúc y bắt gặp chàng rình Xíu Tin trong đêm tĩnh tâm của nàng.

- ... Chị ấy người Việt. Họ yêu nhau lắm, và anh Xùng Hêl đã xin ba em cưới chị ấy cho anh. Bên chị kia ban đầu cha mẹ cũng không bằng lòng, nhưng sau biết anh Xùng Hêl không phải là người dốt hoặc thô lỗ, nên họ đã đồng ý.

Chỉ có ba em là từ đầu chí cuối như định không chịu.

- Em có biết lý do nào mà bác không ...

- ... Chỉ vì chị ấy là người Việt. Khi ba em biết điều đó thì ba em từ chối ngay, một cách máy móc, không thêm thảo luận gì cả, mặc dầu anh Xùng Hêl đã nhiều lần thử trình bày mọi lẽ cho ba em nghe.

Từ đó đến nay, hơn một năm trời rồi, thỉnh thoảng trong nhà lại sanh giặc. Nhà em êm ấm từ thuở giờ ... Em buồn quá anh à.

- Em thì cho rằng ai phải, ai không có lý trong vụ này ?

- Họ đã đi tới ngã ba Phan Thanh Giản. Cũng cứ Xíu Tin thủ vai chủ động, Tâm theo nàng rẽ sang bên trái, đi trước hàng rào nhà thương Bình Dân. Cả hai im lặng một hồi. Tâm đợi bạn trả lời, còn Xíu Tin thì hình như suy nghĩ.

Bỗng đột ngột, nàng hỏi :

- Có bao giờ anh vào nhà thương Bình Dân này hay không ?

- Có, chi vậy em ?

- Chắc anh đã chú ý đến sự chung đụng của người Việt và người Hoa trong đó.

- Ừ, quả có thể.

- Em thích như vậy lắm. Con bệnh không cần biết quốc tịch của nhau, mà họ cứ thích nhau được. Tại sao người khỏe mạnh lại không dễ dãi như con bệnh, đó là một điều đáng tiếc.

Em không dám nói là ba em hẹp hòi. Nhưng ba em quả có những quan niệm quá lỗi thời. Ba em đã thốt ra bốn tiếng “Đại quốc» và “Tiểu bang” ... chắc là anh đã hiểu.

Nói xong, Xíu Tin sợ hãi, ngỡ tự ái quốc gia của Tâm bị xúc phạm và chàng sắp nổi giận đây. Nhưng Tâm chỉ bật cười rồi cười ha hả, có vẻ thích chí vì những điều vừa nghe.

Xíu Tin lo lắng hỏi :

- Em thật không hiểu ý nghĩa của cái cười của anh ?

- Không có gì là rắc rối đâu. Anh nhớ đến vua quan nhà Thanh.

- Sao lại nhớ vua quan nhà Thanh ?

- Bác năm nay chắc đã cao niên lắm phải không em ?

- Dạ, ba em bảy mươi lăm.

- Để xem, ... tức là lúc bác sanh ra hồi thế kỷ mười chín ... để xem, năm 1886, tức là trước cuộc cách mạng Tân Hợi một phần tư thế kỷ, tức bác đã trưởng thành, đã có nhân sinh quan sẵn rồi khi cuộc cách mạng nổi lên.

Trước cuộc cách mạng ấy bên Trung Hoa, từ vua đến quan, đến hàng dân dã, ai cũng tin như đinh đóng vào vách rằng dân tộc Trung Hoa văn minh nhứt thế giới và nước Trung Hoa mạnh nhứt thế giới. Không, không phải lỗi ở bác đâu, tại cái thế hệ của bác, người ta tin như vậy.

- Phải, nhưng mà ba em đã thấy cuộc cách mạng đó, đã đọc sách báo, biết rõ thế giới.

- Nhưng rủi ro là nước Nam của anh, của ta, lại rơi vào ách thống trị của ngoại bang. Cái tiểu bang không to hơn 6 huyện Triều Châu của ông cụ bao nhiêu lại mất đời sống quốc gia và bị trị.

- Nhưng mà rồi các anh đã ...

- Phải, chúng tôi đã quật cường, thoát ách, nhưng tin tưởng ngàn đời rằng Trung Hoa là số dách, đã được khắc sâu vào trí não của bác rồi.

- Anh không giận, không tức quan niệm của ba em chứ ?

- Không, vì quan niệm của bác chưa phải là bức tường đen tối ngăn cản đường đi của anh. Hiện giờ chỉ có Xùng Hê là bị đụng đầu phải bức tường ấy.

- Tại sao anh lại nói chưa mà chẳng nói không ?

Tâm không đáp. Đôi bên lặng lẽ đi chậm chậm trên vỉa hè, qua khỏi cửa nhà thương, rồi quay gót trở lại.

- Xíu Tin nè, - Tâm hỏi bạn khi hai người đến trước ngôi miếu con thiết lập trên đầu trụ rào nhà thương và được dân chúng khuếch trương lần lần ra. Xíu Tin nè, còn em, em nghĩ thế nào về người “ồ nằm chấy ?»

Danh từ mà cách đây không lâu, người Quảng Đông còn dùng để gọi ta một cách khinh bi, và Tâm cố ý dùng để tự trào, làm cho Xíu Tin bật cười, rồi cả hai cùng cười với nhau ngặt nghẹo.

- Em hả ? Em là người Việt kia mà !

- Trên mặt pháp lý thì như vậy, nhưng anh muốn biết tâm hồn em kia.

- Chắc anh không dè rằng em là gái tỉnh. Má em chết, ba em buồn mới dọn liền lên đây.

- Vậy à, trước gia đình ở đâu ?

- Ở chợ Mỹ Lương. Chân trời quen thuộc của em là ngã ba sông Cái Vôi và sông Ông Me. Em đã thở khí trời của không khí Việt Nam từ thuở mới lọt lòng và nếu em không nhập Việt tịch chắc em cũng thương yêu nước Việt Nam, mặc dầu sách vở mà em học, dạy em yêu nước Trung Hoa là Tổ quốc em. Em thấy rằng tình yêu nước không thể dạy được, và con người cứ yêu cái nơi mà họ ở trong nhiều năm, nhứt là trong buổi thiếu thời. Có những người, những vật chung quanh ta mà màu sắc, hình thù, âm thanh như là dính liền với đời ta, quen quá đi rồi

nếu không thương cũng bắt thương, không sao khác được.

Ở đây vắng vẻ lạ thường, và tối om, ngoài ngọn đèn leo lét của cái am con trên đầu trụ rào. Trong giây phút Tâm bỗng sống lại cái không khí của đêm rình bạn tĩnh tâm và những tiếng nằng buột mồm nói nói ra một cách bất giác :

... « Tổ quốc ... Việt Nam.

Và trong giây phút, tình cảm của chàng lại bỗng bột, y như vào đêm đó mà chàng đã thú thật với Xùng Hêl : “Anh ơi ! Tôi yêu Xú Tìn hơn bao giờ cả”.

Chàng say tình cảm ấy và liều mạng một cách đáng sợ. Chàng cầm đại bàn tay của Xú Tìn mà rằng :

- Xú Tìn ơi, em là Việt Nam một trăm phần trăm rồi và anh thương yêu em không biết nói sao cho xiết.

Chàng đã mang xấu với Xú Tìn nhiều rồi vào đêm đi giày bánh xe thì xấu thêm một lần nữa cũng chẳng sao nếu bị Xú Tìn tát cho một tát tai vì sự vô lễ táo tợn của chàng, miễn là nói ra được lòng thành thật của chàng thôi.

Nhưng Xú Tìn không có phản ứng như vậy. Nàng chỉ khiển trách nhẹ nhàng :

- Nếu người qua đường mà trông thấy thì em sẽ ngại biết bao. Anh không nên làm như vậy.

- Anh xin lỗi em. Anh điên dại trong một giây.

Chàng tự động buông tay Xíu Tin ra, chớ chính nàng không có giựt thử tay lần nào cả.

- Em ơi, chắc em đã tha lỗi cho anh. Nhưng không rõ Đại quốc nghĩ gì về Tiểu bang này.

Xíu Tin lại cười ngặt nghẹo một hơi rồi đáp :

- Cứ theo sử thì ngày xưa Đại quốc là Mẫu quốc đây, anh có biết không ?

- Biết rất rành rẽ. Nhưng Mẫu quốc cũng có lúc chạy vắt giò lên cổ vì thằng con bất hiếu.

Họ cười xòa với nhau, đoạn Xíu Tin nói :

- Thuở bé, hồi còn ở chợ Mỹ Lương, em đã thấy hào khí của Tiểu bang rồi, và em đã chứng kiến những trận chạy vắt giò lên cổ của Mẫu quốc Pha Lang Sa. Thành ra Tiểu bang cứ hãnh diện đi.

- Đành là thế. Nhưng cá nhân nhỏ nhoi của Tiểu bang này thì sao ?

- Thì y đã tỏ ra bản lĩnh trong mấy trận té ở sân giày, em cũng cảm tình với y vậy.

- Cảm tình không chưa đủ với anh. Xíu Tin ơi, anh đã thú thật với em là anh yêu em ...

- Anh quên cơn bão tố khi nãy đăng nhà em rồi à ?

- Không bao giờ anh quên, nhưng tình yêu không sợ gì cả, chỉ sợ có sự thờ ơ của cái người mình yêu thôi.

Một bà cụ mà họ bận rù rì với nhau nên không rõ từ đâu đến, có lẽ là người nuôi bệnh trong nhà thương, tay cầm một bó nhang đã thấp, bước lại trước miếu con, tay xá, miệng lầm bầm van vái rồi cắm nhang vào bình hương trong miếu xong, bà sụp lạy ngay trên cỏ vỉa hè.

Xíu Tin nhìn sự ngưỡng mộ ấy rồi không rõ kỷ niệm xa xôi nào của thôn quê, vụt làm cho nàng cảm động đến ứa nước mắt, nàng nghẹn ngào nói :

- Xíu Tin cũng nghe yêu anh, mới bắt đầu yêu này giờ, từ lúc anh tỏ tình. Nhưng mà anh không hiểu cái khó về em đâu. Ta sẽ khổ bằng mười anh Xùng Hêl. Thôi đi về anh.

Xíu Tin bảo gì Tâm nghe nấy, khiến đi đâu chàng cũng nghe theo. Chàng hết sức ngạc nhiên khi nghe Xíu Tin tỏ thật là yêu chàng. Người sinh viên này không bao giờ ngờ được rằng chính những lúc mà Xíu Tin điu chàng trong sân giày, đỡ đầu chàng, xót xa chứng kiến những bận ngã của chàng, là những lúc mà tình yêu bắt đầu manh nha trong lòng nàng vậy.

Nàng đã như một bà mẹ săn sóc con dại, và thương nó hơn vì thấy nó nhỏ nhoi. Tinh thần che chở, bảo vệ làm nảy nở tình thương rồi tình thương biến thái, bước sang lần tình yêu do các yếu tố khác hỗ trợ.

Chàng yêu Xíu Tin nhiều lắm, nhưng cứ ngỡ là được yêu trọn vẹn vậy thôi đến một ngày kia thì phải đau khổ mà nhìn nàng đội mũ, mặc áo hát bội, ngồi trên lưng bà mối mà gào khóc, theo tục lệ Trung Hoa. Không dè ...

Lần đầu tiên, Tâm thấy Xiu Tin mặc áo dài Việt Nam.

Trong thứ y phục này nàng vẫn đẹp hơn cả những khi mặc đồ mát ở nhà. Rìa tóc trên trán, lẽ cố nhiên là không hợp với chiếc áo dài ta, nhưng tại chàng biết rằng Xiu Tin gốc Trung Hoa, nên mới thấy được sự không phù hợp đó. Những kẻ không hay quan sát, không biết phụ nữ Triều Châu có lối để tóc như vậy, sẽ ngỡ rằng Xiu Tin là một cô gái Việt đang lảng xê một mốt để tóc mới thôi.

Sáng chủ nhật hôm nay, hai anh em rủ chàng đến thăm gia đình Cảnh, người yêu của Xùng Hêl.

Ngồi với bạn ở băng sau tắc xi, Xùng Hêl kể lể : “Tôi kẹt lắm anh à ...”.

Tâm tức cười quá mà nghe bạn dùng động từ lóng “kẹt” ấy. Y Việt Nam lắm mới dùng nổi tiếng lóng như vậy.

- Tôi kẹt lắm, muốn dò hỏi ý kiến bên nàng, tôi phải nhờ nàng nói thật cả với cha mẹ nàng rằng chúng tôi đã yêu nhau. Khi biết được ý muốn của họ là ưng thuận nhận gả con cho tôi, thì tôi lại chạm phải thành kiến kiên cố của ba tôi.

Như vậy ăn làm sao nói làm sao với người ta ? Thành thử tôi lại phải nói thật tình thế bí cho bên Cảnh biết, và khi biết trở ngại đó, cha mẹ Cảnh giữ Cảnh riết trong nhà, sợ tôi dụ dỗ Cảnh đi.

Giờ thì nhớ Cảnh muốn chết cũng chẳng biết làm sao mà gặp mặt được, trừ phi đến thăm chính thức như vậy. Cũng may là họ không nở tổng cổ tôi ra khỏi nhà họ, vì không cưới con họ, tôi là một kẻ kỳ đà, Cảnh không đẹp lắm, không giàu, nhưng cũng đã được nhiều nơi đi nói. Nàng không chịu ưng ai hết, chỉ vì tôi.

Cảnh ở một căn phố xưa, hẻm Phạm Ngũ Lão. Căn phố xưa nào cũng có vẻ hết, nên trông nhà nàng khá giả lắm, mặc dầu không rõ bên trong ra thế nào. Ba Cảnh là công chức trung cấp. Bà mẹ có tướng sang trọng lắm, còn nàng thì học Gia Long.

Người mình cũng có thành kiến đối với người Trung Hoa, chớ không riêng gì họ đối với ta. Họ thì thành kiến Đại quốc - Tiểu bang, ta thì thành kiến thanh nha - thô lỗ. Ta thấy là những chú phu gạo nhờ cần cù mà nhảy lên làm ông bang, giàu có muôn xe, nhưng tác phong là vẫn tác phong cũ của người kém lịch sự.

Thành ra ta vẫn khinh họ như họ khinh ta. Mấy năm về sau này thành kiến của ta bớt đi nhiều vì đã có một thế hệ người Trung Hoa mới, con cháu của những ông nhà giàu cũ, họ ăn mặc, họ biết đẹp trong lời nói, trong cử chỉ.

Một gia đình công chức bậc trung của ta mà nhận làm sui với một người Tàu bán thuốc bắc là một cuộc nhượng bộ lớn lao vậy.

Quả thật là Cảnh không đẹp lắm, đúng y như Xùng Hêl đã nói : Nếu cô cậu lấy nhau thì cô vợ xấu xí hơn chồng nhiều lắm. Chắc nàng có cái gì đặc biệt, một tâm hồn phong phú chẳng hạn, nên Xùng Hêl, một thanh niên khôi ngô tuấn tú mới yêu nàng đến thế.

Ông phán bà phán Thành tiếp ba người bạn một cách rất là miễn cưỡng. Không trách ông bà chỗ nào được cả vì ông bà có yêu nhau. Ông bà chỉ tính thiệt, tính hơn thôi.

«À, tao đã bằng lòng gả con cho mày là tốt bụng lắm rồi đó. Mày cưới không được thì nên lánh mặt đi, để tao gả cho người khác”.

Chắc ông bà đã nói thâm như vậy.

“Tuy nhiên có cái gì như là sự bùi ngùi thoáng hiện trên gương mặt ông bà khi nhìn chú rể hụt, và ông bà không nở lãnh đạm lắm.

Nhút là đối với Xíu Tin, thì ông bà thương mến như là con cháu trong nhà.

Riêng Cảnh, nàng mừng rỡ hết sức khi bạn đến chơi, nhưng cố che giấu cảm tình, không dám bộc lộ lắm.

Mặc dầu Cảnh tự nhiên vồn vã với người khách lạ là chàng, Tâm vẫn nghe khó chịu giữa một không khí mà lòng nhiều người bị đè nén, không phải kẻ thù với nhau mà vẫn giả dối và giữ miếng với nhau. Chàng chỉ bót căng thẳng thần kinh khi Cảnh ngập ngừng hỏi một điều rất khó hỏi :

- Dạ anh Tâm đây có phải là ... ơ ... hơ ... anh Tâm đây ... cũng đã nhập ... ơ.. hơ Việt tịch rồi chứ ?

Cả ba, Xíu Tin và Xùng Hê đều bật cười, Xíu Tin đáp :

- Anh ấy là Việt đến bảy mươi hai phần đầu hăm tám phần kia là Trung Hoa vì ảnh họ Tô, mà họ Tô có vẻ Trung Hoa lắm.

Không khí như vừa được xả xú báp và bọn trẻ bắt đầu cười mở hơn.

- Không khác nhau, Việt Nam và Trung Hoa. Vì thế, tôi ngỡ anh là Trung Hoa, nghe anh Tâm. Thế mà ...

- Thế mà, - Tâm thêm cho trọn câu nói mà Cảnh bỏ dở chừng, - thế mà có cả một bức tường dày giữa ... a ... anh Hưng và tôi đó chị ạ.

Tâm gọi bạn là Hưng vì từ nãy giờ trong nhà này ai cũng gọi như thế cả. Tên họ của hai anh em đều bị Việt hóa hết. Chàng đoán rằng đằng tiệm thuốc bắc Trường An Đường chắc tên họ chàng đã bị ông Hứa Vinh Hoa hóa. Chắc họ kêu chàng bằng Tsan, Tsal, Tsâm gì đó không rõ.

Liên tưởng, Tâm nhớ đến những ông Lư Thoa, những ông Mạnh Đức Tư Cưu của Trung Hoa và những ông Bá Đa Lộc, những ông Đỗ Mỹ (Doumer) của ta rồi bật cười khan lên.

Dầu sao, Tâm cũng mến gia đình chủ nhà này, vì họ đã khứng gả con gái họ cho con trai một ông chủ tiệm thuốc bắc Trung Hoa và vì nhớ ra rằng dân tộc Việt Nam rất ít thành kiến đối với ngoại bang, bằng có là đàn bà ta đã lấy chồng Pháp, chồng Đức, chồng Ấn Độ, chồng Cao Miên, chồng Lào như thường, mà cho đến cả đối với người Trung Hoa, ta cũng ít thành kiến hơn người Trung Hoa đối với ta.

Tâm nhớ có nghe một người bạn miền Bắc của chàng nói rằng : Ở Trung ở Bắc, lấy chồng Trung Hoa là một vinh hạnh, vì người hai miền đó siêng năng, nhân công Trung Hoa không vào được mà chỉ có các nhà tư bản Trung Hoa đến buôn bán

thôi. Những người này rất lịch sự, không làm sao khinh miệt họ được như đối với những người Trung Hoa nghèo khó trôi nổi vào miền Nam để đua chen này.

So sánh thành kiến của hai dân tộc, Tâm đâm ra ác cảm với người Trung Hoa mà chàng thấy là ngoan cố hơn. Tuy nhiên con người học rộng đó vẫn dè dặt hoài nghi, e rằng mình thấy phiến diện. Và không bao giờ hơn bây giờ, chàng quan tâm đến mối tình của Xùng Hêl. Nếu Xùng Hêl mà bỏ rơi người con gái đã từ chối nhiều đám tốt, chỉ vì chàng thì tức là hắn không yêu nhiều lắm, mà không yêu nhiều vì hắn thấy đòn cân nghiêng hẳn về phía kỳ thị chủng tộc, tức hắn chia xẻ quan điểm của thân phụ hắn, của đồng bào cũ của hắn.

Mối tình này ngã ngũ rồi, chàng mới xét đoán một cách không sai lầm.

Sau buổi viếng thăm này, cả ba cùng đi xem chiếu bóng một cách miễn cưỡng vì đã trót hẹn với nhau rồi. Cả ba ai cũng đều có ý nghĩ này, ý nghĩ rất là không vui. Xùng Hêl buồn thì đã đành, Tâm cũng rất băn khoăn cho tương lai mối tình của chàng. Xúu Tin chắc cũng cùng một ý nghĩ với anh nàng và với chàng.

Hôm ấy sự tình cờ dun rũi họ xem đúng cái phim khai thác đề tài kỳ thị chủng tộc. Phim “Sợi dây xích sắt” ấy mà khi đọc cái tên trong quảng cáo, họ không nghĩ gì cả, đã làm cho cả ba đều hồi hộp, lo lắng cho cả hai nhân vật trong đó, anh chàng da đen và anh chàng da trắng.

Tâm nghĩ miên man về đoạn lịch sử xa xôi của loài người, không rõ ai là người đầu tiên bày đặt ra biên giới.

Liu ú liu ú liu cộng

Liu xê liu xê liu cộng

Tâm thoáng thấy Xùng Hêl đánh đờn từ đằng xa nhưng không rõ được là y chơi bản gì. Đi gần tới hiệu Trường An Đường, chàng mới hay là y đánh bản Mạnh Lệ Quân.

Chắc không phải vô tình mà y chơi điệu nhạc đó, trong khi y biết gần hết tất cả các bản tân cổ nhạc Trung Hoa, từ những bản đàn thôn dã của các địa phương, đến những bản nhạc khiêu vũ, sáng tác của Hồng Kông, Thượng Hải.

Cái lý do nó khiến Xùng Hêl thích bản Mạnh Lệ Quân chắc cũng giống như lý do chàng mê những bản Triều Châu, vì hát lên chàng nghe như chính Xú Tin đang hát và nghe rằng chàng và Xú Tin hiểu thêm nhau qua các bài hát ấy.

- Hồ phil yếu a !

Xùng Hêl ngừng tay quất que tre, ngược lên cười với bạn. Dư âm của những tiếng dây đồng còn ngân âm trong căn nhà này rất lâu. Tâm bước vào ngồi trước mặt Xùng Hêl rồi mà cả hai còn nghe văng vẳng trong không như có ai ca nho nhỏ theo tiếng đàn.

Tuôn rơi lụy hạ ... ạ ... ạ ...

- Xú Tin nói anh đi giày đã khá lắm rồi hả ?

- Cũng được vậy thôi. Vội lại nhờ chỗ tập trống trái.

Tâm nhớ đến sân trường Nghĩa An về đêm mà Xíu Tin đã đưa chàng tới để tập cho đỡ ngượng vì ở đó không có ai xem cả. Đêm nào không có lớp tối là họ tự do chuỗi, và Tâm tự do té.

Chàng nhớ nhứt là ngôi trường kỳ lạ ồm nhom và cao lổng không như cây tre miễu, chỉ có một căn thôi mà chồng đến năm sáu tầng và ngộ nhứt là bao nhiêu trường Nghĩa An trong nước đều giống hệt nhau và đều lấy tên là Nghĩa An cả.

Chỉ có một thiếu số Triều Châu trong mấy trăm ngàn Hoa kiều, mà họ tổ chức giỏi như vậy thì đủ thấy sinh lực của dân tộc già khản ấy còn trẻ biết bao nhiêu.

- Xíu Tin đâu anh ?

Tâm không hỏi : “Bác đâu anh nữa như lúc mới quen với gia đình này, một là vì khi bị Xùng Hê bắt quả tang chàng rình Xíu Tin trước chùa Giác Lâm Tự, chàng đã công khai tới lui thăm người bạn gái ấy, hai là chàng đã biết ông Hứa Vinh đi đâu rồi. Thỉnh thoảng ông ta đi hành hương trong Chợ Lớn, đề thờ cái không khí Trung Hoa mà ông rất thèm.

- Nó đi học Ăng-lê.

- Học Ăng-lê ? Học làm gì mới được ?

- Làm gì ai biết, nhưng chúng tôi thấy rằng phải học, không sao khác được. Ai cũng học cả, bọn trẻ cùng lứa với chúng tôi.

Thật con bé này rắc rối quá, - Tâm nghĩ thầm. - Nó báo hại mình đến phải đi học Ăng-lê với nó, như đã đi tập giầy vì nó. Theo con nhỏ này một hơn theo một cô gái mình nhiều quá.

Chàng soát lại cái vốn Anh ngữ của một sinh viên nhiệm ý Hán văn, thì thấy chàng nghèo nàn quá, cỡ để chân qua Hồng Kông, chắc là gọi một bữa ăn không xong, trong khi đó thì chàng đã nghe bọn trẻ tuổi Trung Hoa đi đường nói chuyện với nhau bằng tiếng Ăng-lê.

Xùng Hêl đứng lên rồi tuyên bố :

- Trời nóng nực quá, ta đi ra ngoài hóng mát vậy.

Nói xong, y gọi vọng vào trong biểu thằng Xùng từng ra coi nhà.

Tâm cũng nhường quyền dắt nẻo cho Xùng Hêl và ngạc nhiên hết sức mà bị y đưa trên nẻo đường mà hôm nọ Xiu Tin đã đưa chàng đi.

Chàng lặng thinh trông đợi, vì chàng đoán rằng Xùng Hêl có điều gì muốn nói riêng với chàng.

Nhưng người thanh niên gốc Trung Hoa này cứ lăm bắm một mình : “Bốn người ..., bốn người ... mà không làm nên trò trống gì hết».

Họ đã tới ngã ba Phan Thanh Giản và Xùng Hêl quẹo tay trái y như hôm nọ. Đến trước cái am con là nơi vắng vẻ nhưt Xùng Hêl dừng chân lại mà nhìn một người đàn ông sồn sồn vén màn để cắm nhang vào bình hương.

Trong giây phút Tâm sống lại y như cái cảnh đêm đó mà Xiu Tin đã ngây thơ và thẳng thắn cho chàng biết rằng nàng yêu chàng. Dư vị của đêm đó, bị loãng đi trong thời gian. Giờ đây thành linh được gom góp lại từ bốn phương, tám hướng, đông

đặc lại thành một khối nhỏ như đang tan trên lưỡi chàng.

Khi người thấp hương đã đi, Xùng Hêl vịn vai bạn rất lâu. Xe lướt qua trước mặt họ đã hàng trăm chiếc rồi mà Xùng Hêl vẫn cứ nín lặng, y như tía hắc đã nín trước chầu dành dành. Người Trung Hoa nọ có biệt tài làm thỉnh và cho dầu là con trai của thế kỷ hai mươi, nóng tánh và thích hoạt động như Xùng Hêl, y cũng thừa tự được tài ấy để khi nào cần thì dùng đến.

Thình lình hắc hỏi :

- Xiu Tin đã yêu anh rồi hả.

Tâm như bị điện giật trong nháy mắt, rồi mồ hôi lạnh của chàng toát ra. Nghĩ lại thì lúc trước, bị bắt chợt rình Xiu Tin, chàng đã sợ là đại. Giờ mới đáng sợ đây bởi yêu trộm đâu có tội như quyền rũ con em người ta.

- Anh tha tội cho em, - chàng đáp bằng một giọng thiếu não.

- Tôi thì được rồi, nhưng anh coi chừng. Ba tôi không dung tha anh đâu.

- Chúng tôi vẫn còn trong sạch.

- Cố nhiên. Tôi đã bảo là gia phong nhà tôi đàng hoàng và Xiu Tin rất ngoan. Mặc dầu vậy, ông vẫn không tha. Hai đứa phải cố mà kín đáo.

- Xin vâng lời anh.

- Anh không nghe tôi, anh sẽ phải khổ thì đáng đời anh lắm. Nhưng em tôi cũng sẽ khổ, tội nghiệp cho nó biết bao !

- Xin anh thương em mà tha thứ.
- Tha thứ ! Tha thứ ! Tôi đã báo trước cho anh biết kia mà.
- Kể yêu thường thì điên dại lắm anh ơi !

Xùng Hêl chỉ thở dài chứ không khiển trách bạn nữa. Giây lâu y nói to lên câu mà y lẩm bẩm lúc mới ra đường và Tâm không hiểu ý nghĩa đó.

- Bây giờ chúng ta là bốn người. Bốn người đang yêu, đang đau khổ, đang bí, bốn cái đầu óc có ăn học cả, mà vẫn không bộ óc nào nghĩ ra được cái gì để làm lối ra cho cả bốn.

Tâm mừng hết sức, Xùng Hêl đã xem chàng là đồng minh trong trận chiến tranh này chứ không phải là kẻ thù như chàng đã ngờ. Chàng đánh bạo hỏi :

- Nhưng sao anh biết là Xíu Tin đã yêu tôi ?

- Tự nhiên mà biết. Có những thay đổi nho nhỏ, nhưng hờ hênh rất khó thấy, nhưng vẫn thấy được đối với những người tinh ý.

- Thưa anh, bác có biết hay không ?

- Không, ba tôi cứ xem Xíu Tin là đứa bé, cưng nó như nó còn tám tuổi hoài, cứ còn ở vào cái năm mà má tôi qua đời.

- Anh ơi ! Làm sao giúp giùm hai em ...

- Giúp giùm ! Giúp giùm ! Anh nói mãi khiến tôi nổi giận bây giờ. Tôi đã bảo mà ! Cái thân tôi đây, tôi còn lo chưa xong ! Trường hợp của anh còn khó khăn gấp mười trường hợp của tôi.

- Thưa anh, bác muốn chọn rể như thế nào ?

- Còn như thế nào nữa ! Phải là thanh niên Trung Hoa mới được.

- Còn khó hơn là sự khác tôn giáo ...

- Khó hơn nhiều. Anh có thể theo tôn giáo của con Xíu Tin một lúc (nói thí dụ là nó khác tôn giáo với anh) rồi lại trở về tôn giáo anh dễ dàng. Chớ như vô cớ mà bỏ quốc tịch thì đó là một chuyện mà anh không thể nào làm được.

Và thật là vô lý hết sức. Con Xíu Tin có quốc tịch Việt Nam. Nếu anh là kẻ không chúa, không cha, sẵn lòng nhảy qua lại bảy ba cũng là điên lảm vì không ai nhập tịch Trung Hoa để cưới một cô gái ... Việt Nam.

Càng nghĩ, tôi càng tức vì anh !

- Nhưng sao anh không ngăn cấm em ?

- Đừng nói vậy, anh đã làm vậy, còn trở lại trách tôi nữa.

Nếu tôi ngăn cấm anh yêu đương, hay ngăn cấm em tôi yêu đương thì hóa ra tôi cũng độc tài y như ba tôi. Nhưng phận anh, anh phải biết lo để mà tránh cái khổ cho anh và cho em tôi chứ.

- Em xin lỗi anh.

- Xin lỗi vô ích, đã lỡ rồi. Anh cố mà tìm mưu để bốn đứa ta cùng thoát.

- Em vâng lời anh và sẽ cố gắng. Xin anh đừng có quở trách Xíu Tin mà tội nghiệp em ấy.

- Không, lỗi đâu ở nó. Lỗi ở anh đã quyến rũ nó đó chứ, như tôi đã quyến rũ Cảnh của tôi.

Thật là rắc rối. Lúc yêu, Tâm có dè dặt mà khổ thế này. Nếu ông cụ không gả con cho chàng thì chàng sẽ đau buồn rồi thôi. Nhưng người bạn này lại biết chuyện và muốn bắt đền đây. Chàng mà để cho Xíu Tin khổ thì chết với y chứ không chơi đâu.

Thành ra bây giờ chàng đang mắc lưới, vào không được mà nhảy ra cũng chẳng xong.

Chàng muốn nói : “Thưa anh, giờ Xíu Tin chưa yêu em lắm, em trốn luôn, chắc nó không buồn nhiều. Thế còn hơn là để nguy về sau”. Nhưng không thể nào mà chàng có can đảm nói ra điều đó. Chàng đã yêu Xíu Tin quá đi rồi, ăn cũng nhớ nàng, ngủ cũng chiêm bao thấy nàng.

Từ nãy giờ Xíu Tin ăn một mình hai trái sầu riêng, mỗi trái nặng ít lắm là hai kí lô rưỡi, kể cả vỏ và ruột. Thế mà xem chừng như chưa đã thèm, nàng còn mút những ngón tay dính cơm sầu riêng nhão nhẹt và vàng khè.

Mỗi dân tộc có những sở thích riêng, không làm sao cắt nghĩa được, chẳng hạn như người Trung Hoa thì ưa sầu riêng một cách đặc biệt, ăn bao nhiêu họ vẫn không hết thèm.

Nhà giàu Trung Hoa ở Chợ Lớn, trong những câu chuyện tửu hậu trà dư, thường lấy số bạc ngàn mà đo lường sức tiêu thụ sầu riêng của họ trong năm : “Gia đình tôi năm nay ăn hết 6700

đồng, nhà anh ăn bao nhiêu ? ” hoặc “Năm nay trời cho làm ăn khá, tôi ăn tới 10.000 đồng”. Y như ngày xưa, gởi thơ về Tàu, họ cho gia quyến của họ bên ấy biết họ hút mỗi ngày mấy mươi điều thuốc phiện để bên ấy đoán tài sản và việc thanh suy của họ bên này, từng năm một, và y như ngày xưa nữa, họ cho nhau biết số thê thiếp, cũng để mà đo mức độ giàu sang của họ.

Tâm ngồi nhìn bạn mút ngón tay, mà bắt thèm và nhứt là bắt buồn cười cho cái sở thích kỳ dị nhưng vô hại của bạn.

Đối với kẻ “sành ăn” thì sầu riêng không ngon bao nhiêu. Về hương thì cái mùi thơm của nó, nhiều người không công nhận, lại còn cho là thú vị nữa là khác. Về vị thì nó nhão quá, ngọt quá, bở quá, và béo quá, thành mau ngán. Tâm chỉ ăn có hai múi mà đã chán phèo, thế mà cái dân tộc rất văn minh lâu đời này, sành thưởng thức đủ thứ cái hay, cái đẹp, cái ngon trên đời lại mê sầu riêng thì cũng khó hiểu thay.

Ông trời ổng sắp đặt cũng hay, - Tâm nghĩ, - sầu riêng là loại trái cây riêng biệt của Đông Nam Á mà ở Đông Nam Á nhiều Hoa kiều, y như trời sanh thứ trái ấy để biệt đãi người Hoa kiều vậy, hoặc để cho người bản xứ có cái gì mà bán cho Hoa kiều, họ thì luôn luôn là khách mua của Hoa kiều, bất cứ về hàng hóa nào.

- Hố chia a ? - Tâm hỏi.

- Hò, hố chia, - Xíu Tin đáp rồi cười, hỏi lại :

- Anh sợ tốn tiền hay sao mà ăn ít vậy ?

- Không, sầu riêng nặng tiêu, nên anh tránh.

Tâm không dám nói là không ưa thứ quà này, sợ không đồng sở thích với bạn rồi nó phiền.

- Anh đừng sợ, đã có trà Võ Di Sơn có tính cách giúp tiêu hóa hai kí lô mỡ sa kia rồi.

Cả hai cười ngã ngửa ngã nghiêng với nhau. Hai anh em Xùng Hêl và Xúu Tin rất thích chế nhạo ông Hứa Vinh về những quan niệm sai lầm, những tin tưởng kỳ dị của ông và thỉnh thoảng nhắc lại câu chuyện trà thánh, kính thần để cười chơi.

- Hà, kiếng này mang mát con mắt lắm mà, vì kiếng làm bên Tàu lại ngâm dưới suối mười năm !

Khi các ngón tay của nàng đã sạch trơn, Xúu Tin rủ bạn vào nhà chủ vườn, xin nước rửa.

Chủ nhật nào thanh niên, thanh nữ Hoa kiều cũng đi ra đồng quê rất đông, và hôm nay Tâm đưa bạn về Lái Thiêu để ăn sầu riêng theo lời Xúu Tin ao ước.

Vườn sầu riêng nào cũng đi đôi với vườn măng cụt, mà vườn măng cụt nào cũng là nơi núp nắng thần tiên cả.

Bấy giờ đã gần mười một giờ rồi mà nắng bên ngoài chan hòa cây cỏ. Đôi bạn nhảy mương, tiến sâu vào giữa vườn măng cụt của nhà này để qua một buổi trưa trong bóng mát lạnh trong rạp chiếu bóng máy điều hòa không khí.

Tàng măng cụt dày mịn và rũ xuống rất thấp, ở ngoài trông vào một vườn măng thấy tối om như trông vào hang núi. Bên trong, không một giọt nắng nhỏ nào rỉ vào được cả.

Đôi bạn cảm giác như họ lạc vào một nơi nào xa xôi hẻo lánh nào, tách lìa hẳn với cuộc đời bên ngoài. Nước các mương lớn trong veo, và Xíu Tin ngồi trên bờ mương nhìn say mê những con cá bả trầu, cá bạc đầu, lượn quanh không biết bao nhiêu là thủy thảo không tên, cây nào cũng đẹp không tả được, có cây giống như cây tùng trên núi, có cây giống như cây xương rồng Mễ Tây Cơ, khéo hơn phong cảnh giả tạo trong các bồn cá bán ở Chợ Lớn nhiều lắm, mặc dầu bồn cá ấy cũng trồng thủy thảo lạ, cũng đặt non bộ dưới đáy bồn.

Ở đây có sinh khí hơn trong bồn nhiều lắm, cây tự do mọc, nhờ nước sâu, cá tự do bơi nhờ rộng đường nước và nhứt là thỉnh thoảng bunn non dưới đáy gởi lên vài bong bóng hơi, gợi nhớ cái mầm huyền bí của sự sống trên quả địa cầu vào thời “Tạo thiên lập địa”.

Tâm cảm tay bạn, nhưng không nói, để cho bạn thưởng thức cảnh thiên nhiên thu hẹp, cái sở thích thưởng thức mà bạn chàng đã thừa tự của cha nàng, của cả dân tộc Trung Hoa là dân tộc đã sáng tác ra trò chơi non bộ cây cảnh.

Chàng hôn lên tóc bạn và để yên mũi chàng nơi đó để lắng nghe cái mùi tự nhiên của người trinh nữ không dùng phấn sáp, nước hoa, mùi thơm của da thịt đặc biệt riêng cho từng cá nhân, không lẫn lộn với mùi nào cả.

Cả hai đều ngồi dưới đất và Tâm duỗi cẳng ra làm rơi xuống nước một hòn đất khô, làm động bunn nó đẩy lên đục cả nơi Xíu Tin ngắm.

Xíu Tin giẫy nẩy :

- Em bắt đèn anh, làm cá của em hoảng sợ chạy mất hết rồi.

- Ủ, để anh bắt đèn cho !

Tâm nói rồi đỡ Xíu Tin lên ngồi trên vế chàng rồi cắn lấy cánh tay nẩy nần, hồng như y búp bê nhựa của bạn, chàng nói :

- Dương quý phi, Bao Tự đẹp cũng chừng bằng em là cùng, có phải không em Xíu Tin ?

- Đẹp hơn chớ, vì vua Đường, vua Châu mê họ.

- Vua xóm nhà lá đang mê em đây.

Xíu Tin gần như nằm ngửa, dựa lưng trên một cánh tay của Tâm. Chàng cúi xuống hôn bạn một cái và Xíu Tin rên rỉ nhỏ nhỏ những tiếng kêu nhõng nhẽo và sung sướng.

Hai người làm thình, mắt trong mắt, nhìn nhau rất lâu, nhìn tận đáy lòng nhau, một tâm hồn Việt và một tâm hồn Hoa gặp nhau ở hai giao điểm : giao điểm nghìn xưa Khổng, Trang, Lão và giao điểm ngày nay Tình không biên giới.

Bỗng Xíu Tin rùng mình : nàng vừa nghe những ngón tay của Tâm phiêu lưu qua mấy chiếc nút áo của nàng. Nàng nắm tay bạn thật chặt, mỉm cười nhưng cương quyết nói :

- Anh ơi ! Em thương anh lắm và chỉ nguyện lấy anh làm chồng thôi. Nhưng anh nên nhớ rằng Khổng Tử là người Trung Hoa và Tứ đức là phát minh của người Trung Hoa.

Cũng có phụ nữ Trung Hoa hư thân mất nết chớ chẳng không nhưng nhà họ Hứa mấy trăm đời rồi đều nổi tiếng trong sạch gia phong. Cả họ Hứa đều như vậy, em không thể có tác phong khác hơn.

Con gái khác còn phản đối dữ dội hơn, Tâm đã có kinh nghiệm nên chàng chỉ làm thỉnh, cúi xuống hôn bạn trên má rồi lặng lẽ cho những ngón tay tiếp tục tái diễn cuộc phiêu lưu qua các nút áo.

Xiu Tín gạt tay chàng ra, nhưng tay ấy lắm lì nhào trở vô nài nỉ.

Vụt thành linh cô gái Trung Hoa ngồi dậy thật mạnh, mặt ửng hồng lên vì giận và quát.

- Nếu anh không xứng đáng như vậy, em đi ngay và anh không còn mong gì gặp mặt em nữa.

Tâm hoảng sợ vội nói :

- Anh xin lỗi em và thề với em rằng, anh sẽ đứng đắn.

Xiu Tín sắp sửa đứng lên, nhưng rồi vẫn ngồi như cũ sau lời cam kết có giọng thành thật và hối hận của Tâm.

- Em cứ nằm xuống như cũ và đừng sợ gì nữa cả.

- Em có sợ đâu.

- Giỏi lắm, anh biết tánh em rồi. Vì mạnh ghê hồn đi lặn, anh mà có xấu, cũng cự không nổi với em đâu.

Xíu Tin cười giòn lên rồi nằm ngửa lên tay bạn, nàng nói :

- Thể thao mà, chớ có ẻo lả như các cô nương “khoai môn bất xuất” ngày xưa đâu.

Xíu Tin biết chơi chữ bằng tiếng Việt, nói đùa “khoai môn” thay cho “khuê môn”. Nhưng nàng vẫn phát âm chữ B không được vì đó là khuyết điểm chung của cuống họng người Trung Hoa.

Tâm nói đùa :

- Quí nương mạnh pao piết pao ! Pánh pò, pánh tiêu, dò chó quảy.

Cả hai cười xòa. Giây lát Tâm nghiêm trang lại nói :

- Em à, anh yêu em lắm ...

- Em cũng yêu anh lắm.

- Sao em ...

- Em phải đợi hôn nhân. Anh cũng phải như vậy.

- À, em ơi ! Em biết rằng ba nhiều thành kiến lắm chớ. Vụ anh Xùng Hêl..

- Biết.

- Như vậy làm sao mà ta lấy nhau được ?

- Ai biết đâu, anh làm sao đó thì làm, em khờ dại lắm, chỉ chờ anh lo thôi.

Lại chết nữa. Ông anh bắt đèn chàng rồi, giờ tới cô em bắt đèn nữa.

- Em nè, nếu anh lo không kham thì làm sao ?

- Thi em khóc.

Tâm cúi xuống hôn bạn và Xíu Tin nghe hai giọt nước mắt nóng hổi rơi trên má nàng. Nàng bá lấy cổ Tâm, rồi hai người bạn trẻ ôm nhau như vậy mà khóc rất lâu.

Quả đúng như lời Xùng Hêl đã nói, Tâm nghĩ, khi nhớ lại lời anh ấy hôm nọ, là chàng không thể lấy Xíu Tin ngoài hôn lễ được. Xíu Tin được giáo dục kỹ, có truyền thống gia đình lâu đời, lại là gái thể thao. Gái thể thao có bộ thần kinh khá vững, không nhạy cảm, không dễ bị sự đụng chạm xác thịt làm rung động.

Sau trận khóc ấy, Tâm ngỡ Xíu Tin phải thấy rằng không thể không yêu chàng được thì chỉ còn có yêu nhau ngoài vòng lễ giáo thôi. Vì thế mà chàng lại lặng lẽ nài nỉ bạn để cả hai cùng hòa xác thịt với nhau sau khi đã cùng nhau hòa lẫn tâm hồn. Nhưng Xíu Tin quyết liệt từ chối.

Chàng nhẫn nại chịu số phận, và chỉ yêu Xíu Tin như một em nhỏ mà chàng bồng trên tay. Chàng cẩn nhẹ nhẹ những đầu ngón tay mũi viết của Xíu Tin rồi đòi hỏi :

- Em ca cho anh nghe cái bài hát Tiều ngày xưa gì mà có cái mặt trăng nho nhỏ mà tròn đi em, như cái bữa mà anh với em nằm phơi nắng trên tảng đá tại thác Trị An đó.

Xíu Tin rút mấy ngón tay nàng ra khỏi miệng Tâm véo vào má chàng rồi hát, theo một điệu ứng khẩu :

Mặt trắng à cái mặt trắng.

Nho nhỏ à nho nhỏ.

Lại a tròn à tròn.

Tâm bùm miệng nàng lại và nói :

- Không, hát bằng thổ ngữ Triều Châu hè. Những bài ca thôn dã của một địa phương, không thể dịch ra được đâu.

- Bài hát này má em hay hát thuở em còn bé; giờ hát chắc em phải khóc vì nhớ má.

Tuy nói thế, nàng cũng hát, chính vì có lẽ để được nhớ thật nhiều cái người mà nàng yêu thật nhiều trong khi nằm trên tay một người mà nàng yêu thật nhiều.

Huyêt nía, huyêt cun cun.

...

Xùi chái nún.

Ìm tưng im.,

Tâm nghe bài ca này rồi mơ xa vào nơi thôn dã, nhớ đến những nông dân mộc mạc của ta, những câu hò cấy gặt của họ và thấy rằng dầu là con dân hai nước khác nhau, họ vẫn cùng chung những hoài vọng, những sung sướng, những khổ đau. Chàng không thấy là đang ôm một cô gái Trung Hoa trong tay nữa mà là một Con Người với một tâm hồn đơn giản, chỉ có thể thôi. Con người ấy không quốc tịch và rất giống bất kỳ con người nào khác trên khắp quả địa cầu này.

- Em !
- Dạ.
- Em nhỏ ời !
- Dạ.
- Em nhỏ có ...
- Có, em yêu anh lắm ...

Cái quán Bảo Ký, đường Phan Thanh Giản biến thành đại bản doanh của ba tay âm mưu rất nguy hiểm cho nền an ninh của nhà họ Hứa. Ba tay ấy tên là Tô Văn Tâm, Hứa Tòng Hưng, và Hứa Thủy Tiên.

Họ chọn quán ấy làm nơi gặp gỡ để bàn mưu lập kế vì quán vắng như Chùa Bà Đanh, không có ma nào cả, phở thì bánh ra bánh, thịt ra thịt, nước lèo ra nước lèo, không món nào chịu dính líu với món nào hết còn cà phê thì hôi mùi ten đồng của những lư hương vừa được đánh bóng để ăn Tết.

Họ trao đổi tin tức với nhau ở đó và ai có phát minh được sáng kiến gì thì mang ra đó mà trình bày trước mặt các đồng chí của họ.

Thường thì Tâm đến hiệu Trường An Đường để trả hoặc cho mượn một quyển một tiểu thuyết mà luôn luôn nơi trang hăm bốn có để một mẫu giấy con con biên ba chữ hẹn giờ.

Sở dĩ họ chọn con số bí mật ấy là để nói rằng giờ chót, giờ thứ 24 trong ngày đã điểm, không thể chần chờ được nữa, phải hành động ngay.

Còn hai anh em nhà họ Hứa thì cứ tạt qua nhà chàng trọ, nhấn một tiếng ở dưới chủ nhà là xong.

Đó là những tay cách mạng tập sự, nhiều phần khởi, nhiều hăng hái nhưng rất dốt chiến lược. Xùng Hêl chỉ biết dạy Tâm lối chơi cờ tướng thế nào cho ông cụ thắng một cách ngoạn mục, còn Xiu Tin thì cố biến người yêu ra một thanh niên Trung Hoa đúng bảy mươi hai phần đầu với những bài tiểu ri trò chơi bóng rổ với những câu xã giao bằng tiếng Triều Châu và với những bài dân ca nho nhỏ.

Tội nghiệp, Xiu Tin không có ý gì muốn đồng hóa bạn cả. Chẳng qua là nàng luyện cho bạn trở thành một kẻ dễ ưa trước mắt ông già. Nhưng lắm khi Tâm ngờ sự thành thật của bạn và ngỡ Xiu Tin hành động theo một chỉ thị bí mật của tổ chức nào.

Chàng nghĩ rằng thanh niên thiếu nữ Trung Hoa sợ bị ta đồng hóa nên phản ứng trái hẳn lại và dùng mỹ nhân kế để đồng hóa ngược lại ta.

Nên chi thỉnh thoảng chàng lại nổi giận chống lại bạn :

- Không thèm học khỉ mốc gì nữa hết. Người ngoại quốc sống trên lãnh thổ Việt thì phải học tiếng Việt, chớ không ai lợi ngược dòng.

Một hôm, đến đó trước và thấy mặt hai anh em bước vào, chàng nói to :

- Tìm được rồi !

- Anh đã mất món gì đó ? - Xíu Tin hỏi.

- Tìm được mưu rồi. Vậy mà từ thuở giờ tôi nghĩ không ra.

Hai anh em họ Hứa mừng rỡ ngồi xuống thi nhau hỏi :

- Mưu ra sao ? Nói nghe thử coi !

- Nếu hay và có hiệu quả, em sẽ thưởng anh một chén hột sen rim đường, - Xíu Tin hứa.

Xíu Tin làm rất khéo món ăn này, vì ông cụ Hứa Vinh rất thích ăn món đó để uống trà. Mỡ xắt khúc vuông vức như hột lúc lắc và to bằng hột lúc lắc, để chung với hột sen rồi nấu đường, mà nấu khô chứ không đổ nước, nấu thế nào cho hột sen mềm mụp mà các cục mỡ vẫn còn nguyên vẹn.

- Tyém-xuô-bạc hả ? Anh ưa lắm. Đã hơn tháng rồi, em không có cho anh ăn món đó đa nghe.

- Tại anh xui xẻo. Hễ đêm nào em làm món đó thì anh không tới chơi.

Xùng Hêl nóng nảy nói :

- Nghĩ ra gì nói đi chứ, sao lại đi lạc đề hoài vậy ?

- Như vậy. Anh cứ bảo là tôi Minh Hương. Tôi thuê một người Triều Châu nghèo khó làm tía tôi đỡ trong vài tuần. Đám cưới xong thì không cần ông sui đảng trai nữa.

Xíu Tin reo lên :

- Hay ! Tài dách ! Mà như vậy anh lại càng phải học tiếng Tiều.

- Đã là Minh hương thì dốt tiếng Tiều cũng cứ được mà.

Nhưng Xùng Hêl lắc đầu :

- Nhưng hoàn toàn vô dụng, cái kế kỳ diệu của anh.

- Sao lại vô dụng ?

Một là anh đã khai ngay từ lúc mới quen với gia đình tôi rằng anh là người Việt, hai là tốn tiền lắm, mà ta không phải là nhà giàu, anh phải dọn nhà coi cho được cho cái ông tía già ấy ở, phải sắm ăn mặc cho ông, rồi về sau, rất có thể bị ông hăm dọa tống tiền, ba là tôi không thể để cho ba tôi bị gạt gẫm.

- Sự gạt gẫm vô tội ấy mà ! Anh cũng thành kiến nữa à ?

- Không, ba tôi phải làm sui với người có tư cách. Kẻ nào nhận chịu giả làm cha anh là kẻ ấy thiếu tư cách rồi.

- Nhưng chỉ làm bộ trong vài cuộc gặp gỡ thôi.

- Người Trung Hoa cũ không giả con tốc hành như vậy đâu.

Tâm và Xíu Tin như hai trái banh bom cứng vừa xì hơi.

Đôi bạn ngồi bí xị và xui xị, thất vọng và buồn vì tương lai thật là mù mịt.

Nhưng lạ lùng thay, Xùng Hêl lại vui vẻ trông thấy. Y cứ mỉm cười mãi, tay gõ nhịp lên mặt bàn một cách bút rứt, như là trong trí anh đang sôi nổi những ý nghĩ hay ho gì vừa lóe ra. Rồi anh huýt sáo bằng răng đó là lối huýt sáo riêng biệt của người Trung Hoa, nhứt là người của hai vùng Phúc Kiến và Triều Châu, dấu hiệu chắc chắn là họ đang bằng lòng, đang nhàn tản, đang thỏa mãn về cái gì.

- Anh thích gì vậy ?

Xùng Hêl cười bí mật :

- Kế của anh tuy hồng, nhưng lại giúp tôi nghĩ ra một mưu hay thân sâu qui khốc.

- Cũng đãi món Tyém-xô-bạc tôi ăn chứ ?

- Cứ hỏi con Xíu Tin.

- Nhưng nói cho nghe cái mưu ấy thử xem.

- Tôi chưa sắp đặt xong. À này, còn cái vụ anh với Xíu Tin, tôi nghĩ cả ba chúng ta đều vô lý, không chịu làm thử lần nào mà cứ lo sợ hãi là không được. Anh phải chánh thức đi hỏi con Xíu Tin thử xem.

- Nhưng anh dọ đường giùm trước, chớ nếu bị từ chối một cách phũ phàng quá thì cũng tội nghiệp cho ba má tôi lắm.

- Quên hỏi anh gốc ở đâu ?

- Ba má tôi hiện ở Tây Ninh, gốc Biên Hòa sang lập nghiệp trên ấy.

- Ủ, để tôi dò thử. Nhưng cũng phải hỏi bên anh.

- Tôi đã hỏi rồi. Ba má tôi bằng lòng ngay.

Dưới ánh trăng bạch lập, Tâm đọc to :

«Nhâm tuất chi thu, thất nguyệt, ký vọng, Tô từ dữ khách
phiếm chư du ư Xích Bích chi hạ.

Thanh phong từ lai, thủy ba bất hưng, cử tửu chúc khách
tung minh nguyệt chi thi, ca Yếu Điệu chi chương.

...

Quế trạo hề lan tương.

Kích không minh hề tổ lưu quang.

Điều điều hề ngô hoài.

Vọng mỹ nhân hề thiên nhất phương.

Bài phú Tiền Xích Bích của thi hào Trung Hoa Tô Đông Pha, bài học nhà trường nguyên bản Hán văn, do một giáo sư người Pháp dạy chàng tuần rồi, được Tâm học thuộc lòng để đêm đọc lên sang sảng trước ngọn bạch lập trong khi chàng tắt tắt cả mấy ngọn đèn gác trọ.

Tâm không thích làm người Trung Hoa, nhưng rất thích sống trong không khí Trung Hoa cổ thời mà chàng cố tạo bằng cây bạch lập, bài phú Hán văn và nén hương trầm đang thấp trong một chiếc lư đồng nhỏ, mùi thơm kín đáo tỏa ra khắp gian gác.

Điều điều hề ngô hoài.

Vọng mỹ nhân hề thiên nhất phương.

Tâm đọc qua mấy lượt, đi qua đi lại, đoạn ngồi xuống suy gẫm và lấy làm kỳ lắm cho bản dịch ra Việt văn của bài phú này. Sao mỹ nhân mà họ dịch ra là “quân tử” ?

«Nhớ người quân tử ngóng trông bên trời.

Liên tưởng, chàng nhớ đến một bản dịch của một bài thơ Trung Hoa khác.

Thương nữ bất tri vong quốc hận.

Có người dịch “thương nữ” là “Gái ca” nhưng có người lại dịch là “gái buôn” thật không còn biết đâu mà rờ nữa. Trung Hoa thì cái gì cũng rắc rối cả, mà cái rắc rối làm chàng khổ nhứt, không phải những bài văn bí hiểm học ở Đại học, mà là thành kiến kiên cố như bức Vạn lý trường thành của lão Hứa Vinh.

Tại sao chàng lại đại đột đâm đầu vào bức tường rêu phủ ấy làm chi cho khổ tâm, khổ trí thế này, mặc dầu Xùng Hê đã báo trước cho chàng biết là chàng sẽ khổ. Những kẻ yêu, kẻ nào cũng mù quáng, và xuẩn ngốc lạ kỳ và yêu xong, chạm trán với chướng ngại, với thất vọng, với đắng cay, họ mới chợt thấy rằng họ mù và ngốc. Thấy nhưng vẫn không sáng ra được, không khôn ra được, như là sa lầy, cứ loay hoay trong ấy, không thể thoát.

Ông cụ đã bảy mươi lăm, - Tâm nhẩm tính, - ông cụ có thể chết nay chết mai gì đây. Nếu ông cụ chết thì mọi bài toán khó khăn đều sẽ được giải quyết. Nhưng xem ra ông cụ còn sỏi lắm, chắc là nhờ trà Võ Di Sơn phân nào.

Chàng bật cười khi nghĩ tới đây và lầm bầm : “Ông cụ không tin sự thần hiệu của thuốc hoàn, thuốc tể của ông cụ bằng tin được tánh của trà Võ Di Sơn”.

Nhưng bỗng chàng hồi hận quá khi một hình ảnh nổi lên : Hình ảnh của con bé Xíu Tin, mẹ vừa chết, ngồi trên vế người cha góa bụa mà khóc. Ông cha ấy là nguồn an ủi độc nhứt của đời nàng. Kẻ nào nàng yêu thì phải yêu ông ấy, chớ có đâu lại mong cho ông chết ! Thật là xằng, cái xằng của kẻ bí lối.

“Hay là mình bắt cóc Xíu Tin ? Ừ, bắt cóc nàng, đem giấu nàng một nơi, rồi đặt nàng trước một trường hợp lương tâm : ông cụ đang thừa kiện, nàng mà ra mặt thì không thể chối đã bị bắt cóc và không thể giấu tên kẻ bắt cóc, thế là mình ngồi tù. Nàng có thể cam đảm để mình vào tù được không ? Nếu nàng ản mặt một lúc thì ông cụ cũng chẳng chết, ông cụ buồn một tháng, giận hai ngày khi mình cho người đến đưa đề nghị cho ông cụ phải chọn một trong hai đường : nhìn nhận mình là con rẻ, hay mất luôn con gái, ông cụ sẽ phải chịu thua và Xíu Tin sẽ được chồng mà không mất cha; nàng cũng không bị cha khiển trách được bởi nàng bị bắt cóc chớ nào phải trốn theo trai. Sự đồng lõa của nàng với mình, tự ý lánh mặt sau cuộc bắt cóc, không có bằng cớ, trước sau nàng vẫn là một nạn nhân trước mặt cha nàng.

Tâm nhảy lên một cái, làm chuyển động sàn ván, khiến căn gác trọ cất bằng vật liệu nhẹ, phải rung rinh và cây đèn bạch lập ngã xuống, ngọn đèn nằm trên đồng giấy tờ của chàng.

Tâm hoảng hốt thổi đèn và dập tắt lửa vừa bắt cháy. Xong đâu đó, chàng không dám chơi trò làm người Trung Hoa nữa và vắn đèn điện lên. Ánh sáng đèn điện chan hòa trong buồng chàng, và thực tế nổi rõ lên cùng một lượt với đồ đạc trong nhà: Xiu Tin là một cô gái có cá tánh mạnh, thương cha nhiều lắm lại khá cứng đầu. Kế hoạch của chàng là con dao hai lưỡi, và sự thành công chỉ dựa trên lý thuyết một cách bấp bênh. Chẳng may mà Xiu Tin bị phạt ý vì bị bắt, phản kháng chàng và chống đối lại chàng thì chàng sẽ nguy : mất người yêu, lại vào tù.

Chán nản quá, Tâm thả rơi mình trên nệm, rồi nằm ngửa dài và nhìn dạ ngói âm dương của cái nóc nhà không trần. Hai danh từ âm dương, đưa chàng vào thế giới triết lý của Trung Hoa, từ đời thượng cổ đến giờ họ luôn luôn đặt căn bản trên hai yếu tố ấy : âm và dương. Đó là một dân tộc thông minh vào bậc nhất vì đã sớm hơn không biết bao nhiêu dân tộc khác, họ tìm ra một vũ trụ quan, một nhân sinh quan khả dĩ tổ chức hóa được xã hội; nhưng đó cũng là một dân tộc lạc hậu nhất đã cứ cố bám níu vào những nền móng sai lầm của họ, làm cho công trình tổ chức kia không biến chuyển được theo sự tiến hóa của loài người.

Người Trung Hoa cứng đầu cứng cổ thay và trung kiên thay với sai lầm của họ ! Nhưng mà ông Hứa Vinh hẳn phải biết rằng bức tường phân cách tiểu bang và đại quốc không đứng vững được, và phàm người Trung Hoa có biết đọc sách, không ai mà không thạo chuyện năng khiếu nữ Vương Tường mà nhan sắc đã làm cho Trung Hoa đại hoàng đế phải ngẩn ngơ. Thế mà ông

cầm đầu của đại quốc ấy vẫn phải ôm hận mà đem nàng Chiêu Quân sắc nước hương trời đi cống cho rợ Hồ là một tiểu bang dã man ở miền Bắc Thảo.

Nghĩ đến đây, Tâm cười khà khà, lấy làm sung sướng mà nghe như là chàng và “tiểu bang” của chàng được rợ Hồ trả thù giùm một cách ngoạn mục.

Có một lần chàng đã nổi giận, trực tiếp chửi thành kiến này trước mặt Xùng Hêl, nhưng Xùng Hêl không mích lòng. Y chỉ tìm cách bào chữa và kể một câu chuyện sau đây đã xảy ra giữa Sài Gòn của chúng ta năm 1935, một chuyện thời sự rất giựt gân, giựt gân hơn cả chuyện cô Cẩm Nhung, báo chí thuở đó cũng làm sôi nổi rất là xôm tụ, nhưng cả hai đều mới sinh vào năm đó nên không chứng kiến được, chỉ nghe người lớn kể lại.

Năm tiền chiến đó người Nhật Bản sang Sài Gòn mở ra hiệu kem đầu tiên trong xứ. Hiệu đặt tại đường Ứt Banh - Lê Thánh Tôn bây giờ - gần nhà thuốc Vương Hữu Lễ.

Hiệu kem ấy rất đắt khách vì đây là quà lạ, mà cũng nhờ người nữ thu ngân viên là một cô gái Phù Tang một trăm phần trăm, đôi má hồng như hoa đào. Chủ hiệu kem này có nhà nhưng ở nơi khác và tối lại khi hiệu kem đóng cửa thì cô nữ thu ngân viên đi về nhà cha mẹ, vì cô ta là con gái của chủ nhân.

Hiệu kem chỉ lập ra mới ba tháng, mà cô nữ thu ngân viên đã có bồ, một học sinh trường “Kỹ thuật Cao Thắng” lúc bấy giờ còn lấy tên là Trường Bách nghệ Đỗ Hữu Vị hay “Trường Máy Chợ Cũ».

Không rõ với ngôn ngữ nào mà cậu học sinh mặc quần áo thợ máy ấy tán được cô tiểu thư Nhật Bản kia vì thuở đó chưa có phong trào học tiếng Nhật (7 năm sau, Quân đội Nhật mới đến Sài Gòn).

Có lẽ cậu ta cũng chẳng nói gì cho nhiều, bởi ái tình có ngôn ngữ riêng của nó, một thứ ngôn ngữ thâm lặng nhưng rất hùng biện, có lẽ mỗi đêm cậu ta đón mỹ nhân ở góc đường nào đó, chỉ cúi đầu chào thôi mà cả hai cảm thông được những ý tình của nhau.

Về sau, khi câu chuyện đổ bể ra, cả nước Việt Nam đều phục lẫn cậu học sinh ấy về tài tán gái mà không cần phải nói gì.

Vậy một năm sau đó, nàng tiểu thư của xứ anh đào thọ thai. Cha mẹ nàng gạn hỏi, nàng thú nhận tất cả và ông chủ tiệm kem Éti-Banh đâm đơn kiện.

Trong khi ấy thì cô tiểu thư ăn cắp tiền để theo cậu học sinh thành ra cậu ta bị kiện về cả hai tội : tội dụ dỗ gái thơ và tội đồng lõa ăn cắp tiền.

Cha mẹ cậu học sinh thợ máy đã khôn khéo, đến xin tạ tội với ông Nhật Bản và xin điều đình, xin cưới cô ấy cho con họ. Họ cũng là người có máu mặt nên cũng môn đăng hộ đối lắm.

Nhưng đại quốc Nhật Bản không chịu gả con cho tiểu bang An Nam (thuở ấy ta chưa được xưng là Việt Nam) cứ việc kiện và bỏ tù cái anh chàng có số đào hoa đã làm cho cô gái xứ hoa anh đào thành gái mẹ và đưa cô ấy về Phù Tang ngay sau khi mật thám bắt lại được cô ta.

Tâm đã cãi với Xùng Hêl và bảo rằng sở dĩ người cha Nhật Bản ấy mà ngoan cố như vậy vì thuở đó nước Việt Nam đang bị trị, kẻ ngoan cố có thể tha thứ được. Chỉ như ngày nay ta độc lập rồi mà có người còn nghĩ như vậy thì quả thật ...

Chàng không nhớ chàng đã dùng tính từ gì để chỉ hạng người ấy, chỉ biết rằng Xùng Hêl đã bỏ đi ngay, sau một tiếng thở dài.

Vịn vách nhảy lò có bằng chân trái đến cửa buồng thì ông Hứa Vinh đứng lại, mặt nhăn nhó vì sự đau đớn lên đến cực độ.

Ông nghe bàn chân mặt của ông nặng như có đá treo nơi đó vì máu dồn xuống nơi ấy rất nhiều mỗi khi ông đứng dậy để đi.

Ban đầu chỉ là một vết trầy sơ sịa. Ông đã vấp vào một chân ghế gãy, bị trầy da rướm máu chút ít thôi. Nhưng vết thương nhẹ ấy lại làm độc, chân ông sưng lên chù vù khiến ông nhức nhối ăn ngủ không được. Ông tự điều trị lấy cho ông, bằng thuốc tán rắc lên chỗ sưng đã phá miệng, và xem chừng khổ hình của ông sẽ kéo dài vì thiếu vệ sinh trong sự săn sóc.

Xúu Tin vội vã chạy lại cho cha vịn vai nàng rồi dìu cha đi lần ra chiếc trường kỷ.

Ông Hứa Vinh đã ghiền ngồi trên chiếc trường kỷ từ bao nhiêu năm nay rồi, mỗi đầu hôm, để ngắm góc dành dành non bộ của ông nên mặc dầu đau ốm, ông cũng rán lết ra đó.

Ngồi xuống được, ông nghe nhẹ phần nào và vài phút sau là bàn chân hết nặng.

Xíu Tin bắn ra phát súng đầu tiên của trận âm mưu đảo chánh thực hiện theo một chiến lược mà bộ ba đã nghiên cứu tỉ mỉ đằng quán phở Phan Thanh Giản. Kế hoạch do chính Xíu Tin nghĩ ra, và hai người con trai đã phục lẫn cô gái ngây thơ từ thuở giờ chỉ biết khóc, chỉ biết ỷ lại vào họ. Nàng nói với anh :

- Phải chi ba khá tiếng Việt, em sẽ mượn chiếc ra đò transistor về cho ba nghe cuộc tường thuật tại chỗ của Huyền Vũ.

- Em có sáng kiến hay đó, chỉ tiếc là ba không hiểu được lời tường thuật rất giựt gân của ký giả Huyền Vũ. Tụi mình đi xem tận nơi cũng không hỏi hớp bằng những người nằm nhà nghe ông ấy nói. Y nói hay quá sức, đến những chỗ banh xuống tới khuôn gồ y la lên : “Nguy hiểm ! ” hai tiếng rất đặc biệt của y làm cho trái tim của ai cũng đập thành linh.

Ông Hứa Vinh hỏi :

- Tụi bây nói cái gì mà tao không hiểu rõ lắm.

- Một nầy đoàn túc cầu “xe buýt» của Hương Cảng sẽ sang đây đá với đội tuyển Việt Nam.

- Tao có nghe báo nói.

- Kỳ này, họ đánh cá lớn lắm ba à, lớn hơn các kỳ khác nhiều lắm.

- Sao vậy ?

- Vì Trung Hoa thua nhiều keo mấy năm trước, năm nay ta thề quyết gỡ lại danh dự. Nghe lời thề ấy ai mà không hăng lên để đánh cá.

- Uổng quá, tao đau chân, đi Chợ Lớn không được.

Sự hâm mộ thể thao của ông Hứa Vinh thâu lại bằng một bữa trà giữa vài mươi anh em, trong một căn nhà nào đó để đợi kết quả trận banh bầu ăn thua với nhau.

Người Trung Hoa nào ở miền Nam cũng có máu cờ bạc cả, họ đánh cá mưa, đánh cá các cuộc tuyển cử và đánh cá đá banh, ăn thua bạc triệu với nhau.

Xùng Hêl nói khích :

- Ba đánh nhỏ quá mà tiếc làm gì ?

- Mày nói niết, chớ kỳ rồi tao thua một ngàn.

- Một ngàn mà thấm vào đâu. Nếu ba dám ăn thua lớn, đưa tiền con đánh trận nhì thì chắc ăn. Trận đầu ta mệt, chắc phải thua, không có gì hào hứng cả, nên ít ai đánh. Đến trận nhì thì tiền bạc đã đổ ra rồi. Ta không chấp bên Việt, cứ một ăn một thôi.

- Tụi bây nghĩ ta có thắng không ?

- Chắc ăn lắm mà ! Ta độ này sung sức ghê.

- Tụi Việt Nam nó lên chân quá. Xíu Tin nói, phải ăn róc tụi tụi nó cho tụi nó biết tay một lần. Cái thứ tiểu bang mà cũng làm tàn.

Ông Hứa Vinh sung sướng phồng mũi. Ông nói :

- Năm xưa Lý Huệ Đường đã bảo chúng nó là ếch nằm đáy giếng, quả thật thế. Trung Hoa vĩ đại của ta thì phải biết.

- Con thấy đánh cá trận này là tỏ tình thân yêu nước đó. Cho chúng nó sáng mắt ra ...

- Nhưng mà, Xùng Hêl chắt lưỡi than, ba có dám đánh lớn đâu. Ba nên biết không có cách gì đẩy bọn Việt Nam lùi về chỗ đứng thật của họ bằng cho họ thua cay một chuyến. Nhưng ba tiếc tiền quá thì thôi vậy.

- Mà muốn tao đánh bao nhiêu ?

- Ba bỏ ra mười ngàn đi. Đó cũng là cách giúp nước.

- Tao có tiếc tiền đâu. Tụi bây không biết chớ vào những năm tiền cách mạng Tân Hợi, tao đã cho Thiên địa hội không biết bao nhiêu tiền. Dân quốc thành lập, tao cũng còn cho tiền trong mấy năm đầu.

- Ai mà tin ba được. Lần này không cho ai biết, chỉ đánh ăn tiền mà ba còn không dám nữa là.

Hôm ấy Xiu Tin đã suy luận như thế này : “Ông cụ cố ý không thềm biết đến những cuộc quật cường của dân tộc Việt Nam, không thềm biết đến những nỗ lực để tiến lên của họ, nếu dụ ông cụ thua đậm một trận, thì ông cụ đau đồng tiền, phải suy nghĩ lại, không sao khác được.

Đành rằng không phải hễ thua bạc một lần là ông cụ hết thành kiến ngay, nhưng một lần suy nghĩ sẽ là một giọt nước nhều xuống làm mòn đi một ít, phiến đá thành kiến kiên cố của ông cụ, rồi phiến đá ấy sẽ bị nhiều giọt nước khác ăn khuyết và ngày kia thì “Nước chảy đá mòn”.

- Thằng Tâm nó đánh hai ngàn. Con thì con đánh một ngàn thôi.

- Tâm nào, cái anh sinh viên ấy à ?

- Chớ còn ai.

- Nó bắt ta hay bắt Việt ?

- Lẽ cố nhiên là nó bắt Việt.

- Nhưng nó là bạn của gia đình ta mà !

- Rồi thì sao ?

- Nó rất thân Trung Hoa kia mà !

- Thì đã sao chớ ? Người ta phục mình vì mình đáng phục. Cái đó hoàn toàn không có nghĩa là người ta không đáng kể. Con thấy anh Tâm ấy đáng mến và đáng khen ngợi lắm. Đó là một người công bình, không mù quáng vì tự ái quốc gia, ai giỏi thì khen nhưng không tự hạ mình, biết hãnh diện vì những đức tánh của dân tộc của anh.

- Nó đánh hai ngàn à ?

- Ừ.

- Nó cho là ta sẽ thua à ?

- Ừ.

- Cái thằng ! Vậy mà ta cứ ngỡ là nó về phe với mình !

- Thì anh ấy mến phục Trung Hoa không đủ sao ?

- Mến phục sao lại tính trước là Trung Hoa sẽ thua ?

- Là tại anh tin cậy vào đội banh của nước anh.

- Như vậy thì nó còn mến phục Trung Hoa ở chỗ nào ?

- Ba nói lạ quá ! Tào Tháo đánh với Lưu Bị, nhưng lại không phục Lưu Bị à ?

- Được, nó đánh hai ngàn, tao đánh năm ngàn.

- Hoan hô ba.

Bấy giờ Xiu Tin mới đâm lo. Bộ ba tính chắc đội tuyển Việt Nam sẽ thắng, và họ sẽ khỏi phải xuất ra đồng xu nào cả. Tiền thua của ông cụ họ sẽ tìm thế trả kén đáo lại cho ông cụ. Nhưng họ vẫn đề phòng sự bất ngờ là Trung Hoa không thua. Nếu trường hợp rủi ro sau đó xảy ra thì Xùng Hêl sẽ đậu hai ngàn, Tâm hai ngàn và chính nàng một ngàn để chung cho ông cụ.

Xùng Hêl có tiền, nàng cũng có tiền, chỉ có một ngàn mà thôi, nhưng Tâm còn thiếu tám trăm mới đủ số. Hơn thế, chỗ hai ngàn mà chàng sẽ kiếm đủ trong tay, cũng là tiền cần dùng cấp bách : tiền nhà và tiền ăn, không thể đem ra thua bạc được.

Nhưng anh con trai si tình ấy rất liều mạng không lo đói, không sợ bị chủ nhà tổng cổ ra đường, quyết vay thêm tám trăm nữa của bạn hữu để đánh róc một chuyến. Rõ ra anh ta cũng là một tay cờ bạc y như ông cụ của cô, anh ta cờ bạc cả trong địa hạt ái tình nữa.

Xíu Tin bấy giờ nghe thân phụ nàng bị mắc vào cái bẫy do chính nàng đặt ra và anh nàng như mồi, mới chợt nhớ đến thực tế, nhớ đến cái cửa thua có thể xảy ra, nên lo ngại hết sức.

Nàng không muốn cho bạn nàng khổ vì nàng. Nhưng mũi tên đã phóng ra rồi, không sao chụp lại được nữa.

Thế là không đau chân như cha, nàng vẫn ăn ngủ không yên trong hai hôm liền, cứ băng hăng bó hỏ hỏi Xùng Hêl xem phải giúp Tâm thế nào một khi bộ ba phải thua tiền.

Xùng Hêl giống Tâm ở chỗ bất kể chuyện rủi ro mà nàng sợ. Con trai họ như thế hay họ biết chắc về tài nghệ của đôi bên nên vững tin vào tương lai thì không rõ, chỉ biết là bây giờ nàng bơ vơ một mình không có “đồng minh” để cùng chung lo, liệu phương sách giúp bạn.

Ngày long trọng đã đến. Ông Hứa Vinh nhức nhối hơn bao giờ cả, vì mủ không chịu ra hết, bàn chân của ông sưng to bằng hai những ngày đầu.

Tuy vậy mà sau bữa cơm trưa, ông cũng hỏi thúc Xùng Hêl và Xiu Tin đi xem đá banh. Ông căn dặn :

- Xem rồi thì về nhà ngay đừng cho tao biết kết quả, đừng đi chơi đâu hết, mà cũng đừng la cà dọc đường để bàn tán với anh em.

Hôm ấy sân Cộng Hòa không còn một chỗ đứng. Người Trung Hoa ủng hộ đồng bào của họ nhiệt liệt bất cứ trong dịp đua sức, tranh tài nào, và cứ nhớ vụ kẹt đường khổng lồ vào cái lần phi cơ Đài Bắc biểu diễn thì biết.

Và hàng vạn tâm trí Trung Hoa nơi đó đều mong cho đội nhà của họ thắng trận. Có lẽ vài người Hoa kiều đánh cá ngược, đã mong trái lại. Nhưng họ chỉ vì tiền mà đi ngược chiều nguyện vọng của đồng bào họ thôi. Chí như hai em Xùng Hêl và Xiu Tin thì khác hẳn.

Từ ngoài cửa vào sân, Xiu Tin có ý tìm kiếm Tâm nhưng thấy là không thể nào mò kim đáy biển, nàng đành thôi và hai anh em mê mết theo dõi trận cầu.

Trong hiệp đầu, Trung Hoa lấn sân rõ rệt, và cả hai đều bị một thứ tình cảm dị kỳ giày vò lòng họ. Mặc dầu đã là Việt Nam về quốc tịch, đã sống theo Việt Nam phần nào, cảm nghĩ phần nào theo Việt Nam và yêu mến Việt Nam thật sự, họ vẫn còn hãnh diện về Trung Hoa nên rất thích chí mà thấy đồng bào cũ của họ oanh liệt trên sân cỏ.

Tuy nhiên, Việt Nam thắng trận là chỗ nhảm chán của hai anh em và họ không bao giờ quên kế hoạch và mục tiêu của họ cả : Ông cụ phải thua cay để suy nghĩ lại quan điểm của ông.

Thành thử họ bị chèo kéo bên trong ghê lắm. Mỗi lần Việt Nam lép vế, Trung Hoa tung hoành, họ không còn biết phải nên buồn hay nên sung sướng nữa.

Trên sân đá banh, nhân dục của con người hoàn toàn bộc lộ và dễ truyền nhiễm. Là hai khán giả độc nhất trong sân có ý thức rõ rệt về mục đích của mình chứ không bị sự mạnh mẽ chi phối, thế mà Xùng Hêl và Xú Tìn nhiều lần bị lây sự thương, ghét và thiên vị của cả đôi bên.

Khi tiếng còi của trọng tài gần thổi, để các cầu tướng nghỉ xả hơi thì hàng tiền đạo Trung Hoa tràn xuống khung gỗ Việt Nam như nước vỡ bờ.

Khán giả Trung Hoa hân hêt rên trời và tim của Xùng Hêl và Xú Tìn đều đập theo nhịp nhanh chóng của cuộc xâm lăng.

Nhưng khi trái banh đầu tiên lọt vào lưới Việt Nam, họ chột tỉnh nhìn nhau mà lắc đầu. Xú Tìn lo lắng nói :

- Lạ quá, sao hôm nay Việt Nam kém quá !
- Còn một hiệp nữa lo gì.
- Nhưng hiệp sau họ mệt càng dễ thua hơn.
- Chưa chắc. Đội tuyển gồm những cầu tướng ở nhiều đội khác nhau. Trong hiệp đầu họ chưa ăn ý, nhưng lần lần họ hợp rơ, sẽ đá hay.
- Em lo quá.

Một khán giả Triều Châu đứng tuổi, nghe hai anh em trao đổi với nhau những câu trên đây, rất ngạc nhiên day lại hỏi :

- Xem ra thì cô cậu còn là học trò, tức là không phải tay cờ bạc, có sao lại mong cho Việt thắng ?

Xùng Hêl cười ha hả mà rằng :

- Không, tụi tôi cờ bạc chớ.

Người khán giả ấy lắc đầu, lắc làm buồn mà thấy thanh niên của họ cờ bạc sớm đến thế. Nếu y mà biết rằng họ cờ bạc vì một lẽ khác nữa, chắc y sẽ công phẫn không biết đến đâu.

Quả Xùng Hêl nói đúng. Mới bắt đầu hiệp nhì, Việt Nam đã đã thấy hay. Trung Hoa không lấn sân được nữa và khi Việt Nam gỡ trái banh thua khi nãy thì hai anh em nhà họ Hứa nghe nhẹ cả người.

Nửa phần đầu của hiệp sau, chỉ có mỗi một biến cố ấy mà thôi. Nhưng qua 16 phút thì trận đá trở nên sôi nổi kỳ lạ. Ăn thua nhau chỉ còn hơn 10 phút chót. Thể thao thì được hay thua, không quan trọng lắm, nhưng các cầu thủ đều hiểu rằng bên ngoài người ta đã xem họ như gà nòi, đã đánh cá trận banh, và nếu làm cho họ thua, nghe chửi mạt lắm; nên chi cả hai đều nỗ lực vượt bực.

Những lần Trung Hoa đem binh xuống ô ạt tấn công trước vùng cấm địa của Việt Nam, Xúu Tin không dám ngó theo nữa. Nàng trông đi nơi khác, lắng tai nghe phản ứng bằng miệng của khán giả để đoán kết quả các cuộc tấn công ấy thôi.

Thật là dễ đau tim, những giây phút chót này và càng gần tới giờ, càng hồi hộp, bởi hễ thua là không còn thì giờ để gỡ, bên nào cũng thế.

Nàng xem lại đồng hồ thì đã 5 giờ 25 phút. Năm phút cuối cùng sao mà dài như một thế kỷ, mà ác lắm là trong thế kỷ đó, Trung Hoa lẫn sân Việt Nam không ngớt và không anh thủ thành nào mà khổ nhọc bằng anh thủ thành Việt hôm đó.

Nhưng kìa, đội banh áo vàng đã quật khởi sau khi anh thủ thành cứu được một trái banh tối nguy. Toàn đội, trừ anh này ra đều dồn đối phương trở về vị trí của họ, rồi lại tràn qua vị trí họ để tấn công.

Bên khán giả Việt cuồng nhiệt reo hò và bên khán giả Trung Hoa thì nín hơi lo ngại. Và vào nửa phút chót trái banh Việt Nam thứ nhì lọt vào khung gỗ Trung Hoa. Liên theo đó, tiếng còi chấm dứt trận đấu vang lên.

Xú Tin nhìn anh mỉm cười. Xùng Hêl nói :

- Kế hoạch đã được thực hiện đúng theo ý muốn của ta. Giờ chỉ còn ngại hậu quả trái ngược.

- Hậu quả thế nào mà trái ngược ?

- Ông già sẽ suy nghĩ, có lẽ sửa lại quan điểm của ông, mà cũng có thể ông sẽ ghét Tâm vì ông thua không phải thua Tâm, nhưng Tâm là kẻ thắng nên bị xem như là đã thắng ông.

- Như vậy thì nguy quá. Ai bảo anh nói Tâm có đánh làm gì.

- Phải nói. Tâm phải được ba thần phục hay ghét chó anh ấy mà bị xem như không có thì không hy vọng gì cả. Kẻ bị ghét đôi khi lại được thương nhiều nếu một dịp may nào làm trở ngọn gió.

- Em không hiểu.

- Rồi em sẽ hiểu.

Nghe lời cha, cả hai về nhà ngay. Ngoài trước, chỉ có hai anh công nhân, một anh đang tán thuốc, một anh vò thuốc tể.

Hai anh em đi gần tới cửa, giả bộ bàn tán để ông cụ trong buồng nghe tiếng mà đoán số mạng của ông. Họ không muốn vào đột ngột quá để báo tin vì thành linh nghe hung tin, ông cụ sẽ đau đón hơn là làm quen lần lần với nó.

- Ta đá cũng xuất sắc chứ ?

- Thì cố nhiên rồi. Nhưng nào có qua thời vận.

Anh công nhân vò thuốc tể hỏi :

- Thế nào ? Ta ăn hay thua cô, cậu ?

Xùng Hêl chỉ lắc đầu mà không nói gì cả. Ông cụ nằm trong buồng sẽ đoán cái lắc đầu đó. Nhưng ông sẽ không buồn nhiều vì không thật chắc lắm, ông còn một chút hy vọng trong lòng.

Hai anh em qua khỏi hai người thợ làm thuốc, sắp sửa vào trong thì ông Hứa Vinh đã nhảy lò cò ra đến cửa buồng. Ông đau đón quá và trông mặt ông cụ như không ăn không ngủ hàng mười hôm liền, thật bơ phờ mệt nhọc.

- Thế nào ? - Ông hỏi, nhưng không nói ra hết câu hỏi của ông.

Xùng Hêl lại lắc đầu.

Ông cụ chết điếng vài giây rồi quay vào trong ngay nhảy lò cò trở lại giường của ông. Xiu Tin đi theo cha bèn gót còn Xùng Hêl thì vừa cởi áo, vừa đi tuốt ra sau để tắm rửa,

Ông Hứa Vinh ngồi phịch xuống giường như vừa nghe tin quân đội nước ông đã thua trận đánh cuối cùng và quyết định, và Tổ quốc của ông đã lọt vào tay kẻ xâm lăng. Ngày xưa, bị rợ Kim, rợ Nguyên, rợ Man Mông xâm lăng, chắc người Trung Hoa các thời ấy cũng chỉ buồn đến thế là cùng.

- Sao lại thua ? Trời ơi !

Ông kêu than một mình và nghe lời than ấy Xiu Tin hiểu ngay rằng cha nàng không phải đau khổ vì mất tiền mà vì đại quốc đã xếp giáp trước tiểu bang trong tỷ số 1 - 2 của kết quả trận đấu.

Nàng lạng lẽ ngồi xuống bên cha và hỏi :

- Ba bớt nhức hôn ba ? ba đau lắm hay không ?

Nghẹn ngào, ông cụ ôm đầu con rồi đáp :

- Xiu Tin à ! Ba ngỡ ta thắng, và như vậy chắc đêm nay ba ngủ yên một giấc sau cả tuần trắng thức sáng trắng ! Nhưng ta lại thua.

Ông cụ nức lên mà khóc và Xiu Tin cũng khóc theo cha. Nàng nhớ rõ là mẹ nàng đã thường nhắc nhở chuyện xưa về cha nàng, lúc bà còn sống. Bà kể rằng khi người Nhật gây sự ở Lư Câu Kiều thì ông cụ điên tiết mấy hôm vì quá phẫn khởi trước một cuộc chiến tranh cứu thể diện của người Trung Hoa vốn đã bị toàn thế giới hiếp đáp từ sau trận nha phiến chiến tranh.

Rồi sau đó, mỗi lần Nhật chiếm thêm một tỉnh là mỗi lần ông cụ khóc thêm một trận kéo dài đến mấy ngày.

Bấy giờ Xùng Hêl đã trở lên, y nói :

- Ôi; ba buồn làm gì, được thua là thường sự mà. Tụi nó thắng, nhưng tụi nó đã vỡ mặt kinh tâm trước nghệ thuật và tài nghệ của ta.

- Vậy à ? - Ông cụ vừa lau nước mắt vừa hỏi, ta đá giỏi lắm à ?

- Vô cùng xuất sắc. Ta chỉ thua trong đường tơ kẽ tóc, thua vì sự rủi ro mà thôi.

- Vậy hả ?

Ông Hứa Vinh đã thôi khóc, chú ý đến những lời biện hộ của con và rút cuộc nói :

- Tao biết mà ! Ta giỏi lắm, cái đó thì không còn chối cãi được. Sở dĩ thua là chắc tại rủi ro, mà biết đâu không tại họ cù với nhau. Cái bọn cầu tướng trời đánh ấy, chúng nó là một lũ bán nước mà !

- Không đâu ba à. Không có cũi trong trận cầu này. Cả hai hội đều nỗ lực thật tình. Cả hai bên đều đá hay.

- Sao mây nói ta hay lắm ?

- Phải, nhưng họ cũng hay lắm.

- Họ hay lắm ! Họ làm sao mà hay được ? Họ mà hay cái gì.

- Họ hay lắm, chứ ba.

- Chính mây đã nói thua vì rủi ro kia mà !

- Phải, nhưng kẻ dở không khi nào lợi dụng sự rủi ro của kẻ hay được. Họ phải tài lắm mới hưởng được những phút sơ hở của ta.

- Họ mà tài ! Mây chỉ nói vậy !

- Đành rằng tài họ thua tài mình thật đó nhưng trên đời có bao giờ kẻ dở mà thắng kẻ hay đâu ba. Chỉ có hai kẻ bằng nhau mới ăn thua qua lại với nhau được.

- Hừ, mây chỉ được cái nói vậy !

Xíu Tin ngồi sau lưng cha nhìn anh cười, hai anh em ra hiệu với nhau bằng mắt, Xíu Tin ngăn anh cãi cộ lời thôi mà chọc giận người cha vừa nguôi sầu.

Xíu Tin vịn vai cha và nhỏng nhẽo nói :

- Ba ơi, con muốn ba đi nhà thương ba à !

- Không bao giờ.

- Nhà thương Triều Châu mà !

- Cũng quyết không. Nhà thương Triều Châu thì có khác gì nhà thương của thằng Tây đâu.

Các nhà thương tư của người Trung Hoa đều do bác sĩ Tây y điều khiển trừ nhà thương Sùng Chính của Hẹ thôi.

Vị bác sĩ Tây y người Trung Hoa điều khiển nhà thương Triều Châu, có việc phải đi Đài Bắc hơn một tháng nay, và một sinh viên y khoa bạn của Tâm thay thế.

Chính Tâm đã xúi Xíu Tin mấy lần khuyên ông cụ nên đi nhà thương Triều Châu, để chàng nhờ bạn săn sóc ông cụ.

- Ba nên đi nhà thương Triều Châu, - Xíu Tin thút thít nói, ở đó họ săn sóc kỹ hơn.

Ông cụ day lại vỗ trên đầu con mà rằng :

- Con đừng lo, rồi ba sẽ hết. Thuốc bắc tài tình lắm. Thân danh một nhà Đông y như ba, há lại chịu đến Tây y hay sao !

- Mỗi bên giỏi một lối chớ. Ba cũng đã nói Đông y chỉ giỏi nội thương, Tây y giỏi mổ xẻ.

- Ủ, nhưng cái chân sung cũng là do nội thương mà ra, tại âm dương không đều hòa. Ba xông thuốc, thũng thỉnh rồi cũng sẽ hết.

Nhưng trái với dự tính lạc quan của ông Hứa Vinh, bệnh ông không hết lại càng ngày càng nặng thêm. Ông bắt đầu nóng lạnh hôm sau đó, vì chỗ sưng đã làm mạch lươn, mủ ăn luôn bên trong.

Xùng Hêl có theo Tây học nên biết rằng nóng sốt là dấu hiệu nhiễm độc khá nặng nên hoảng hốt gọi xe chở ông Hứa Vinh đi. Ông cụ không còn tinh thần nữa đề mà phản kháng.

Đêm đó trong nhà thương, Xiu Tin và Xùng Hêl thay phiên nhau mà thức canh chừng ông cụ; ông đã nói sáng và nói toàn chuyện đá banh trong cơn mê.

Tâm cũng có đến thăm ông vào lúc đầu hôm, cùng đi với người sinh viên y khoa bạn. Họ vào buồng ông cụ giữa lúc ông cụ đang hét :

- Mày nói bậy, làm sao họ lại giỏi hơn mình được. Hừ, có đời thưở nào mà tiểu bang lại giỏi bằng đại quốc chứ đừng nói hơn.

Tâm đã nghe lồm bồm được một câu bằng thổ ngữ Triều Châu dài như thế. Chàng cố nén cơn cười không phải lúc và cùng với người bạn chàng, chàng an ủi hai anh em rằng bệnh tình ông cụ không có gì đáng lo lắm.

Tuyên, người sinh viên y khoa ấy hỏi :

- Tôi đã tiêm các thứ thuốc trụ sinh cần thiết, qua khỏi đêm nay là nóng lui. Mai sẽ tiêm và cho uống thêm trụ sinh, rồi một lại thì mổ được. Mũ ra rồi, phải để tim đèn làm ngòi cho mủ cạn ra thật hết, kéo nó làm mạch lươn nữa.

- Phải điều trị tới bao lâu mới khỏi lặn ông ?

- Độ mười hôm là về được, nhưng mỗi ngày phải trở lại đây săn sóc. Nhưng cứ theo lời anh Tâm nói thì một khi về rồi, chắc ông cụ không chịu trở lại nữa, thành ra tôi định giữ ông cụ lại đây luôn cho đến khi nào khỏi hẳn, tức là độ một tháng.

Các nhà thương tư Trung Hoa trong đô thành, trừ bệnh viện Sùng Chánh có lấy tiền, còn thì bố thí cả, do các nhà hảo tâm Trung Hoa họ đóng góp mỗi năm hằng triệu bạc.

Vì vậy chỉ có người nghèo khó mới vào đây và Tuyên đã cho dọn một buồng riêng đặc biệt cho ông Hứa Vinh, xứng đáng với địa vị của ông, sạch sẽ hơn các buồng bố thí nhiều lắm.

Tâm đưa mắt nhìn qua một lượt thì thấy bạn chàng đã tốt bụng thực hiện đúng theo ý muốn chàng là cố dọn cho căn buồng này giống buồng riêng của ông Hứa Vinh ở nhà, y theo lời chàng tả. Không khí quen thuộc, hình ảnh quen thuộc tái tạo này có thể khiến họ Hứa thích ở lại đây lâu ngày.

Tuyên chào hai anh em Xùng Hêl và Xiu Tin rồi kéo bạn ra ngoài cho Tâm viếng bệnh viện theo lời ước ao của chàng.

Từ thuở giờ chàng vẫn biết có nhà thương tư này nhưng Tâm không dè người Trung Hoa họ tổ chức khéo léo đến thế.

Mặc dầu sự cộng tác của các bác sĩ Tây y chỉ mới có mấy năm sau này thôi, nhưng trật tự vệ sinh ở đây vốn đã được đặt ra từ mấy mươi năm nay, hồi Đông y còn điều khiển bệnh viện. Cũng trại riêng theo từng loại bệnh, cũng nhà ăn, nhà-thuốc, nhà xác, phân biệt với nhau, tất cả đều sạch sẽ vén khéo. Đặc biệt nhứt là vườn hoa bên trong cho người bệnh hóng mát buổi

sáng và buổi chiều, một vườn hoa rất đẹp và sửa sang có vẻ gia đình chứ không phải công cộng chút nào.

- Thế nào, - Tâm hỏi, - thù lao ở đây có khá không ?

- Công nhân Trung Hoa có lẽ là công nhân ăn lương thấp nhất thế giới. Nhưng thấy họ không có nguồn lợi nào khác hơn là sự đóng góp rất sốt sắng của các nhà hảo tâm, thấy thiện chí của toàn thể, tôi không nỡ nào đòi hỏi gì cả, họ đưa bao nhiêu tôi lấy bấy nhiêu thôi. À này, anh nhớ gợi ý cho nhà họ Hứa tặng bệnh viện một số tiền. Thỉnh thoảng cũng có một ông nhà giàu vào nằm nhà thương phước thiện này, và luôn luôn họ có quà đền ơn rất xứng đáng để giúp bệnh viện thêm tài chánh mà lo cho người nghèo.

Hai hôm sau, Tâm mới trở lại, vào giấc chiều, và họ Hứa đã được mở chân khi sáng. Cái bàn chân khổng lồ của ông đã xẹp xuống như thường và, lộ ra ngoài vài băng bó, một sợi tim lòng thòng xuống mà theo đó, mủ rút ra ngoài.

Ông Hứa Phú Hòa đã tươi tỉnh hẳn và đang vui vẻ nói chuyện với Xúu Tin đang thường trực ở trong này với cha.

Thấy Tâm đến, ông ngượng ngịu, không rõ vì mặc cảm của kẻ thua trận hay vì mặc cảm của đại diện Đông y phải hạ mình xuống cho Tây y điều trị thì không biết.

Nhưng Tâm đã khôn khéo xóa bề bàng của ông cụ bằng lời nói và cử chỉ của kẻ có vẻ về phe với ông lắm. Chàng nói một câu này, đúng y theo quan niệm của một số người mình mà chàng đoán cũng đúng là quan niệm của người bình dân Trung Hoa.

- Thừa bác, tuy thuốc tây hay là thế, nhưng nữa về nhà bác cũng nên uống thêm thuốc bắc để trừ căn. Thuốc tây nóng lắm và không hợp với cơ thể của người Á Đông mình đâu.

Ông cụ đôi mắt sáng lên vì gặp tri kỷ, nên ông hoan nghinh ngay người khách trẻ tuổi mà ông hờn hờn nay bởi ông đã bỏ y chung vào một bị với những con dân của cái tiểu bang dám phạm thượng chiến thắng đại quốc của ông.

- Ủ, anh nói phải lắm. Anh thông minh lắm, hiểu biết nhiều lắm không như bọn trẻ tuổi vong bản ngày nay.

Xíu Tin ngồi xuống gạch làm bộ đẹp chiếc rê-sô điện, nhưng thật ra để giấu trận cười. Nàng không sao nén cười cho được mà thấy ông già đã mắc bẫy của con cáo ... trẻ.

Rồi Tâm khen không ngớt miệng tài tổ chức giỏi giang của người Trung Hoa trong khắp địa hạt mà thí dụ cụ thể là bệnh viện này. Lần này chàng đã thành thật nhưng mặc dầu thành thật, chàng chỉ nói ra vì thủ đoạn thôi.

Chàng đã bị hạ bệ từ “toa nắn” xuống đến “xil xê” và ít lâu sau này, bị gọi bằng anh. Sự hạ bệ ấy làm cho chàng sung sướng mà được nhà họ Hứa xem như người thân. Và như người thân, chàng dám xung hô thân mật với Xíu Tin trước mặt ông Trường An Đường.

- Em Xíu Tin nè, còn miếng ăn, miếng uống của bác, em lo thế nào đó ?

- Ở đây họ có để ra một ban riêng biệt, đi chợ và nấu nướng cho những con bệnh có tiền túi. Họ nấu cũng khéo lắm, mà làm giúp chó không lấy tiền công, vì họ là công nhân ăn lương tháng của nhà thương.

- Tổ chức thật là chu đáo !

- Trong bệnh viện này, không cho ai thâm cái gì cả tức là đẹp tất cả các trung gian ăn tiền thâm. Chỉ trừ có bọn âm công là thâm thôi.

Nhưng anh biết một đám ma nhà nghèo, nhà âm công họ lấy tất cả là bao nhiêu hay không ? Họ chỉ lấy hai trăm đồng thôi.

- Trời, thật là rẻ mạt. Anh mà có chết, anh sẽ vào đây mà chết cho đỡ tốn tiền.

- Không, hai trăm bạc ấy do nhà thương đài thọ chó không phải gia quyến của người chết.

- Trời !

Trở lại với ông Trường An Đường, Tâm nói :

- Thừa bác, cháu đợi bác ăn ngủ vài bữa cho lại sức rồi cháu đem cò vào đây hầu cò với bác nha.

Ông Hứa Vinh mừng rỡ vô cùng vì ông thấy trước là những ngày ở đây sẽ dài lắm và buồn tẻ lắm. Vài bữa nữa ông sẽ cho Xúu Tin về vì không cần người nuôi nữa và vì Xúu Tin thì xem ra đã bơ phờ mệt nhọc lắm rồi.

Khi anh con trai tiểu bang này xin phép ra về thì ông lão đại quốc bịn rịn mãi không muốn buông tha con người thông minh và dễ thương đó chút nào. Ông căn dặn chàng đôi ba phen hãy trở lại, đừng bỏ ông bơ vơ một mình.

Ông Hứa Phú Hòa nằm nhà thương mới có năm ngày mà như là đã trải qua hằng hai ba mươi năm sống, vì trong đời yên ổn của ông đã xảy ra hai biến cố lớn nó làm xáo trộn cả nhân sinh quan của ông.

Số tiền năm ngàn thua cuộc bấy giờ đã thấm đau. Đó là số tiền tương đối khá quan trọng cho tài chánh của một tiểu thương trong ngõ hẻm.

Một khi bị thấm đòn, nạn nhân luôn luôn nghĩ đến kẻ đã đánh mình, căm hận nó, nhưng nhứt định phải kể đến nó, không xem thường nó được nữa. Cái tiểu bang “ếch nằm đáy giếng” này thế mà đã nện ông một vố chua cay. Ông như một người lớn, những đứa trẻ trong xóm quanh ông, trưởng thành mà ông không hay, cứ xem chúng nó như là còn bé con. Chợt một hôm, có chuyện xô xát giữa ông và chúng nó, chúng nó hất ông một cái té nhào, ông mới tỉnh giấc mà nhận ra rằng chúng như mọt măng vừa lên thành tre, mà là những cây tre tơ, đầy đầy sinh lực.

Bấy giờ ông chỉ còn phiền bọn nó đã bắt kính lão thôi, nhưng quả thật không dám khinh dễ chúng nó nữa.

Biến cố thứ hai là sự bất lực của Đông y trước bệnh tật của ông, nên Đông y mà ông kính phục như là một nền đạo giáo có một chân giá trị bất di bất dịch mà ai cũng phải tôn thờ.

Thế mà đệ tử trung thành của đạo giáo đó là ông lại đến phải hạ mình cầu cứu với Tây y vì một bệnh vật ngoài da. Tệ hơn nữa, kẻ đại diện của nền y học “mọi rợ” của bạch chủng truyền sang, lại là một tên dân của một “tiểu bang”.

Nền móng kiên cố của quan niệm về cuộc đời của ông Hứa Vĩnh bỗng rụng bị lung lay tận gốc khi ông đã đi gần hết con đường đời, vững tin nơi hiểu biết, nơi kinh nghiệm của mình.

Ông Hứa Phú Hòa đã trải qua một cơn khủng hoảng tinh thần y hệt như thuở sau vụ Lư Câu Kiều, như đã nói trên, khi mà tất cả các thành, các tỉnh, các phủ, các huyện của đại quốc của ông lần lượt rơi vào tay một đứa bé ngoài biển Đông.

Mủ trong các mạch lươn của ông thầy thuốc bắc họ Hứa cứ càng giờ càng phút càng theo sợi dây tim đèn mà rịn ra ngoài và vi trùng của mụn ghẻ bị thuốc trụ sinh tàn sát cả thấy, ngay sau ba mũi thuốc đầu.

Ông ăn đã nghe ngon và bắt đầu ăn lại sức, và ngủ suốt đêm, không thức giấc lần nào.

Hai người con của ông khôi thay phiên nhau mà nuôi ông trong nhà thương nữa, vì ông đã đi đứng được như thường. Và vì đi đứng được như thường nên ông đòi ra.

Sáng nào, bác sĩ đi thăm bệnh, ông Hứa cũng nhờ người thông dịch lại lời xin của ông.

- Ông về nhà, ai đòi tim cho ông ? - Bác sĩ hỏi.

- Chớ ở đây, cũng chẳng ai đòi bao giờ cả.

- Vài hôm đổi một lần. Lát nữa đây, đi thăm bệnh xong, tôi sẽ đổi cho ông.

- Nhưng đổi xong, về được chứ ?

- Một này bác sĩ Phang Sao Bi về, tốt hơn ông nên đợi ông ấy quyết định.

Tây y thì người nào ông Hứa cũng không tin cả, nhưng bác sĩ Phang Sao Bi là người Triều Châu thì dấu sao cũng có thể tín nhiệm được hơn người Việt Nam trẻ tuổi này.

Nhờ thế mà ông ta mắc bẫy bọn âm mưu và bèn chỉ ở lại. Nhút là vào lúc mười giờ, ông ta bị thay tim đau thâu ông trời xanh, ngỡ mình sắp chết đến nơi, nên quyết định nằm vạ luôn đây, để gây án nhân mạng cho tụi nó cho bỏ ghét.

Ông ta la ải ô suốt buổi thay tim và tiếp tục la cho đến lúc được khiêng về phòng riêng. Sau đó ông ta nghe ê ẩm cả thân thể, nằm liệt giường, không muốn nói gì, đòi hỏi gì nữa hết.

Ngày một bác sĩ Phang Sao Bi không về như người sinh viên thay thế đã dối gạt ông Hứa. Nhưng ông ta lại bị thay tim một lần nữa và lại liệt giường vì cơn đau và sự thâm rêm về sau đó.

Đến hôm thay tim lần thứ ba thì đến hai bác sĩ vào thăm bệnh ông Trường An Đường, bác sĩ Phang Sao Bi và anh sinh viên thay cho ông ấy lúc ông ấy đi vắng. Anh này kể rõ bệnh trạng của ông Hứa để giao ông lại cho y sĩ chính hiệu.

Ông Hứa thừa dịp đó để lặp lại lời yêu cầu của ông ta. Bác sĩ Bì xem xét một lát rồi nói :

- Bữa nay về được mà phải thay một lần tim rồi hãy đi. Lần này là lần kế chót. Lần cuối cùng, nằm nhà, thấy gần khép miệng thì đến đây tôi lấy ra cho.

Từ mười ngày nay, đêm nào đến chơi hiệu thuốc bắc, Tâm cũng không gặp mặt Xùng Hêl. Hỏi Xú Tin thì nàng cho biết rằng anh nàng đi học đánh máy và bút toán.

Biết rằng bọn trẻ Trung Hoa rất ham học, buông môn này thì bắt môn nọ ngay, Tâm không hỏi tới nữa, yên trí rằng Xùng Hêl học bút toán và đánh máy thì cũng như Xú Tin học Ấng-lê lúc trước, học rồi bỏ đó chẳng dùng vào đâu cả.

Đề qua những giờ thật dài mà đôi bạn rất thân này không còn gì nói với nhau nữa cả, ngoài lo lắng về tương lai, Tâm học đánh Dao cầm với lại một mớ danh từ và động từ căn bản của phương ngữ Triều Châu.

Chàng mặc áo thun ba lỗ mà lại đây, và ngồi trước chiếc “yêu khím”, chàng tưởng tượng mình có vẻ Trung Hoa lắm và bật cười khan lên.

Nếu bạn đồng học với chàng mà chứng kiến được cảnh này, chắc chúng nó làm cả thơ chữ Hán mà chế giễu chàng cũng nên.

Tâm chỉ cầm que khỏ nhẹ lên độc một sợi dây đồng, tai lắng nghe tiếng đồng ngân dài và chết lẩn trong không trung, mắt nhìn người bạn gái Trung Hoa đang đọc truyện “Thuận Trị quá

giang» trong bản dịch ra tiếng Việt, rồi bỗng liên tưởng thế nào không biết mà chàng nghĩ đến thiếu nữ Nhật Bản, con gái của ông chủ hiệu kem ở đường Êt Banh.

Cứ theo năm xảy ra câu chuyện, thì đứa bé cha Việt, mẹ Nhật ấy bây giờ đã trưởng thành rồi. Nó là trai hay là gái không rõ và hiện nó là một kiếm khách, một thủy thủ, một công chức, một người nội trợ khuê môn bất xuất, hay là một ả nghệ giả chuyên bán vui cho khách phương xa đến viếng Phù Tang ?

Dẫu sao đứa bé ấy cũng chẳng khổ bao nhiêu. Ở các xã hội Á Đông ta, luân lý nghiêm khắc là thế nhưng con người vẫn biết thương xót và dễ dãi với những đứa con không được thừa nhận, không như các xã hội Âu châu, họ yêu đương bừa bãi, nhưng họ lại tẩy chay những kẻ ra đời chính vì những cuộc ái ân vô trật tự, vô kỷ cương của họ.

Kẻ khổ, trong các xã hội Á Đông ta là những cô gái mẹ. Người thu ngân viên ngày xưa ấy, Tâm đoán là cô ta đang tu niệm tại một ngôi chùa cổ trong rừng sâu nào, sau khi hạ sinh một đứa con, giao nó cho gia đình để gia đình biến nó thành một đứa con trai cứng rắn trong kỷ luật sắt của gia đình Phù Tang. Năm nào đây, một danh tướng chiếm đóng, tướng Mac Arthur, đã dày công phá bỏ nền tảng cũ để giải phóng đàn bà, nhưng mà năm tháng đã xóa nhòa lòng ham sống nơi người ấy, nên chắc nàng cũng chẳng ra khỏi chùa làm gì để hưởng chế độ mới.

Chiếm đóng ? A ha ha thì ra cái “đại quốc” đã không chịu gả con cho cái “tiểu bang” bị trị cũng bị trị như ai, cho dầu là trong một thời hạn ngắn mười năm thôi. Trong khi đó thì “tiểu bang” ta đã thoát khỏi ách nô lệ rồi.

A ha ha.. triều đại hưng vong, thịnh suy vận nước y như là đối với gia đình, không ai giàu ba họ, chẳng ai khó ba đời, câu nệ ngoan cố làm gì, ai ơi !

Tâm bạn nghĩ miên man nên nhìn Xúu Tin mà chẳng thấy nàng. Bấy giờ dòng tư tưởng đã dứt chàng mới nhận rõ lại gương mặt trông nghiêng của bạn. Xúu Tin đẹp quá, nhút là hiền hậu dễ thương quá.

Một vài năm nữa đây, khi mà cùng với sức lớn, tình yêu sẽ bông bột nơi nàng, rất có thể chàng khôn khéo mà dụ dỗ nàng được. Nhưng hình ảnh cô gái Phù Tang nuốt lệ trong ngôi chùa cổ hiện đến ngay để ngăn chàng vượt ve cái ý vừa thoáng nghĩ này.

Không, không làm sao chàng nữ lòng để cho Xúu Tin đau khổ cả. Xúu Tin phải sung sướng, hạnh phúc, hay là chính chàng phải ôm hận nhìn nàng lên xe hoa, vu qui về Chợ Lớn, chỉ có hai lẽ đó thôi.

“Tôi muốn báo trước cho anh biết rằng anh sẽ khổ vô cùng ! ” lời tiên tri của người bạn Trung Hoa vào đêm tĩnh tâm của Xúu Tin được thực hiện đúng y từng điểm một.

Lưu ú lưu ú lưu cộng

Lưu xê lưu xê lưu cộng

Xíu Tin đợi bạn đánh đòn mải, để chỉ cho hấn những chỗ sai lầm, nhưng hấn cứ nhìn dây đòn mà làm thỉnh tư lự nên nàng đâm chán, đọc sách cho đỡ buồn.

Giờ những tiếng đàn vang lên, nàng xếp sách lại mỉm cười nhìn bạn.

Tâm đã thuộc vị trí các sợi dây, nên đánh không cần ngó mặt đòn. Chàng ngược lên để cười với cô gái xỏ mắt bà ba miền Nam và nói :

- Mía mai quá, em là cô gái quê Việt Nam, còn anh là một thanh niên bình dân Trung Hoa. Anh quên khen, em mặc bà ba cũng đẹp y như là mặc áo xảm, mặc pijama hay mặc bơ-lu-din.

- Em làm đâu người Việt Nam, anh xem có được không ?

- Số dách về các mặt, trừ mặt nấu ăn.

- Nhưng em nấu món ăn Triều Châu, mà người Việt cũng rất ưa món ăn Tiểu.

- Người ta chỉ ưa món đoàn lố thôi.

- Không ưa canh chua à ?

Nghe lại danh từ canh chua tréo cẳng ngỗng, Tâm nói lên câu pha trò cũ :

- Ngó soi ếch, cô nương nấu canh chua.

Mặc dầu nghe đi nghe lại hằng trăm lần, đôi bạn vẫn cười ngã nghiêng ngã ngửa mỗi bận Tâm bông đùa như vậy.

- Còn anh, em trông anh có giống các anh đánh yều khim của các đoàn hát Tiều hay không ?

- Giống lắm !

- Thuở bé, đi xem hát Tiều, anh rất mê các anh ấy ! Họ ngồi ngay giữa sân khấu, chung chạ với các đào kép, trông thân mật như là ở nhà diễn kịch câu vui với một số anh em. Tuy họ tổ chức bê bối thế, anh đã mê hát Tiều suốt thời thơ ấu của anh, mê luôn bọn hát hình trong Chợ Lớn, che cái buồng nhỏ ngoài đường, rồi cho các hình nộm tí hon hoạt động theo tiếng nhạc. Hay không biết bao nhiêu và anh rất tiếc các đám hát hình tàn lụn đâu mất.

Xú Tin cũng nhìn bạn rất lâu như khi này Tâm đã nhìn nàng rồi nói :

- Trông anh giống Trung Hoa lắm.

- Làm rể Trung Hoa có được không ?

- Rể dễ làm hơn là dâu nhiều lắm.

- Dễ nhưng lại không được làm, vì Mã Viện kéo binh qua đánh “rợ Nam man” cho lính lấy vợ địa phương, nhưng tuyệt nhiên không mang đàn bà theo để gả cho tổ tiên của anh.

- Đừng nhắc chuyện đời xưa anh à ! Người xưa họ sai lầm, miễn ta không sai lầm thôi.

- Ta vẫn sai lầm nếu ta không sai thì anh đã xin cưới được em.

- Anh cứ nghe lời anh Xùng Hêl mà lo sợ hãi, chớ anh có xin thử hồi nào đâu mà biết được hay không được.

Tâm ném hai cây que vào hàng dây đàn, nó rung vang lên toàn thể, rồi nói :

- Nhưng điều cốt yếu là Trung Hoa vĩ đại có yêu rợ Nam man hay không thì nói lại thử nghe xem.

Xú Tin cười và điềm mặt Tâm :

- Không yêu mà anh dám hỏi như vậy.

Tâm chưa kịp nói gì thì Xùng Hêl đã về. Hỏm nay Tâm không ở lại khuya như đêm nay, nên Xùng Hêl và chàng ít gặp mặt nhau lắm.

- Ngày nay anh đi thăm bác, thấy bác thế nào ? - Tâm hỏi.

- Mai ba tôi về. Hồi sáng này thay tim lần chót và ông bác sĩ ông nói gần khỏi rồi.

- Mừng cho bác, cho anh và Xú Tin.

- Mai mấy giờ mình đi rước ba, anh ? - Xú Tin hỏi.

- Đáng lý thì đã ra hồi chiều này. Nhưng ba đau ê quá nên ở nán lại một đêm, không chánh thức, như vậy mai rước ba thật sớm, trước khi ăn lót lòng.

Xú Tin day qua dặn Tâm :

- Mai anh nhớ lại đây hồi sáu giờ.

- Làm rộn ảnh mà chi không biết nữa ! - Xùng Hêl không tán thành để Tâm đi theo.

Nhưng Xíu Tin cãi :

- Sao anh nói anh tìm đủ cách làm cho ba ưa anh Tâm.

- Nhưng mà ... à thôi ! Anh Tâm có phiền lắm hay không, nếu phải đi ?

- Trời ơi, sao anh lại hỏi vậy ? Tôi chỉ mong có dịp để chia xẻ ngọt bùi với gia đình anh thôi.

- OK Xíu Tin đi dọn cháo lên ăn coi.

Tâm bật cười. Xùng Hêl mặc dầu biết ca vọng cổ, biết ngâm thơ Tản Đà, biết ăn mắm nêm, vẫn không bỏ được bữa cháo khuya cổ hữu của dân tộc Triều Châu.

- Anh cười gì ?

- Cười anh nghiền cháo khuya.

- Dân tộc tính mà !

Xíu Tin đã vén bức màn bằng ống trúc xỏ râu nơi cửa buồng.

- Đứng lại đó em Xíu Tin.

Thiếu nữ Trung Hoa ngơ ngác không hiểu gì, nhưng vẫn y theo lời bạn mà dừng bước lại. Trúc ống xỏ râu thành những sợi dây dọi nó chảy trên tay nàng, trên vai nàng như là những giọt nước to của một thác nước nào.

Tâm nhìn trần trối hình ảnh này, y hết như hình ảnh đêm đầu mà chàng mới vào đây. Trong giây phút, chàng sống lại mãnh liệt sự xúc động của ngày ấy, và nghe rõ rằng chàng không thể không lấy Xíu Tin làm vợ được.

- Thôi em cứ đi ra.

Xíu Tin cười nói :

- Bộ anh điên hay sao mà !

Ba người ngồi quanh mâm cháo lên hơi nghi ngút, chắc chắn là mới múc ở nồi ra và nồi đang bắc trên lò và trong lò lửa than đang cháy đỏ rực.

Vẫn cứ những chén cháo hột gạo còn trấu trấu và vẫn cứ đĩa chao đỏ mặt chất và xằng lè mà không ai buồn rớ đến.

Nhìn Xíu Tin bung chén cháo thật nóng lên một cách dễ dàng như là bung một chén nước lạnh, Tâm cười nói :

- Anh lạ lắm là các đầu ngón tay của Xíu Tin vẫn non mịn như thường.

- Anh có đi ăn cơm thổ Chợ Cũ lần nào hay không nè ? - Xíu Tin hỏi.

- Có, rồi sao nữa ?

- Anh có tò mò liếc nhìn sơ dưới bếp của họ hay không ?

- Không.

- Nếu có, anh đã thấy anh đầu bếp dưới ấy, anh ta làm một việc mà ai trông thấy cũng le lưỡi cả.

Mỗi lần cơm hấp trong xũng vừa chín tới thì anh ta giở nắp xũng lên rồi cầm từng thố cơm mà để lên đĩa bên ngoài. Anh ta làm chậm rãi, trình trọng như là các cung nữ ngày xưa bưng rượu mà dâng cho các quan. Ai cũng ngỡ ngón tay anh ta có bọc da hay bọc vải gì đó. Nhưng không, anh ta làm việc bằng tay trần. Nhưng lạ một điều là các ngón tay của anh ta không thấy bị cháy hay bị chai cứng như ai cũng tưởng.

Xùng Hêl húp cháo nóng kêu ròn rột, Xíu Tin và Tâm chỉ ăn im lặng thôi. Chàng hỏi :

- Anh nghĩ thế nào về hậu quả cuộc đánh cá đá banh vừa rồi ?

- Thì như tôi đã nói. Đó là con dao hai lưỡi : anh có thể được nể nang hơn hay bị ghét. Nhưng nói thế, chớ ba tôi chỉ suy nghĩ thôi.

Hậu quả của sự nằm nhà thương của ba tôi mới là ghê hồn.

Tây y bạch chủng bị ông cụ kinh rẻ từ bao lâu nay bỗng dựng làm cho ông cụ khỏi bệnh nhờ khoa học của họ. Ông cụ sẽ phải soát lại về cấp bậc các dân tộc và chắc không còn dám đặt Hán tộc lên trên tất cả nữa.

Anh ta ăn xong chén cháo thứ nhì thì nghỉ để lau mồ hôi rồi nói tiếp nhưng nói chuyện khác :

- Độ một tháng nữa tôi sẽ ra khỏi nhà này ...

Cả hai người nghe chuyện, Xíu Tin và Tâm, đều chung hứng. Xíu Tin thả rơi đĩa xuống mâm, nhìn anh trần trời và lâu lắm mới hỏi được :

- Anh định đi sao không nói em nghe ?

Xùng Hêl không đáp lời em mà chỉ nhìn Tâm mà rằng :

- Tôi xin gởi gắm em tôi lại cho anh. Anh gần gũi nó, có gì giúp đỡ chỉ bảo giùm. Anh sẽ thay tôi mà đưa nó đi chơi giày, đi dự các cuộc nhảy lửa của các hướng đạo sinh.

- Nhưng anh đi đâu chớ ?

Cả hai đều ghen ngào ngờ người anh dễ mến, người bạn đồng chí của họ sâu tình nên xuất ngoại để mà quên.

- Tôi ra riêng.

- Ra riêng ? Trời ! Sao anh lại bỏ ba ? - Xíu Tin kêu than như vậy và rơm rớm nước mắt.

- Anh nhờ em săn sóc ba. Không có cách nào khác nữa cả. Anh đã ở trong tình thế bí, chỉ tìm được có một lối thoát ấy thôi, chẳng lẽ lại không dùng. Anh Tâm à, tôi học bút toán để đi làm. Đầu tháng này tôi vào làm cho “Giao thông Ngân hàng” dưới Chợ Cũ, đường Hàm Nghi, anh biết chớ ?

- Biết, ngân hàng mới của người Trung Hoa.

- Ủ, một người bạn của tôi đã nói với cha y, một viên chức cao cấp trong đó, đem tôi vào làm.

Xíu Tin thở ra nhẹ nhõm, mặt tươi trở lại và mỉm cười rồi nói :

- Em ngỡ đâu anh đi xa lắm !

- Em tưởng đúng. Tuy anh chỉ quanh quẩn ở Sài Gòn này nhưng mà thật ra là anh rất xa gia đình như đi hàng vạn dặm, em nên nhớ rằng cái mộng của ba là để anh nối nghiệp, làm chủ hiệu thuốc bắc này. Ba đợi anh cưới vợ đặng giao nhà cho anh rồi ở không dưỡng già.

Nay anh theo nghề khác, ông sẽ giận không biết đến đâu và với tánh quá câu nệ của ba, ba sẽ từ anh, truất quyền thừa tự của anh và chẳng những không cho anh để chân vào nhà này nữa lại sẽ còn cấm anh gởi thơ về nữa.

- Nhưng tại sao anh không kế nghiệp bác ? - Tâm hỏi :

- Lẽ thứ nhất là vì tôi không thích chôn đời tôi sau quầy hàng này. Lẽ thứ nhì..

Tâm thấy ngay rằng, Xùng Hêl giống hệt toàn thể thế hệ thanh niên Trung Hoa, con cháu của những người Hoa kiều cũ đã lập nghiệp ở đây từ bao lâu nay.

Những lớp người nghèo khổ và dốt nát ngày xưa chỉ có một lý tưởng gắn gũ và thiết thực là làm giàu. Họ sẵn lòng ngủ trên những chiếc thùng gỗ, những bao lúa, miễn kiếm được nhiều tiền.

Thế hệ sau này, con cháu của những người quê mùa cục nịch trước, được sống một đời sống khá giả, được cho ăn học theo nền học mới của Trung Hoa dân quốc hậu cách mạng Tân Hợi.

Họ ý thức về đời sống của họ, ham những tiện nghi mới hơn là cái hiệu tiệm tối hù và âm ứot của ông cha họ, ham những bề ngoài sang trọng hơn là bộ y phục xá xầu bằng vải nhúng dầu của mấy ông chủ tiệm چاپ phô.

Vì thế mà trong khi chưa vươn lên được tới một lối sống mà họ mơ ước, họ tạm đồ xô đi làm công ở các xí nghiệp lớn, làm nghề vừa đủ ăn thôi, đánh máy, bút toán, thu ngân viên, nhưng cho họ một bề ngoài có vẻ sạch sẽ, giàu sang, trí thức.

Người Trung Hoa của thế hệ bây giờ không còn làm giàu được bằng tiệm چاپ phô nữa bởi con cháu họ đã đào ngũ, biến thành công nhân càng ngày càng đông, chỉ còn sót lại một nhóm đại tư bản năm bảy người thôi.

- ... Lễ thứ nhì, - Xùng Hêl tiếp, - là để cưới vợ.

- Cưới vợ ? Ai cưới cho anh ? - Xiu Tin ngạc nhiên hỏi.

- Anh cưới cho anh. Đây là sáng kiến của anh Tâm làm như vậy ...

- Phải, nhưng trường hợp anh Tâm khác, trường hợp anh khác. Anh làm việc ấy có sự đồng ý của bên vợ anh, chứ không phải gạt gẫm họ.

- Nhưng mà ...

- Để anh nói hết. Anh sẽ bị ba từ. Nhưng chỉ có cách ấy anh mới nuôi vợ anh được.

- Anh làm sao mà ...

- Anh sẽ dọn nhà riêng sau khi có chỗ làm. Anh mượn một người, người Việt Nam, làm mẹ anh để đứng ra cưới, cốt để giữ thể diện cho bên ấy đối với ở ngoài, chớ họ đã biết sự thật do anh nói rõ.

Đám cưới xong là người đàn bà ấy đi mất ngay. Ba không hay biết để phản đối, bạn hữu bên kia cũng không biết gì cả để mà cười chê họ. Vợ chồng anh tự tạo lập lấy về sau, như là không cha không mẹ, hay chỉ có cha mẹ bên vợ thôi.

- Nhưng mà ...

- Nhưng anh tin rằng về sau, ba sẽ nhìn nhận, vì ba rất cần cháu nội để nối dõi. Thành ra sự bỏ nhà của anh chỉ có tánh cách tạm thời vài năm thôi.

Tâm và Xú Tin ngồi buồn thiu, không ai tiếp tục ăn cháo thêm nữa cả. Giây lâu Tâm thở dài rồi than :

- Như vậy là yên phận anh rồi. Mừng cho anh đó. Nhưng tôi và Xú Tin lại mất một đồng minh.

- Không, mặc dầu ra riêng, tôi vẫn sát cánh với anh để giúp anh chớ !

Tâm cười chua xót :

- Anh sẽ là người nghịch của bác rồi, còn giúp chúng tôi gì được nữa. Anh còn là tay trong rất được nghe như bây giờ, ta còn chưa đi tới đâu kia mà ! ...

- Anh làm, chính con Xíu Tin mới là tay trong rất được ba tôi nghe. Vả lại tay trong hay tay ngoài không quan hệ. Quan hệ là cái mưu hay mà mình tìm được.

Trái với nỗi lo sợ của Tâm, sáng sớm hôm đó, khi bộ ba vào nhà thương Triều Châu để rước ông Vinh thì ông này vui vẻ và rất có thiện cảm với chàng chớ không phải căm hờn chàng mà không muốn thấy mặt.

Ông đã hết chống gậy nhưng còn đi cà nhắc, và mặt mày hồng hào phương phi theo tuổi già, cố nhiên, như lúc trước.

Xùng Hêl đi một vòng để lì xì mấy người công nhân và cảm ơn các người giúp việc khác ở đây, rồi dìu cha ra đường. Lúc tắc xi ngừng lại ông mới chợt thấy Tâm là người thứ tư, có thể bị đi xe khác, nên ông nói gì với Xùng Hêl và Xùng Hêl cậ chàng ngồi cạnh ông cụ, còn hẳn thì kêu xích lô máy đi riêng.

Tâm cứ ngỡ Xùng Hêl phải đi Chợ Lớn có việc và mãi đến lúc thấy xích lô máy rượt theo tắc xi chàng mới hay là cha con họ sắp đặt nhường chỗ cho chàng để chàng được đi chung với gia đình họ. Tâm cảm động quá, cầm lấy tay ông cụ, và chợt thấy rằng Xíu Tin ngồi bên kia, cũng đang cầm tay cha.

Ông Hứa Vinh cười hề hề mà rằng :

- Cảm ơn ! Cảm ơn ! Tốt quá ! Tốt quá ! Tôi nay đánh cờ.

- Dạ vâng, thưa á be.

Ông day qua đăn con bằng tiếng Tiều mà Tâm đã hiểu gần trọn câu :

- Tối nay con nấu món tuyền xuô bạc cho cậu ấy ăn nha con.

Xíu Tin cười ngất :

- Ảnh đòi ăn hôm nay mà con không nấu. Sao ba biết ảnh ưa món đó ?

- Sao con không nấu, bậy lắm ! À, ba có biết đâu, ba thấy món đó ngon, ba tính đãi khách quý như vậy mà !

Tâm nghe như vậy là ý nguyện của chàng có thể thực hiện một cách dễ dàng với cảm tình như thế này của ông cụ.

Nhưng chàng sức tỉnh ngay. Ông cụ xem chàng là một người bạn trẻ, một đứa cháu cũng nên, nhưng xem chàng là rề thì không được, bởi hai địa vị, cháu và rề, khác nhau xa quá.

Ông Hứa Vinh là một người Hoa kiều hiếm hoi, lập nghiệp ở thôn quê ngày trước, nhưng lại cưới vợ Trung Hoa sau một chuyến về Tàu,

Thường thì những Hoa kiều sống trong thôn xóm, chỉ cưới vợ Việt thôi vì họ quyết sống luôn nơi họ làm ăn, không có mộng

làm một dân ngoại kiều và sẽ về nước.

Cưới vợ Trung Hoa bên Tàu rồi đưa sang đây, tồn kém ghê lắm, và chỉ có những tay lái buôn giàu có ở Chợ Lớn mới dám làm như vậy thôi.

Thế nghĩa là ông quyết phân biệt “Đại quốc” ra “Đại quốc”, “Tiểu bang” ra “Tiểu bang” và đại quốc có thể rất mến tiểu bang nhưng không khi nào cho tiểu bang lọt vào gia đình.

Mặc dầu biết có nịnh cũng vô ích, Tâm cũng cứ tỏ cảm tình, vì cái ông cụ ngồi giữa Xúu Tin và chàng, không phải chỉ là một ông lão Trung Hoa câu nệ : Chàng thấy khác, thấy rằng ông là người mà Xúu Tin thương, và chàng thương Xúu Tin qua ông ta.

Chàng siết mạnh tay ông lão và hỏi :

- Á be có ăn được mù trôm hay không ?
- Mù trôm à ? Hò, mát lắm, tốt lắm, nóga ưa ăn lắm.

Tâm đã đánh trúng đòn tâm lý. Chàng biết các tay Đông y như ông Hứa Vinh này, cắt nghĩa mọi bệnh tật bằng hai thuyết âm dương và nóng mát. Và quả một hôm ông Hứa Phú Hòa đã than rằng trong mình ông nóng lắm nên cái chân mới bị ung độc như thế đó.

Chàng lại biết họ phân loại các thực phẩm thành hai thứ, một thứ nóng và một thứ mát, trong các thứ sau đó, có mù trôm, trái ư v.v ... và luôn luôn họ tìm “đồ mát” để mà ăn.

Nếu trái ư dễ kiếm thì mù trôm là một món quà hiếm có, đề nghị ông ta hoan nghinh ngay.

- Dạ, cháu sẽ tặng mù trôm với đường phèn cho bác ăn chơi.
- Hò tốt lắm, quý lắm, cảm ơn lắm ! Đường phèn cũng mát quá mà !

Chàng cố nén cười và Xíu Tin thấy được nên cũng cắn môi để giấu cái cười của nàng. Nàng cười đến hai việc : việc chú rể hờ nịnh rất khéo, và việc mà Tâm hay đưa ra để bông đùa mỉa mai quan niệm của dân tộc nàng và của chính mình nàng nữa : Tâm đã quả quyết là khoa học chứng minh rằng đường rất nóng, cho dầu là đường phèn đi nữa. Xíu Tin thích ăn sầu riêng, thích ăn đường phèn, bảo rằng ăn hai thứ ấy mát, là nói một điều sai rất buồn cười.

Xíu Tin không tin quan niệm cổ truyền cho lắm, cũng không hoàn toàn tin theo khoa học, nên mỗi lần Tâm chế giễu nàng, nàng chỉ nghe hay hay và xem đó là một chuyện vui để cười chơi vạv thôi.

Ông cụ hỏi :

- Hôm nay cậu Tâm có lại nhà chơi hay không ?
- Thưa á be có !
- Con Xíu Tin có pha trà ngon cậu Tâm uống không ?
- Anh ấy không thích uống trà ngon của ba nên con không có pha.

Tâm hoảng hốt đánh chảnh ngay :

- Không, con thích lắm chứ, tại cổ không cho uống thôi.

Ông cụ rất phiền mà thấy con ông đã bạc đãi người khách quý này. Đối với ông, không cho uống thứ trà ngon của núi Võ Di Sơn có được tánh làm tiêu mỡ sa trong bao tử, là coi rẻ khách lắm vậy, ông quở trách Xíu Tin :

- Con làm biếng lắm, ba buồn lắm.

Xíu Tin nguýt yêu Tâm một cái và cúi gầm mặt xuống mà nén cười, hai má và hai tai nàng đỏ ửng lên.

Họ đã tới nhà, và tổng khậu ra đón họ để mời ăn sáng.

Ông Hứa Vinh bắt kể lời mời, đứng ngoài ngõ mà nhìn tấm bảng hiệu sơn son thiếp vàng của ông, tấm bảng rất lâu năm mà ông mang từ chợ Mỹ Lương lên đây, rồi ông nhìn vào trong hiệu, lòng vui sướng như đi xứ xa làm ăn rất lâu, nay được về thăm quê nhà một lần.

- Thằng Xùng Hêl, - ông nói to lên một mình - thằng Xùng Hêl cưới vợ, tao giao tiệm cho, nhớ phải sơn phết tấm bảng này lại, lâu quá rồi, tróc sơn, tróc vàng hết !

Cả bốn vào nhà và mâm cháo đã dọn sẵn đợi họ. Giấc sáng họ ăn cháo với món mặn, nhưng có cà phê sữa. Thật là kỳ dị cho phong tục mới, cũ hỗn hợp này, theo mới, nhưng vẫn cứ bám níu vào cũ, quyết không bỏ món cháo trắng cổ truyền dân tộc.

Tối hôm đó là đêm họp mặt vui vẻ của ông Trường An Đường. Nhà đông đủ người, hai công nhân tiệm thuốc cũng không đi Chợ Lớn như mọi đêm và thêm vào đó bốn người khách đồng hương bất ngờ, họ hay tin ông khỏi bệnh đến thăm.

Mặc dầu là dân thành phố, nằm nhà thương đối với ông Hứa Phú Hòa và bạn hữu ông là biến cố quan trọng lắm nên họ nói rất nhiều về cái chuyến phiêu lưu mạo hiểm ghê hồn ấy.

Tâm buồn cười quá mà nhớ đến câu thành ngữ bông đùa của miền Nam : “Chết chìm tàu” và động từ cũng bông đùa không kém : “Xí xô xí xào”.

Họ không to tiếng bằng người Âu châu và không cần phải nói lớn giữa một đám đông, nhưng không hiểu sao mà họ nói to quá trong những nơi chỉ cần nói nhỏ thôi, và nhút là họ thích nói một lượt với nhau, mạnh ai nấy nói, không ai chịu nhường ai cả.

Vài dân tộc khác chắc cũng có thói xấu ấy chứ chẳng không, như một số người đồng áng của ta chẳng hạn, nhưng chắc chắn là không ai làm ồn, làm rùm tai cho bằng họ.

Chỉ trừ có ba người trong đó là không xí xô, xí xào : chàng, Xùng Hêl và Xiu Tin, mặc dầu hai người sau vẫn là người gốc Trung Hoa chánh hiệu. Có lẽ thể hệ Trung Hoa mới ngày nay nhiễm được thói tục của các dân tộc khác, và ý thức về tật xấu của họ, họ đã bỏ được tánh ấy.

Lẽ cố nhiên là ông Trường An Đường qui tội cho con cái ông đã làm cái việc vô ý thức là đưa ông vào nhà thương.

Ông nhìn nhận rằng Tây y cũng khá giỏi, nhưng thuốc Tây “nóng lắm”, uống thì nó chóng hết bây giờ mà rất có hại về sau. Và ông quả quyết rằng dầu sao cũng phải tiếp tục uống thuốc bắc để trừ căn chớ thuốc Tây chỉ làm cho hết bề ngoài thôi, chất độc còn nhiễm trong người con bệnh rất nhiều.

Đó là luận điệu của cả người Việt Nam nữa, nghe những lời ấy Tâm không ngạc nhiên, chàng chỉ ngạc nhiên vì không bảo nhau mà ông Trường An Đường và đồng bào của chàng đều lập

luận y một điệu với nhau làm như là luận điệu ấy, lối suy luận ấy được họ viết ra thành sách và dạy ta học.

Nhưng Tâm rất cảm động mà nghe ông Hứa Vinh nói với bạn hữu ông :

- Bậy quá, hỏi ra thì từ bấy lâu nay, tất cả các thương gia người mình từ đại thương đến tiểu thương đều có đóng góp để giúp nhà thương của “nước mình” đứng vững mà tôi thì không có gì cả, vì không hay biết.

Nay tôi lại hưởng nhà thương đó, hưởng sự bố thí của đồng bào thì tôi xấu hổ lắm. Thế nào rồi tôi cũng đóng góp cho xứng đáng để họ lo cho những người nghèo khổ. Những người này, dầu thuốc tây có nóng mà họ được săn sóc như vậy cũng còn hơn là họ ở nhà mà chịu chết.

Chàng tin chắc rằng ông sẽ đóng góp nay mai và đóng góp xứng đáng như lời ông ta đã nói. Chàng đã mến phục người Trung Hoa ở điểm đó. Gì chứ nếu cần đóng góp, không ai bòn xén và kêu ca cả. Chàng vẫn phục người Trung Hoa ở điểm tổ chức của họ nhưng xét ra sở dĩ họ tổ chức được chu đáo mọi việc cũng nhờ lòng sốt sắng đóng góp này.

Chàng đọc sách rất nhiều và giao thiệp với người ngoại quốc cũng rộng mà chưa hề nghe nói ở một xứ nào trên thế giới mà tư nhân tổ chức nổi những bệnh viện bố thí chu đáo, vén khéo đến như thế bao giờ.

Mỗi dân tộc đều có vài đức tính mà dân tộc khác không có được, cái đó thì đã đành, nhưng dân tộc Trung Hoa có nhiều đức tính quá, bên cạnh những thói xấu, thành ra chàng sẵn lòng

quên những thói xấu của họ vì nó đã được bù đắp quá nhiều bằng “thói tốt» rồi.

Thắc mắc về Đông y, Tây y của ông cụ đã được xóa bỏ bằng quan niệm nóng mát và trừ căn, và ông cụ đã yên lòng vì uy thế của Đông y vẫn còn nguyên vẹn.

Giờ thì ông cụ lại giải thích cái vụ đá banh. Bạn hữu của ông ai cũng thua cả, nhưng họ từng cờ bạc, từng chịu cảnh lên voi xuống chó, xem đội banh Việt Nam, đội banh Trung Hoa như những con bài giúp họ ăn, làm họ thua, chớ tự ái quốc gia của họ không xen vào cuộc đồ đen ấy nữa từ lâu rồi.

Ông Hứa Vinh không cờ bạc, chỉ chú trọng đến tài giỏi của hai dân tộc mà hai đội banh là đại diện. Ông than :

- Không biết các cầu tướng của ta bị bọn con bạc mua chuộc thế nào mà họ để cho thua.

Và ông nổi giận lên, những giọt máu hiếm hoi của tuổi già chảy ngược lên mặt của ông nó đỏ rần như ông vừa uống rất nhiều ngũ da bì. Ông đấm bàn và nói to :

- Tôi xem đó là một sự phản quốc.

Một người bạn trùng tên với ông, chú Huénh (chữ Vinh đọc theo Triều Châu là Huénh) nói :

- Không đâu, họ thua thật đó chớ : Tôi biết chắc rằng không có cùi.

- Làm sao mà thua thật được. Đại Trung Hoa làm sao mà thua ai. - Ông hét lên như là gây lộn với người nước khác đã khinh rẻ dân tộc ông.

Tâm phải đợi một lúc nữa cho khách về hết mới đưa quà tặng ra. Đó là bốn cục mù trôm khô, mỗi cục to bằng ngón chân cái và một hũ đường phèn Lái Thiêu mà người ta tặng cho chàng. Mù trôm chàng nài lại của một người quen ở Cầu Muối.

Ông Hứa Vinh mừng rỡ hết sức và cảm ơn chàng rồi rút và cả nhà đều thấy tình thương mến lộ ra nơi mắt ông khi ông nghe chàng sinh viên nhiều thủ đoạn ấy nói :

- Mù trôm mát lắm á pe à ! Nếu hôm nọ mà cháu tìm được sớm chắc bác khỏi đi nhà thương.

Mắt ông Hứa Vinh sáng lên vì ông vừa tìm được một đồng chí. Chính hai đứa con của ông chúng nó cũng không đồng ý với ông lắm về cái thuyết nóng mát ấy.

Thế rồi ông cảm động, hạ kiếng xuống mà chùi bằng vạt áo vì kiếng ông đã bị hơi nước của lệ rung rung mà mờ đi.

- Hò mát lắm ! Cậu tốt quá !

Lời khen, ông nói ra bằng tiếng Việt. Nhưng những điều sau đây khó hơn, ông phải dùng thổ ngữ Triều Châu.

- Ăn cái này thì trẻ mập ra, bởi mát da mát thịt già thì ngủ yên ban đêm. Không bao giờ nóng sốt vặt, không bao giờ có ghẻ không bao giờ kiết lỵ. Hễ lần nào ngóa ăn mù trôm với đường phèn thì xem sách thấy rõ hơn, mà tai cũng nghe những tiếng động nho nhỏ.

- Dạ, quả có như vậy a pe à !

Xùng Hêl và Xiu Tin đều cắn môi để khỏi bật cười. Riêng Tâm lần này chàng không cười với họ nữa. Chàng xấu hổ với mình quá mà đã giả dối như vậy.

Chàng có muốn giả dối đâu và bản tánh với lại nền giáo dục mà chàng hấp thụ được đều ngăn cấm chàng giả dối. Thế mà chàng lại phạm vào cái lỗi ấy một cách cố ý thì có đáng trách hay không ? Chung qui cũng chỉ vì ...

Ông cụ gọi thằng xùng từng khiến nó bày cờ tướng ra và Tâm lại phải giả dối nữa suốt ba bàn dài chống đỡ một cách khó nhọc và thua hết cả ba.

Một kẻ muốn yêu chỉ phải chinh phục người mà hân yêu thôi. Tâm thì ở vào một trường hợp đặc biệt. Chàng chỉ phải té mấy trận rêm mình trên sân xi măng là được Xiu Tin yêu liền. Thật là dễ dàng và khỏe ru.

Nhưng trái lại, chàng phải dày công chinh phục cái người thật là không có dính líu đến tình yêu của chàng, Đêm nay chàng nghe rằng mình đã toàn thắng trong cuộc chinh phục đó, và ngoài Xùng Hêl và Xiu Tin ra ông Hứa Phú Hòa chắc không thương mến ai hơn chàng.

Mặc dầu đã báo trước rằng sẽ đãi khách món tyém xô pác, mâm cháo trắng bát hủ vẫn được xùng từng bung lên và cả nhà cứ ăn cháo trắng như thường, làm như hực món cháo khuya này họ sẽ mất hẳn quốc tịch Triều Châu của họ.

Tuy nhiên họ chỉ ăn ít thôi, ăn tượng trưng kéo mắc tội với tổ tiên, nhưt là Xíu Tin, nàng húp một chén lưng rồi chạy ngay xuống bếp để lo món tyém xô pác mà nàng chưng cách thủy từ xế đến giờ.

Tyém xô pác là một thứ chè nấu bằng thịt heo, Tâm ghê sợ hết sức, không tưởng tượng nổi sao dân Triều Châu lại ăn được một món ăn kỳ dị đến thế, mà đó là món ăn thích khẩu của họ nữa chứ.

Nhưng khi đã nếm một lần tyém xô pác biến chế của nhà họ Hứa này, chàng đâm ra ghiền món mỡ ngọt kỳ khôi đó.

Xíu Tin cấm bốn muống cà phê vào thố tyém xô pác mà nàng bung lên rồi mời cha, anh và chàng.

Ông cụ lại mời một lần nữa cả bạn lẫn con và ông tự thưởng ông muống đầu tiên.

Tâm ngậm mà nghe cục mỡ ấy nó sao lại giòn chứ không nhão, không mềm mà cũng không ngán nữa. Nó gần giống như mỡ bánh mè của Phước Kiến ăn vào dịp Trung thu, nhưng có phần tẻ nhị hơn.

Hột sen ngọt quá, khiến chàng phải kêu nước và hai người con của ông Hứa Vinh đều biểu đồng tình với chàng.

Ông Trường An Đường rất là không bằng lòng, vì ông cho uống như vậy không còn thưởng thức được tất cả giá trị của trà nữa.

Để ông ta quên, Tâm nói đùa một câu !

- Thừa á pe, ăn mỡ, phải uống trà Võ Di Sơn cho nó tiêu hóa.

Xùng Hêl và Xiu Tin cười xòa.

- Sao bây lại cười hử ? Cậu ấy nói đúng và rất nhớ lời của ba kẻ hôm nọ, trà Võ Di Sơn thì phải biết !

Lần báo động thứ nhứt đã khiến Tâm mất ăn mất ngủ đến mười lăm đêm, nhưng lần này, họ cười với nhau muốn bể hiệu phở Bảo Ký.

Nguyên lần đầu ấy con gái vua Hùng Vương được một chàng Thủy Tinh xin cưới làm vợ. Chàng Thủy Tinh trước kia làm mái chính, và về sau làm chủ một hãng thương thuyền, với đầu hai ba chiếc tàu nhỏ chạy trên các đường gần là Xanh Ca Pô, Hồng Kông v.v ...

Tên mái chính Dành ấy làm ăn dưới nước nên được Xùng Hêl và chàng gọi đùa là Thủy Tinh, và mặc dầu hết làm mái bản nữa, tên cũ của hắn vẫn còn.

Mặc dầu đã có một đời vợ, có con và góa bụa hai năm nay, mái chính Dành vẫn còn trẻ, chỉ mới trên ba mươi và rất bảnh trai.

Sự sản của hắn lên đến vài chục triệu, và hắn hứa mua tặng ông Trường An Đường một hiệu thuốc bắc to ở đường Đồng Khánh.

Xùng Hêl không có ý kiến gì về vụ đó, còn ông Hứa Vinh xem xét vấn đề một cách nghiêm trang. Chính vì thế mà chàng lo : đồng minh của chàng đã theo chủ nghĩa trung lập chế, còn địch thủ cao niên của chàng thì để cho con gái của lão ta bị Thủy Tinh thôn tính thì nguy cho chàng quá.

Gặp riêng Xú Tin đằng quán Bảo Kỳ, chàng dò xét nàng thì được biết rằng, nàng lãng mạn như các tiểu thơ ta, rất nhiễm tiểu thuyết tình thơ mộng và quyết chỉ yêu một lần thôi. Và yêu những người đáng yêu, mà nàng biết và mến.

Mặc dầu thế, suốt nửa tháng trời, Tâm cũng đã héo hon lòng vì ông cụ. Rót cuộc ông cụ điều tra và biết anh chàng thương gia ấy nhiều vợ nên từ chối hẳn.

Lần này, khi mới nghe tin, họ cười âm lên. Chàng rề tương lai là một ông giàu sáu mươi, từ nhỏ đến lớn không vợ không con lần nào, chuyên xuất cảng mề cóc và sản nghiệp của lao ta thì vững như núi ... Thái Sơn; đó là sự thật hiển nhiên, và ai cũng đều biết hết.

Đối với người Trung Hoa cũng như đối với xã hội phú hào Âu châu, già cưới vợ trẻ bằng con cháu, và con gái lấy chồng già bằng ông nội là sự thường, nên sự ngấp nghé hờ của chú rề đầu bạc không gây công phẫn nào trong gia đình họ Hứa.

Hai người con trẻ tuổi, nhiễm nhân sinh quan mới nên buồn cười cho vụ đó vậy thôi, chớ cũng chẳng buồn phản đối.

Xíu Tin không phải là vô duyên mà chỉ gặp phải những kẻ rấp ranh có tuổi như vậy. Số là họ biết gia đình này nghèo, họ có hy vọng mua chuộc bằng tiền, chỉ có thể thôi, chớ nếu họ Hứa mà giàu có thì các ông, các lão nhà giàu ấy đâu có thêm Xíu Tin bao nhiêu, cũng chẳng dám hờ môi.

Cười với nhau xong, Tâm trầm ngâm nghĩ ngợi rất nhiều về xã hội Trung Hoa ngày xưa mà cả ngày nay nữa.

Nước ấy văn minh lâu đời quá mà nhứt là giàu có lâu đời quá lại thêm của cải không đều và thường gặp thiên tai thảm khốc với những trận lụt khổng lồ của hai con sông to nhứt thế giới là sông Hồng Hà và sông Dương Tử, thành ra sự khốn khổ thường bị sự giàu sang mua chuộc và từ muôn ngàn thế hệ nay, con gái đẹp Trung Hoa luôn luôn bị bán, bán công khai thật sự, hay bán trá hình dưới bộ mặt ngoài là hôn nhân.

Người con gái Trung Hoa không khác người con gái Ấn Độ, Ả Rập, Ba Tư bao nhiêu về mặt đó và bao nhiêu thì phú khốc than số kiếp họ vẫn không thừa.

Mặc dầu cười đùa chuyện này, chàng vẫn lo, là vì xem mòi ông cụ cả quyết gả con cho ông lão ấy lắm, lão này không có hứa gì hết, nhưng lão không con cháu thì gia tài đồ sộ của lão sẽ do một người độc nhứt thừa hưởng, và người ấy chắc là người vợ trẻ của lão, người sẽ sống khi lão chầu trời.

Còn Xíu Tin thì một là thương cha rất nhiều, hai là không dám nổi loạn với gia đình, rất có thể nàng bị xô mũi dất đi lắm.

Phải, nàng đã bảo đảm rằng chỉ yêu một lần thôi, nhưng ai cấm nàng vừa yêu chàng, vừa đi lấy chồng già ấy, theo lệnh của cha nàng.

Nàng cam kết không yêu người thứ nhì, chớ có cam kết ở lại với người thứ nhứt đâu !

Các bà mối Trung Hoa luôn luôn là những tay chuyên nghiệp và thất đức, Họ nói giỏi, có lăm thủ đoạn, và cái gì cũng dám làm. Ông cụ thì thật thà hay tin, cả trong trường hợp này, có gì khả nghi đâu mà không tin. Bà mối chỉ lo sự dè dặt của ông cụ thôi chứ không lo về ý kiến của Xíu Tin.

Có lần đến chơi ban ngày, Tâm thấy mẹ ta là biết ngay vì lỗi ăn mặc, lỗi trang điểm và tác phong của mẹ. Chàng nghe mẹ nói :

- Sao ông cứ lo hão. Cái quyền làm cha thì bao giờ cũng tuyệt đối, đối với con cái. Cô ấy trẻ dại biết gì, hay chỉ biết một cách sai lầm thôi. Ông dùng kinh nghiệm ở đời khôn ngoan của ông mà quyết định cho cô ấy thì cô ấy phải nghe chớ.

Trên có vua, dưới có cha, vua bảo chết tôi phải chết, cha bảo sống, con phải sống, cãi thì còn gì là cương thường nữa.

Chàng muốn nhảy đến tát cho mẹ ta mấy tát tai rồi ra sao thì ra. Nhưng giữ được mình, chàng buồn cười hết sức mà thấy mẹ này như không thêm biết đến cuộc cách mạng Tân Hợi do đồng bào mẹ đổ máu để phá bỏ cái quan niệm quân xử thần tử, thần bắt tử trung mà mẹ đang trưng ra để lung lạc một ông cha có đứa con gái đẹp mà mẹ ta quyết bắt cóc giùm cho một ông lão già lẩm tiền của.

- Nhưng mà tôi phải hỏi lại ý con.

- Ủ, nhưng mà ông hỏi lấy lệ thôi, vì cố nhiên là cô ấy sẽ từ chối. Con gái bây giờ chúng nó ngu lắm, không biết đâu là nên, đâu là hư, chỉ ham bóng sắc mà quên rằng không ai ăn bóng sắc được cho no bụng.

- Bà để thùng thỉnh tôi hỏi lại nó.

- Ông nên dỗ nó, nói phải nói trái cho nó nghe, và khi mềm dẻo, khi cứng rắn, chớ không phải cứ chiều theo ý nó mà được.

- Ủ, bà để tôi hỏi lại cháu. Thật là khó, chớ không phải dễ như bà tưởng đâu.

- Khó gì mà khó. Quyền gia trưởng ở ông hay ở nó ? Cái khôn ngoan ở ông hay ở nó ? Ông hiểu biết nhiều, ắt viện đủ lẽ, và nó phải nghe xuôi tai chớ.

- Ủ, bà để tôi hỏi lại.

Ông Hứa Vinh không hỏi con ngay. Tánh chậm chạp của người Trung Hoa và kinh nghiệm của ông khiến ông hành động như vậy.

Ông để cho vụ mối lái này tự nhiên tới tai con ông sau ba ngày mà người nhà kẻ này xâm xì một tiếng, kẻ khác thì thăm một lời và Xiu Tin ráp tất cả những lời lọt kẽ ấy với lại những điều chính tai nàng nghe được phần nào, để mà biết đầu đuôi câu chuyện.

Lại phải cho năm bảy ngày nữa trôi qua để Xíu Tin suy nghĩ cho ông khỏi phải nghe cái câu cổ điển khi ông hỏi ý kiến : “Ba cho con suy nghĩ lại”.

Sự trầm tĩnh ấy rất có lợi cho các đương sự nhưng nó như treo hơi thở của chàng lên. Chàng muốn biết việc sẽ ngã ngũ ra sao, một khi Xíu Tin từ chối.

Không hỏi bạn, chàng cũng tin chắc như thế. Phải, nàng sẽ từ chối, nhưng sau lời từ chối ấy, câu chuyện chỉ bắt đầu thôi chứ không phải chấm dứt.

Ông cụ sẽ kể lẽ thiệt hơn và nàng có thể xiêu lòng.

Ông cụ sẽ sử dụng quyền hành một ông cha Á Đông, và nàng có thể bị áp đảo.

Mụ môi sẽ đưa chước quỷ mưu thần ra và ông cụ sẽ âm mưu cho con ông mắc bẫy.

Vậy mà nhà êm ru như không có chuyện gì xảy ra và thỉnh thoảng chàng đến dượt vài bản đàn, đánh vài ván cờ hay uống trà, ăn cháo khuya.

Có gặp nhau ở quán Bảo Kỳ họ cũng chỉ bàn về tương lai xa tức là về lối giải lý bài toán Tâm - Tin nan giải từ thuở giờ, chứ tuyệt nhiên không ai đá động đến vụ ông lão xuất cảng mẽ cóc cả.

Nhưng trưa hôm đó, đi nghe giảng về, Tâm được một bức thư nho nhỏ do chủ nhà trọ đưa lại. Chữ trong thư của Xíu Tin. Nàng viết chữ Latinh cũng đẹp như chữ Tàu. Thơ vắn tắt như vậy :

Anh,

Xế này, bốn giờ, gặp nhau tại đó. Có việc cần. Bạn gì anh cũng phải đến.

Thủy Tiên

Nhấn miệng hay viết thơ gì, Xùng Hêl và Xiu Tin cũng dùng hai tiếng “tại đó” chớ không hề nói tại quán nào, cốt tránh bị lộ chỗ hẹn riêng của hai người.

Tâm không lo sợ lắm, nhưng vẫn không an lòng và chàng trông cho thì giờ qua thật lẹ để xem Xiu Tin báo tin gì mà có vẻ quan trọng dữ vậy.

- Anh !

- Em ! Coi bộ em không được vui lắm thì phải. Có việc gì vậy ? Xiu Tin chau mày mà không nói. Nàng có vẻ khó chịu hơn là sự âu sầu như khi nãy và lâu lắm sau khi nàng kể chuyện, Tâm mới hiểu được sự khó chịu đó, nó là sự ngượng ngịu của một người cảm giác rằng nhân phẩm mình bị xúc phạm mà vẫn phải chịu chớ không phản đối được.

Nàng giải bày câu chuyện một cách minh bạch, cố ý khách quan và không để mình bị xúc phạm. Nhưng Tâm nghe được tất cả công phần và tất cả tội nhục của nàng lộ ra ở những lời cô làm ra lời của kẻ vô tình cảm ấy.

- Có một người đi hỏi em ? Người ấy rất cao niên nhưng cũng giàu có, ba em hỏi ý kiến em, em từ chối. Em cho anh hay với tính cách thông tin, chỉ có thể thôi.

Xíu Tin đã tủi cho thân con gái Trung Hoa nghèo của nàng mà một nền phong kiến vĩ đại và lâu đời đã hạ phẩm giá xuống rất thấp, ngang hàng với một món đồ chơi mà bất kỳ lão trọc phú nào cũng bỏ tiền ra mua được bằng danh từ trá hình là hôn nhân.

- Giàu lắm à ? - Tâm cười hỏi.

Xíu Tin nổi giận trách :

- Đáng lý gì anh nên làm lơ đi cho về vụ này mà đừng hỏi đi hỏi lại gì cả. Không hay gì cho em hết, cho gia đình em hết, cho dân tộc em hết.

- Anh xin lỗi em. Tối nay đi giày em nhé ?

Được rủ chơi đúng một cái trò giải trí mà nàng rất thích, Xíu Tin vui vẻ trở lại ngay. Nàng nói :

- Ủ, anh chờ em đăng sân.

- Không, anh đón em ở đầu ngõ rồi ta cùng đi bộ với nhau. Anh đã có xin với anh Xùng Hêl để anh đưa em đi anh Xùng Hêl vui lòng.

Đó rồi nàng vui với câu chuyện đi giày bánh xe và quên hết mọi ưu phiền.

Ông Hứa Vĩnh giục hườn cầu mưu chớ không phải chịu thua dễ dàng quá như vậy. Lần đầu ông chỉ hỏi ý kiến thôi, nhưng lần này - tức là ba hôm sau lần trước ông thêm lời khuyên :

- Con người hể lớn rồi là phải có đôi bạn. Mà cưới vợ, lấy chồng, phải nghe lời cha mẹ, chớ tuổi trẻ biết gì ? Đám này người ta giàu có muôn xe, lại không con cháu gì hết. Con sẽ là bà vua một cõi ở xứ này. Đã sung sướng tẩm thân mà cha mẹ cũng được nở mày nở mặt.

Xíu Tin chỉ phụng phịu mà không nói gì. Nàng nhõng nhẽo như lúc còn bé, không thích ăn cơm, không thích tắm, ghét uống thuốc mà cứ bị bắt ép làm những việc đó, nên rút vào một xó mà ngồi, cái mặt chừ bự bằng cái tô.

Ba hôm sau nữa thì Tâm gặp Xùng Hêl đăng Bảo Kỳ. Anh ta bực mình lắm cần nhằn :

- Chúng ta đã tiên đoán sẽ có chuyện không hay và vừa qua chuyện ấy không tránh khỏi. Bơ nay ông mắng, ông chửi con Xíu Tin quá sá, làm tôi khó chịu hết sức.

Tâm sốt ruột cho bạn, vội hỏi :

- Em Xíu Tin khổ lắm không anh ?

- Nó khóc dữ lắm. Nhưng anh đừng lo, không phải là vì khổ mà nó khóc đâu. Cái thứ con cưng mà lại là con gái nữa thì có nhiên là nó dùng món khí giới rất hiệu quả là nước mắt để tự vệ và để tấn công.

Tôi tin rằng ông già ông sẽ chịu thua, nhưng không khí trong gia đình độ này thật khó thở.

- Anh tin rằng Thủy Tiên sẽ thắng !

- Chớ sao ? Ba tôi cưng nó lắm. Nó mà khóc vài lần thì cái gì ông cũng bỏ hết.

- Xíu Tin có thể khóc để ủng hộ tôi được hay không ?

- À, cái đó thì không. Anh dư biết rằng gã con cho lão thương gia này hay không, chỉ là việc nhỏ thôi, còn ...

- ... Còn gã con cho “tiểu bang” là đại sự quốc gia ?

Xùng Hêl cười xòa, nhưng Tâm hàm hàm mà rằng :

- Anh không hề mở miệng bình vực tôi lần nào cả, mãi rồi tôi cũng phải nghi anh đồng ý với ông cụ.

- Ngộ chưa ! Anh có đi hỏi em tôi lần nào đâu, và ba tôi có khinh anh lần nào đâu mà anh bảo tôi bình vực. Chính tôi đã xúi anh thử thời vận xem sao kia mà !

Tâm đuối lý nên làm thỉnh, nhưng giây lát, chàng lại tìm được thêm một tội trạng khác của Xùng Hêl.

- Nhưng anh lại khuyên tôi nên chờ đợi.

- Phải, chờ đợi là khôn ngoan, cho điều kiện chín muồi mới có thể thành công được. Dục tốc bất đạt, anh cũng đồng ý như thế nên mới nghe lời tôi.

Từ đó, chàng đến chơi nhà họ Hứa, Xíu Tin không ra mặt nữa. Cứ theo lời Xùng Hêl thì ngày nào nàng cũng bị bố, và cũng khóc từ trưa đến tối. Ông cụ ngủ một đêm, thức dậy tỉnh được mấy tiếng đồng hồ đầu trong ngày. Rồi thì bất kỳ một

chuyện vặt vãnh nào cũng chọc ông cụ đâm cẩu được cả, thế rồi ông cụ nhớ lại sự cứng đầu của con và bắt qua đó mà chửi lên.

Trong nhà bao nhiêu tội lỗi của bất kỳ ai đều khiến cho ông đổ dồn tất cả căm giận của ông lên đầu Xíu Tin.

Tâm lảm lét như là ông cụ biết chuyện giữa Xíu Tin và chàng ghét giận chàng lắm bởi chàng là chương ngại tình cảm xui Xíu Tin cố lì không chịu nghe lời ông.

Nhưng mà có thể sự thật cũng là thế. Con mắt các bậc cha mẹ cũng khá tinh và họ thường đoán được những uẩn khúc của lòng con họ. Và lại trong lúc con người cẩu kinh thì họ chụp bắt kỳ ai để mà hồ nghi hay để gây sự.

Người thanh niên này đã càng ngày càng thân mật với con ông, ngày thường ông không can thiệp bởi tính dễ dãi, bởi thấy chưa có gì nguy. Nhưng bây giờ đã đến lúc quyết liệt rồi nên mọi ảnh hưởng bên ngoài, ông thấy cần phải đẩy lui tất cả.

Nên chi, xem ra ông cũng lạnh với anh khách trẻ tuổi này mà ngày thường rất được ông ưa vì y khéo vuốt ve tự ái của ông.

Cổ nhiên là các cuộc viếng thăm của chàng lơ lửng, lơ lửng, Tâm bùi ngùi mà nghĩ đến cái ngày chàng đi hỏi vợ chánh thức và bị khước từ. Sau đó chàng sẽ không đến nữa, và chàng buồn biết bao nhiêu, còn buồn hơn ngày nay là khác.

Chàng chỉ lơ đến thôi, chớ không tuyệt giao hẳn với gia đình họ Hứa. Và hôm ấy tới chơi hiệu thuốc bắc Trường An Đường giữa ban ngày, chàng đã chứng kiến một sen kỳ dị mà không bao giờ chàng dám mong mãi.

Khi tới giữa Ngã tư Quốc tế, Tâm dòm vào nhà thì thấy mẹ mỗi đang xỉ vào mặt Xùng Hêl mà nói xí xô rất nhiều những gì mà chàng nghe không rõ mà có nghe rõ cũng chẳng hiểu cho hết bởi mẹ ta nói rất nhanh lại dùng tiếng lóng, nhiều tục ngữ, nhiều tiếng tục tằn.

Xùng Hêl đang ngồi trước cây đàn, cũng ong óng mắng lại mẹ ta, còn ông cụ thì chỉ biết la chùng con ông vì cả hai to tiếng quá và đang nóng quá, ông không làm sao ngăn họ được.

Rồi Xùng Hêl nói cái gì đó không rõ mà mẹ ta nhảy lên đồng đồng, và cũng xỉ xói dữ vào y, bằng cả hai tay của mẹ.

Chắc mẹ chửi y hay sao không rõ, mà y nhảy đến tát tai mẹ ta. Mẹ ta không vừa, nhào vào người Xùng Hêl mà níu kéo, mặc kệ những cái tát tai nẩy lửa liên tiếp của y sau đó.

Ông cụ hoảng hốt đứng lên đưa tay ra để can họ, nhưng ông chỉ chạy vòng quanh hai người mà không dám can thiệp, sợ họ đánh trúng ông.

Loay hoay một hồi là Xùng Hêl đánh mẹ ta một cái mạnh thế nào mà mẹ ta té nhào xuống đất.

Xùng Hêl bậy thiệt, ai lại đánh phụ nữ mà là phụ nữ cao niên đáng mẹ anh. Phương chi mẹ mỗi thuộc vào người của thế hệ trước cách mạng Tân Hợi, hai bàn chân được bó lại ngay từ thuở còn bé, chỉ còn nhỏ xíu, nhỏ hơn nắm tay nữa, tức là một người đàn bà yếu đuối nhút trong đám đàn bà.

Vì chân bị bó nhỏ, kiêu Mạnh Lệ Quân ngày xưa, nên mụ ta té xong, không thể dậy được. Nói cho đúng ra thì không thể dậy được ngay, chớ rút cuộc rồi cũng phải dậy được chớ.

Nhưng mụ ta không làm sự cố gắng nào cả và cứ nằm vạ nơi đó mà la ải ô, ải ô luôn mồm.

Xùng Hèl rất có vẻ hối hận. Chắc anh ta bị lãng mạ nặng lời lắm hay sao nên mới tức đến thế và mới làm một chuyện mâu thuẫn với tác phong hằng ngày của anh ta.

Anh ta nhìn mụ mỗi, do dự vài giây, có ý muốn đỡ mụ ta dậy. Nhưng ông cụ bây giờ lại chửi anh ta thậm tệ và đấm lên lưng anh ta đùu đụi, nên anh ta lại nổi nóng, bỏ đi ra ngoài.

Sợ ông cụ trông theo mà thấy chàng, Tâm vội vã mau chân chạy qua khỏi đó, noi theo ngõ hẻm chặt thẳng góc với ngõ hẻm của chàng.

Chàng chạy đi như vậy trước mặt Xùng Hèl mà y không thấy, và mãi khi ra tới đầu ngõ, chàng đứng lại đợi y, y trờ tới đụng đầu với chàng, y mới sức tỉnh ra khỏi cơn giận dầy dưa của y.

- Anh làm xằng quá, - chàng vỗ vai bạn mà trách nhẹ.

- Tôi nổi nóng nên đã hành động một cách đáng tiếc. Nhưng nghĩ cũng có chỗ lợi, là mụ ấy sẽ bằng đi một lúc không đến nữa.

- Thế là Xíu Tin thoát ?

- Không, nó sẽ thoát nhờ những cơn khóc tri chí của nó, chớ còn mụ ấy sẽ đáo lại một ngày gần đây, mười hôm sau có lẽ. Cái thứ ấy họ không phải như ta đâu anh à, mắng chửi bao nhiêu họ cũng nhào vô.

Hai người tưởng tượng đến sự dàn xếp gay go của ông cụ ở nhà rồi cười lên với nhau, Xùng Hêl nói :

- Ba tôi chắc phải năn nỉ con mế mỗi cả miệng mà càn cực nhọc, lát nữa đây ông càn chửi tôi nhiều. Có lẽ ông phải tốn tiền nữa là khác. Con mụ này thì đánh mụ ta gãy răng, lòi vãi trăm là mụ làm thỉnh, không hề rên xiết.

Tâm không đến nữa vì chàng biết bão tố ở Trường An Đường đã nổi lên mạnh lắm rồi. Xùng Hêl đã hăm đánh con mụ mỗi nữa, nếu mụ ta trở lại, và y nói thì làm chớ không hề nói dóc bao giờ.

Nhà họ Hứa chắc đang như cái hỏa ngục mà nhân dục của ai cũng đang sôi lên trong đó cả.

Không dám đến thăm bạn, mà cũng không thể gặp bạn nơi khác, vì Xíu Tin tự cấm cung. Nàng không còn lòng nào mà đi chơi, trong những trận tra tấn tinh thần hằng bữa như vậy.

Nếu chàng không cưới được Xíu Tin, không biết chàng sẽ khổ đến đâu ! Mới xa nhau có mười hôm mà chàng buồn như một anh ghiền thuốc, cả ngày nằm dài mà ngáp, huồng chí nếu phải không bao giờ gặp nhau nữa trên đường đời.

Điều kiện mà chàng khuyên chàng chờ đợi cho chín mùi, tức là chờ ông cụ thương chàng hết mực, chờ một dịp may mắn bất ngờ nào mà ông cụ bỗng dưng hết thành kiến, điều kiện ấy chẳng những không chín muồi mà còn đâm ra sượng ngắt sau vụ hành hung bà mối, nó làm cho ông cụ cău kính hơn bao giờ cả.

Không biết đau tương tư có thật hay không, hay chỉ là trò tưởng tượng của văn nhân thi sĩ bên Tàu ngày xưa, nhưng Tâm cũng phải đâm lo vì sự rã rượi của chàng trong những ngày trống rỗng ấy.

Cũng may là đến ngày thứ tám, chàng nhận được một bức thư do Xùng Hêl mang đến, vừa vút lên bàn của chủ nhà trọ ở dưới, là lão ta cho con mang lên cho chàng ngay.

Thư bỏ vào một cái bì Trung Hoa, ốm và dài như cái túi học trò nhỏ dùng đựng bút, xếp bằng giấy bắc thảo, mỏng như lá lúa và nhẹ như bông gòn, giữa bì in một vệt đỏ dài từ trên xuống dưới, úp qua bên kia.

Tâm xé thư ra đọc thì mới hay đó là thư của Xíu Tin. Thư cũng viết trên giấy bắc thảo, bằng bút lông, nhưng chữ Việt. Nàng chỉ nói vắn tắt mấy dòng sau đây nhưng đủ sức mạnh kích thích tâm thần chàng hết uể oải và học hành trở lại được như thường ... Thư rằng :

Anh,

Nhớ anh mà mong cho đám mây này tan để ta sẽ gặp lại nhau.

Em có thể chết, mà không xa anh được. Nhưng không biết anh có nhớ em hay không ?

Em Thủy Tiên của anh.

Từ thuở giờ, chàng chỉ mến ông Hứa Vinh, nhưng quả thật không thương ông ta tí nào. Nhưng cái tin sáng hôm nay mà Xùng Hêl mang đến khiến chàng nghe như là ông cụ là chú, bác ruột của chàng.

Sáng hôm nay Xùng Hêl, lần đầu tiên, lên gác trọ của chàng chớ không gọi chàng đi lại quán Bảo Kỳ nữa.

Anh ta tươi tắn hết sức chớ không bơ phờ như hôm nay. Hôm nay, cả chàng lẫn hấn đều có tướng mạo của kẻ thất trận.

Hấn hút thuốc điếu, đó là dấu hiệu chỉ rằng hấn vui vẻ trong lòng lắm, chớ thường thì hấn không hút thuốc bao giờ.

Hấn không biết rằng Tâm ngủ ngay trên sàn, xem sàn ván như là cái giường nên không cởi giày ra khi lên tới cầu thang và chạy xồng xộc vào buồng của chàng, vừa chạy vừa réo :

- Tâm ơi có chuyện thay đổi.

Tâm hồi hộp hết sức, vụt ngồi dậy hỏi :

- Sao ? Cái gì ?

- Sóng đã êm, gió đã lặng.

- Vậy à ? Đỡ khô, nhưng nhờ gì ?

- Mấy bữa rày mắt con Xiu Tin sưng húp lên. Ông già ông thấy vậy nên bớt bớt nó. Nó chột hiểu rằng nó cũng có khí giới trong tay, nên sử dụng triệt để khí giới ấy. Nó bỏ cơm và giả đau. Chỉ có một mình tôi biết thôi vì nó đã nói thật với tôi để tôi tiếp tế bánh mì cho nó gặm len lén trong buồng.

Ông già thì hoảng sợ vô cùng, nên ông dỗ ngọt nó :

- Thôi, con không ưng thì thôi, ba không bắt ép con nữa đâu, con rán gắng gượng ăn cơm, ăn cháo, kéo bệnh nặng, khó lòng lắm.

Rồi ông lại trình trọng hứa không tiếp mụ nữa nếu mụ ta làm mặt lì, trở lại đàng ấy, và quả sáng hôm nay, mụ ta vác mặt mo trở lại, ông già ông cương quyết nói dứt khoát, mụ làm bầm nguyên rửa rồi đi mất.

Hiện giờ Xiu Tin nó đã chịu ra. Nó đang ăn hủ tíu đàng nhà. Nó ăn tợn quá, ba tôi rồi mà còn ăn xiu mại bánh bao nữa. Nó chịu đói đa bốn bữa rồi còn gì !

Đôi bạn cười ngất không phải vì mừng tình trạng đã được cải thiện mà vì hình ảnh cô gái xinh đẹp ấy đang ăn như là một anh phu gạo.

Xong chuyện đó, Xùng Hêl cho chàng hay rằng y phải hoãn vụ đi làm lại cho đến tháng sau. Con sóng gió này đã làm cho ông cụ mệt lắm rồi, chàng không đành bắt ông cụ chịu thêm một vỏ nữa mà là một vỏ nặng hơn.

Vả lại không khí vừa vui trở lại, cho mây mờ bao phủ vòm trời quang đãng một cách bất lịch sự như vậy, chàng không thể làm được.

Tuy nhiên Xùng Hêl khuyên bạn chớ nên đến chơi nhà vội. Ông cụ có thể đâm cẩu với bất kỳ ai.

- Dẫn sao, - Tâm kết luận, - tai nạn cũng đã qua, thì nếu phải đợi mấy tháng cho không khí êm dịu lại, tôi cũng vui lòng đợi. Chỉ lo khi anh cưới vợ, ra riêng, bác đồ quạu, tôi không còn biết làm cách nào để liên lạc với Xiu Tin được nữa.

- Không, chính khi đó là khi anh sẽ thân với gia đình tôi hơn bao giờ cả. Ông cụ sẽ cần bạn để phân bua, để họ an ủi ông, cần một người trai trẻ để giúp đỡ ông trong công việc giấy tờ, thuế vụ, chạy đây, chạy đó.

Xing Hêl chợt thấy một máy đánh chữ cũ để nơi góc phòng hỏi :

- Anh đánh gì đó ?

- À, đánh bài học.

- Xùng Hêl không rành về nội bộ của Đại học nên không thắc mắc trước lời đáp không ổn ấy. Y chỉ nhận xét :

- Máy này nặng như xe bò, anh dùng nó lâu ngày thì ho lao đa !

Bất giác Tâm ôm ngực mình như là lời bạn bỗng nhắc nhở đến cơn đau ran trong ngực chàng vậy.

Từ một tuần nay, chàng sắm chiếc máy xe bò này và đập suốt ngày lên đó như phu đập đá trên núi Lò Gạch ở Biên Hòa.

Tuy nhiên lao lực làm khổ xác, chàng không kinh sợ bằng cuộc tranh giành khách hàng đã làm khổ tâm chàng ...

Hưởng cơm áo cha áo mẹ để đi học, chàng không dè cuộc sống lại cam go đến thế. Phải thúc củi chỏ, phải xô lấn nhau, phải mặt dạn mày dày, có tác phong bất quân tử mới kiếm được một số tiền.

Đầu tiên chàng cướp thị trường ngay trong giới Đại học. Nguyên phân khoa nào cũng có một ban ấn loát in bằng ronéo bài của giáo sư để bán rẻ cho anh chị em sinh viên nào kém cỏi ghi chú không kịp lời giảng của giáo sư. Ban ấn loát cần bản đánh máy trên giấy stencil. Công việc này cố nhiên, đã có người phụ trách từ lâu.

Tâm chen vào để giựt công việc ấy trên tay của người cũ. Tranh sống mà ! Giựt không được nhiều lắm, nhưng chàng chỉ có một mình, nên cũng vừa đủ công việc để trọn ngày khỏi ở không.

Tuy thế, số tiền kiếm được chẳng đủ đâu vào đâu, nên chàng lại phải bôn ba tìm bài vở ban đêm nữa.

Vụ này thì đau lòng lắm, nhưng nó cũng chỉ ở trong phạm vi tranh sống, nên chàng đã làm, sau mấy đêm suy nghĩ.

Có một cô gái chuyên lãnh đánh máy tác phẩm của các nhà văn, các nhà soạn tuồng cải lương ở thành phố để đưa đi kiểm duyệt.

Cô ấy lấy giá thật rẻ, chịu cả giấy trắng, giấy than đánh làm bốn bản mà chỉ có bốn đồng một trang thôi.

Tâm nhảy vào giới đó và chỉ lấy có ba đồng rưỡi một trang. Cô gái kia không thể sụt giá được vì kém văn hóa hơn, cô ta không mong đánh đúng chính tả bằng chàng để tranh đua với chàng. Thành ra cô ta phải thất nghiệp.

Sở dĩ Tâm phải đồ mồ hôi xót con mắt như vậy, không phải vì cha mẹ cúp tiếp tế mà vì Xùng Hêl.

Do một sự tình cờ, chàng biết chắc rằng Xùng Hêl dời ngày cưới vợ lại, không phải là vì lo ông già buồn mà vì y chưa đủ tiền. Vì y là con nhà khá giả, quen sống một mức sống khá cao, lại vợ y sẽ phải hy sinh mà theo y sau một đám cưới giả nên y không nỡ để cho vợ cực lắm.

Lương bổng do các xí nghiệp Trung Hoa trả công nhân của họ rất thấp đối với giá sinh hoạt, đối với lương bổng các xí nghiệp của ngoại quốc khác và của Việt Nam, nên y cứ do dự mãi.

Tâm quyết biểu bạn một cách kín đáo một số tiền tương đối quan trọng để y bớt sợ mà dám liều mạng bước vào cuộc phiêu lưu mạo hiểm đó.

Thật ra hiện giờ Xùng Hêl đã có chút ít tiền, đủ thuê nhà, dọn nhà, làm đám cưới. Nhưng sau đó thì y cạn túi, sợ số lương hai ngàn rưỡi một tháng không đủ cho hai miệng ăn, sợ có con thì còn nguy khốn thêm lên.

Nếu chàng biểu bạn số tiền thì bạn chàng sẽ có dư sau đám cưới và như vậy y sẽ vững bụng mà ly khai với ông cụ.

Xùng Hêl ra khỏi Trường An Đường, chàng sẽ mất đồng minh, mất một tay nội ứng đắc lực, nhưng lại có lợi về mặt khác! Ông cụ sẽ bị cuộc phản loạn này lung lay tinh thần, bất ông ta suy nghĩ và rất có thể thay đổi nhân sinh quan. Hơn thế, ông cụ sẽ cần bạn, cần một đứa con trai giúp đỡ ông cụ và chàng sẽ có cơ được trọng dụng.

Tình hình mà Xùng Hêl vừa trình bày làm cho Tâm rất phấn khởi. Chàng khệ nệ bụng máy đánh chữ ra giữa phòng và hát lên, theo điệu Mexico :

Đây Mẽ Tây Cơ

Hàng thông xanh ngắt tiễn đưa khách đi ...

Đây là chiếc máy tiền sử, sản xuất đầu hồi năm 1920, đã nặng lúc đánh mà còn nặng bụng xách nữa. Chữ lại không có dấu cho Việt ngữ, thành ra đánh xong lại phải nai lưng mà bỏ dấu từng chữ một, công việc chán phèo, khổ hơn là dùng máy kiểu mới nhiều lắm.

Mỗi lần bụng máy ra, Tâm ngán ngẩm và thấy đời không toàn màu hồng như những ngỡ. Nhưng hôm nay, sao chiếc máy này hình như là nhẹ hơn và công việc nặng nhọc, chàng nghe như hứng làm lắm, muốn làm ngay, không cần đợi khách về.

Xùng Hêl ngỡ bạn bạn lắm nên xin đi, và chàng không cảm hấn lại.

Trang chữ đánh dở chừng hồi hôm còn nằm dưới ống cao su. Tâm tiếp tục đánh cho xong sáu câu Vọng cổ của một bản tuồng cải lương.

Than ôi thế sự thăng trầm, hưng vong triều đại, có mấy ai giàu ba họ, có mấy ai khó ba đời ...”

Đánh xong câu thứ ba và câu thứ tư, Tâm nghe, tức ran cả ngực. Chàng chau mày nhưng lại bật cười, lấy làm ngộ nghĩnh cho cái điên tuối xuân của chàng.

Chỉ vì một á xảm mà mình đến phải khổ sở như thế này ! Sao người đời lại có những say mê kỳ lạ như thế ? Chẳng hạn như lão giáo sư Phạm ...”.

Tâm như đang thấy vị giáo sư ấy đứng xoa tay trước mặt chàng.

Mỗi lần ông ta đọc lên một bài thơ Đường bằng Hán văn là mắt ông sáng lên, ông ta ngược mặt nhìn trần như để trông vào dĩ vãng xa xôi của nước Tàu cổ thời, hai bàn tay ông xoa nhau, trông ông có vẻ sung sướng lạ kỳ như vừa bắt được của quý.

*Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên
Giang phong ngư hỏa đối sầu miên
Cô Tô thành ngoại Hàn san tự.*

Cái ông giáo sư này cũng là một cây si Trung Hoa đây. Nếu ông ta mà còn trẻ, và gặp một á xảm cỡ ca líp của Xú Tỉn, ông ta cũng dở sống dở chết như mình chứ không phải chỉ có một mình mình là ngốc đâu”.

«Ủy trời đất ơi, đêm về quanh quẽ đìu hiu, bốn bề cô quạnh, tấm thân đơn chiếc bơ vơ như lá rụng chiều thu ...»

Chiếc ống cao su cũ quá, đã trở nên cứng rắn như làm bằng sắt và tiếng chữ sấp đập lên đó nghe chát chúa tai như búa thợ rèn đập lên hòn đe.

“Chỉ vì một á xảm, thật vô lý hết sức ! ” Tâm lảm bảm như vậy, nhưng cứ nai lưng mà đập. Nếu thành kiến của ông Hứa Vinh mà đập cho tan nát được thì giá phải vác búa ngàn cân mà nện, chàng cũng có can đảm lắm, huống chi là kéo chiếc máy đánh chữ xe bò này.

Bọn chúng bảy thằng. Thằng đầu đảng mặt mũi khô ngô và ăn mặc vừa đẹp vừa chững chạc đứng đắn như một thanh niên trí thức.

Đó là chiến lược mới của mấy tên du đảng sành, chúng bỏ lớp y phục tổ cáo là quần bó dít, xệ rún, giày Santiago, sơ mi vẽ chim cò, vẽ hình lập thể, mà ăn mặc như bất kỳ kẻ hiền lương nào.

Sáu thằng kia là em út tay mơ, mới chạy theo đàn anh nên trể tàu trong lối phục sức quân áo tét-đi-bôi của mấy năm trước.

Nói cho phải, cho công bình, chúng không phá xóm, phá làng, nơi này là nơi trú ẩn của chúng. Chúng cần cảm tình của người chung quanh mà chúng chạm trán mỗi ngày.

Đó cũng là chiến lược của tên đầu đảng kinh nghiệm này.

Xóm chỉ phiền có một việc nhỏ là chúng làm ồn quá về đêm, trong hiệu bi da của người Ấn Độ thôi.

Ban đầu tên đầu đảng chưa về xóm này, thì sáu thằng nhãi ranh thỉnh thoảng chọc ghẹo Xíu Tin sơ sơ vậy thôi chứ không quyết liệt.

Chợt thằng ấy đến và cảm hấn em út của nó thô lỗ sỗ sàng đối với thiếu nữ xinh đẹp này mà nó đã vừa mắt.

Cái thằng kinh nghiệm lạ. Nó không vội vàng ló mòi, mà cứ để cho thời gian làm việc, tức là chờ cho Xíu Tin chú ý đến nó.

Nó đẹp trai, qua trước Trường An Đường hằng bữa, xếp của bọn du thủ du thực mà lại nghiêm trang như một anh học trò lành, có uy quyền đối với em út, lại sửa trị ngay bọn này mỗi bận chúng đi ngang qua đó nói bậy điều gì, thì rốt cuộc ai lại không chú ý đến nó.

Nó lại biết quan sát tinh tế, và mặc dầu không hề nhìn Xíu Tin, nó cũng hay liền sự chú ý tự nhiên của cô con gái ông Hứa Phú Hòa.

Bấy giờ nó mới trở tài. Không nó không có làm gì bậy bạ cả. Nó chỉ cúi đầu lễ phép chào Xíu Tin mỗi bận gặp nàng nơi đầu ngõ thôi.

Xíu Tin không chào lại, nhưng mãi rồi nàng đâm ngượng mà thấy mình cư xử rất kém lịch sự đối với lễ độ của một thanh niên đứng đắn, nên sau đó nàng đáp lễ mỗi bận nó chào.

Nàng biết rằng nó là đầu đảng của tội du côn kia, nhưng nó đã tỏ ra đàng hoàng thì đáp lễ nó không có nghĩa là làm quen với nó, hay cho nó quen với nàng.

Nhưng mặc dầu từ từ một cách khôn khéo, nó vẫn cứ bước tới đều bước và một khi kia thì Xúu Tin thấy cần phải dẫn mặt nó cho nó phải lui.

Bấy giờ, tức là một tuần lễ nay, nó đã lộ chân tướng của nó ra là một tên vô lại. Nó cho em út của nó hăm he Xúu Tin, khiến nàng sợ hãi không dám lộ ra ngoài.

Rủ ro lắm là ngày chúng bắt đầu dọa nạt nàng, ngày ấy Xùng Hê đi chơi Huế với vài người bạn. Tâm đã dám đến chơi nhà họ Hứa hơn nửa tháng rồi, và ông cụ đã nguôi ngoai về vụ Xúu Tin cứng đầu cứng cổ một cách thụ động.

Sau ba ngày bị hăm dọa, ông Hứa Vinh sai con đi Chợ Lớn có việc cần, nhưng Xúu Tin cứ cù cưa từ sáng đến xế mà không chịu ra khỏi nhà.

Ông cụ tức giận trách mắng nàng, nàng mới tỏ vẻ tỏ thật đầu đuôi mọi việc cho ông cụ nghe. Ông Hứa Vinh chưng hửng không ngờ lại có chuyện tày trời như thế, và càng tức giận hơn, ông cụ đập bàn la hét muốn bề nhà.

Đoạn ông cụ lấy nón, xách gậy trúc, định đưa con ra đường và sẵn sàng quát cho bọn du thủ này vài gậy cho chúng nó biết tay. Nhưng Xúu Tin cười nói :

- Ba đưa con ra tới đầu ngõ, rồi ai đưa con đi Chợ Lớn ? Bộ ba tưởng chúng nó chỉ lẩn quần mã ở đây mà không đi theo để

phá con à ? Còn như ba đưa con cho tới trong ấy thì là tự ba đi lo công việc ấy cho xong, còn sai con làm gì.

Ông Trường An Đường mới vỡ lẽ ra, và càng tức hơn, ông xách gậy ra cửa tìm lũ nó để đánh ngay.

Nhưng bọn côn đồ đâu không thấy, ông chỉ thấy Tâm lon ton đến nơi.

- Thưa bác !

- À, anh Tâm.

- Thưa bác, hình như bác bắt bình về chuyện gì ?

Ông Hứa Vinh đã dụ bớt thịnh nộ, kéo Tâm vào nhà mà phân trần. Câu chuyện hơi khó nói, nên ông phải xen lẫn tiếng Tàu và tiếng ta trong khi kể. Mặc dầu ông không thạo tiếng ta và Tâm không thạo tiếng Tàu lắm, chàng cũng hiểu lờm bờm được đại khái.

Kể xong công cụ than :

- Sao ở đất nước Việt Nam lại có chuyện kỳ quặc như vậy !

Tâm mỉm cười, thưa một cách sợ sệt :

- Thưa bác, ở đâu cũng thế, ngay cả ở bên Trung Quốc cũng vậy. Cháu đọc truyện Tàu, luôn luôn gặp chuyện những chàng công tử bột, bắt con gái người ta trong lúc thiên hạ thái bình.

- À, quả cũng có thể.

- Thưa bác, nếu bác cho phép, cháu xin đưa cô Xíu Tin đi vào trong ấy, rồi đưa cô về tận nhà khi cô xong việc.

- Vậy thì mắc công anh lắm.

- Thưa bác không hề gì. Chiều nay cháu rảnh rang.

- Tốt lắm ! Tốt quá !

Thế là hôm ấy đôi bạn cùng đi với nhau trong sự thỏa thuận của ông cụ.

Trên đường Tâm nói :

- Anh vái trời cho lũ nó phong tỏa em mãi, và anh Xùng Hêl cứ đi vắng mãi, để anh được ba cho phép đi với em như thế này.

- Anh ác lắm.

- Em nè, đi lén với nhau, thú vị đã đành, nhưng sao được phép chính thức đi với nhau, cũng thú lắm.

- Đi lén thì thú như đi với nhân tình. Còn được phép cùng đi lại thú như vợ chồng đi với nhau.

Hôm ấy không có gì đáng tiếc xảy ra. Lũ ấy rình thấy Xíu Tin đi với người thanh niên mà chúng biết mặt nên để nàng yên.

Không phải chúng sợ Tâm lắm, nhưng không có lệnh tên đầu đảng đang vắng mặt, nên chúng không hành động.

Mà mấy lần sau, Tâm đưa Xíu Tin đi đâu, cũng không gặp mặt đứa nào muốn cản đường cả.

Có lẽ thằng đầu đảng nghĩ rằng không nên đổ máu vì gái nên không quyết định thái độ khi nghe báo cáo của em út nó.

Ày, du côn cũng có cá tánh riêng, chứ không phải anh nào cũng ưa ghẹo gái hết đâu, hay anh nào cũng sanh sự vì gái hết đâu, như anh này chẳng hạn, anh ta chỉ mê gái một cách lơ là. Nhiều tên du côn khác chỉ ưa được tiếng anh hùng, còn tiền và gái, chúng đẩy lui vào trong hàng nhu cầu hạng ba, ngang hàng với phở với giày.

Nhưng hôm nay thì khác. Tên xếp này có uống rượu nên “máu anh hùng” của hắn sôi lên. Cuộc thất bại nho nhỏ, mà hắn phớt đi hôm nay, bỗng khiến hắn xấu hổ.

Em út hắn cũng đang tức, chột quan sát người anh cả, nhận biết sự thay đổi tư tưởng nơi hắn, nên chế dầu thêm vào lửa căm tức của hắn.

- Trời, đại ca, các em nhường món ngon cho đại ca, đại ca hưởng không hưởng mà bỏ cũng không bỏ thì lãng phí của trời quá.

Hay là đại ca ngán cái thằng cao giò ấy ?

Tên trùm lườm em út hắn một cái cho chúng nín, đoạn nhura nhura ra lệnh :

- Anh chỉ lo các em không hết lòng thôi.

- Trời, tụi này chết với đại ca được lắm mà !

- Như vậy ta đi rước dâu ngay bây giờ. Tao kêu nó ra, bảo nó về sửa tráp nâng khăn cho tao. Nó mà không nghe thì bây giờ không nó mà chạy liền.

- Hoan nghinh. Để một mình đi ẵm nó cũng được, khỏi phải kiêng lời thôi.

Tên trùm lại lườm thẳng em vừa nói ra đề nghị đều giả nầy :

- Hừ em với út ! Em út đòi bây giờ ! Bộ mày muốn biết chỉ đâu mày có mát da mát thịt hay không hử ?

- Đi liền đại ca ơi !

Mấy tên em út ba gai, ham hành động, giục giã tên trùm.

- Đi thì đi !

Hắn ta nói xong, với tay xuống mặt thảm xanh của một bàn bi da lấy hai hòn đạn cầm chơi rồi bước ra khỏi hiệu.

Chúng kéo tới trước cửa tiệm thuốc bắc thì tên đầu đảng đứng lại thọc tay vào quần, hất hàm nói to, giọng hách dịch :

- Ê bán một hủ nha đam !

Nha đam là một chất sền sệt mà phụ nữ Trung Hoa lớp trước dùng để bôi tóc cho láng, như ta bôi brillantine ngày nay.

Ông Hứa Vinh đang đánh cờ với Tâm, thẳng Xung từng trả lời :

- Không có bán nha đam.

- Sao không có ? Không có rồi cô chủ của mây lấy gì mà xúc?

- Cổ không có xúc nha đăm.

- Biểu cô đem đầu ra đây cho tao rờ một cái tao mới tin.

Tâm nghe câu nói vô lễ, ngược lên nhìn ra ngoài và mới hay là có bọn vô lại ấy tới phá phách. Ông Hứa Vinh hỏi :

- Gì đó anh Tâm ?

- Dạ, tụi mà bác than phiền hôm nọ.

- Chúng nó muốn cái gì ?

- Bác không hiểu đâu, mấy câu tiếng Việt ấy rắc rối lắm.

Tên anh chị lại giục thẳng xung tưng :

- Vô biểu cô chủ mày ra đây cho tao dạy việc.

- Hồng biết hò.

- Mây hồng đi, tao bẻ cổ mây đa.

Thằng nhỏ hoảng sợ chạy ra sau trốn mất. Lũ vô lại bây giờ rập nhau mà hét :

- Cô xắm lai ời ra bán thuốc cho đại ca chúng tôi.

Tên trùm thì gọi to :

- Em á muội, đem tóc ra đây cho anh vuốt một tí thử xem.

Cả hai người chơi cờ đều đứng dậy một lượt. Ông Phú Hòa xách gậy đi ra ngoài và Tâm mau bước theo ông.

- Muốn cái gì ? - Ông hỏi tên đầu đảng.
- Không ăn thua gì tới chú, không ai nói với chú đâu.
- Chú chệt già này làm tàng dữ, cho hui nhị tí bây giờ đa.

Tâm lướt tới ôn tồn nói :

- Các người đừng có vô lễ, ông đây đáng cha đáng chú các người thì ...

- Phải rồi, đáng cha vợ. Nhưng cha vợ lại không đáng kể, biểu con xâm lai ra đây thì êm chuyện.

- Anh có hơi men, anh nên đi là hơn.

- À, cái thằng này, mày lại theo phe ba Tàu để mắng tao chớ. Bể cổ mày bây giờ. Mày làm nghề xách dép cho người yêu của tao trong đó có phải không ? Vậy thỉnh nàng ra đây.

- Đồ khôn kiếp, - Tâm đã giận dữ và không còn tính chuyện giằn xếp nữa. - Quân bây phá làng phá xóm vừa vừa chớ ? Không khéo vô khảm bây giờ. Đi đi cho rảnh.

- Mày gan trời mới dám hỗn với anh hai của mày ghen thằng xách dép ! Tụi bây đâu, vô bể giò thằng đó cho tao, ở tù tao nuôi tử tế, sung sướng như ở ngoài.

Tên đầu đảng này đứng sát thềm nhà. Tâm thấy rằng không còn lùi được nữa nên vội giựt chiếc gậy trúc trên tay ông Hứa Vinh.

Đầu gậy là gốc tre già nặng và cứng như sắt.

Thằng vô lại gan dạ hơn hết nhào vô trước, rước lấy trên đầu nó củ tre già mà Tâm đưa hết thần lực nện xuống.

Tên ấy ngã quy xuống gạch, máu đầu phun có vòi.

Tâm đưa tay trái ra gạt lui ông chủ hiệu Trường An Đường, rồi chính chàng cũng lui. Chàng muốn cho bọn này vào sâu trong nhà để chàng khỏi thất thế pháp lý là ra đường đánh người, mà chúng nó sẽ bị nặng tội hơn là đã vào nhà người ta.

Tên đầu đảng tỉnh hẳn rượu. Máu anh hùng, hay nói cho đúng, máu du côn của nó sôi lên và thấy mình có bốn phen rửa hận cho em út, nó hô một tiếng rồi nhảy vào nhà trước. Cả mấy thằng kia đều nhảy theo nó.

Tâm chỉ kịp đập vào mũi tên trùn một củ tre làm cho nó sặc máu rồi bị cả lũ nó áp đến giựt gậy của chàng.

Mặc dầu bị chúng thoi đâm ành ành, Tâm không lo chống đỡ, chàng cố chịu đòn để rảnh tay đánh vào mang tai tên trùn này một vố như trời giáng, khiến nó lão đảo rồi sụm luôn.

Bấy giờ bao nhiêu nắm tay đều mưa xuống trên mặt, trên ngực, trên lưng chàng, mà chàng thì có hai tay thôi.

Theo đúng chiến thuật, chàng cứ cắn răng chịu đòn để rảnh tay mà hạ từng thằng, và quả ba đứa đã bị hạ. Nhưng tới phiên chàng cũng té nhào xuống gạch. Một trong bốn tên còn lại, ngồi xuống để bắt cả chàng mà chàng không phòng kịp.

Khi kẻ thù bắt đội trời chung, kẻ đã cả gan hạ anh cả của chúng, bị hạ rồi, thì mặc sức cho chúng nó đá đập lên chàng như là giỡn với một trái ba-lông ngoài sân vận động.

Ông Hứa Vinh lui vào tới cửa buồng rồi đứng đó mà la ải ô, ải ô luôn mồm.

Ngoài kia, thiên hạ bu lại xem đông như xem hội. Rất nhiều người bất bình muốn can thiệp nhưng sợ bị chúng nó trả thù về sau, nên họ đành lấy mắt mà chứng kiến trận hiệp cô ấy.

Xíu Tin đứng sau lưng cha, thấy Tâm bị đá ảnh ảnh vào hông, nóng ruột quá, đã nhiều lần toan chen ra để làm cái gì giúp bạn. Nhưng nàng cứ bị ông cụ cản đường hoài nên ra không được.

Một khi kia, không thể nhìn sông cảnh nào lòng trước mắt mãi, nàng quả quyết xô ông cụ rồi xông ra ngoài.

Chung quanh nàng chỉ có một chiếc ghế đầu là khả dĩ dùng làm khí giới được.

Xách ghế đầu lên rồi hét một tiếng, nàng giương oai đập vào đầu một tên vô lại. Nó lão đảo, nhưng còn day lại toan giật ghế của nàng, bị nàng bồi thêm một vố nữa vào mặt, nó té quỵ xuống đất.

Ba tên còn lại cười gằn mà rằng :

- Hừ, nữ tướng Tàu cũng dữ. Phải bắt sống nó về để sửa trị nó đêm nay mới được.

Nói đoạn chúng nó thôi đá đập Tâm, a lại vây lấy Xiu Tin. Tâm suýt ngất đi, nhưng vẫn còn đủ sáng suốt. Chàng quèo chân làm cho một tên té sấp xuống, như thế Xiu Tin chỉ còn phải đương đầu với hai đứa thôi.

Cô gái này bấy giờ dữ tợn lạ thường, nhưng biết mình đâu sao cũng yếu hơn, nàng chỉ hơi ghé cho chúng ngại xáp tới cốt để kéo dài thì giờ, miệng hô lớn :

- Bà con bên ngoài làm ơn kêu lính canh sát giùm bà con ời.

Chuyện đó đã có người làm trước khi nàng yêu cầu, nhưng sao chưa thấy canh sát đến thì không rõ.

Một tên du côn lanh trí, bước trái qua rút một hộc tủ thuốc rồi dùng hộc ấy làm cái thuẫn để chịu đựng với chiếc ghế của Xiu Tin. Hắn vừa đỡ bằng hộc tủ, vừa xáp vào và đến một phút kia, hắn đã tới gần quá khiến Xiu Tin không thể đánh bằng ghế được nữa.

Nàng suýt bị nó thọc ngực thì ba người canh sát đã vệt đám đông mà vào nhà.

Bấy giờ mấy tên bại hạ lúc đầu đã tỉnh lại, chúng bị tóm cổ trọn gói, và được đưa đi nhà thương băng bó trước khi đưa về bót.

Một người canh sát ở lại để lấy lời khai của chủ và của nhân chứng ngoài kia. Tâm không chịu đi nhà thương, và người canh sát này cũng không nài nỉ.

Trận đánh tan mà khán giả còn tiếc rẻ không chịu giải tán. Họ càng bu lại đông hơn để bàn tán với nhau, nên Xíu Tin phải đóng cửa tiệm sớm hơn ngày thường cho đỡ khó chịu bị dòm ngó mãi.

Chỉ trừ những dòng máu trên gạch phải lau chùi, còn thì nhà này không bị hư hao thiệt hại vật chất nào cả.

Tâm đã khôn khéo ném chiếc gậy trúc dưới cái quây hồng chân, nên cảnh sát không có mang khí giới ấy đi để làm tang vật lúc ra tòa. Ra tòa chàng sẽ khai là đánh bằng tay thôi.

Ông Hứa Vinh bấy giờ mới dám ló ra, và “Trung Hoa vĩ đại” quần quít quanh “rợ Nam man” để hỏi thăm sức khỏe.

Tâm đã cố ngồi dậy nãy giờ, lết lại ghé trường kỷ mà ngồi. Chàng không bị thương tích nào hết nhưng toàn thân đau như dằn.

Xíu Tin bước lại gần chàng mà nói :

- Đâu anh cởi sơ mi ra xem có bị thương hay không ?

Nghe lời bạn, chàng cởi áo ra và họ thấy nhiều vết bầm tím trên ngực và trên lưng chàng. Trong khi Xíu Tin xít xoa như chính nàng bị đau, ông Hứa Vinh nói :

- Không sao, uống thuốc vài bữa thì hết. Thuốc Tàu hay lắm.

Nói xong ông vào buồng để tìm một trong những dược chất mà chỉ một mình ông là được rớ tới thôi, vì đó là những thuốc quý, mắc tiền, hay bị người làm công tráo trở bằng thuốc giả.

Giây lâu ông trở ra với gói thuốc và bắt đầu giảng về khoa dược học Á Đông.

- Cái lấy mật con gấu, tốt quá !

Ông giảng giải bằng cả hai thứ tiếng và Tâm hiểu được những điều sau đây : «Loài gấu thích treo cao để ăn mật các ổ ong. Ăn xong, nó say mật và rơi từ trên ngọn cây, cao mười mấy thước xuống đất, mà không bao giờ chết cả. Loài người té thì may sống, rủi chết, còn gấu thì nhứt định luôn luôn sống. Đó là nhờ cái mật đặc biệt của nó đập lúc nó té, đập và tan ra để làm cho tan những cục máu bầm nên nó mới không bao giờ chết.

Nghe ông cụ cắt nghĩa y học một cách phản khoa học như vậy, Tâm bật cười. Nhưng chàng nhứt quyết uống mật gấu của ông cụ. Đây là dịp nằm gai nếm mật chiến lược mà chàng mong mỗi thì lễ nào lại bỏ lỡ cơ hội.

Mật gấu đáng quá, đáng hơn cả ký ninh, và Tâm nghĩ rằng cái ông Việt Vương Câu Tiễn ngày xưa quả là một tay khôn ngoan nên chọn đúng cái khổ hình nhắc nhở căm thù ấy.

Được cái là sau khi nếm mật, chàng được Xíu Tin săn sóc như một đứa em nhỏ.

Số là chàng thử đứng lên, cố lết về nhà để nằm nghỉ thì bỗng nghe choáng váng, mặt mày xây xẩm, rồi té ngòai trở xuống chiếc trường kỷ, cạnh ông Hứa Vinh.

Hai cha con Trường An Đường hoảng hốt xúm lại đỡ đỡ người ơn của họ. Xíu Tin hỏi :

- Hay là để em chở anh đi nhà thương, nhà thương nào tùy anh ?

Tâm chỉ nhắm mắt lại mà rên hừ hừ. Chàng biết rằng chàng chỉ cần được nằm nghỉ vài ngày chứ không có thuốc gì trị những đau đớn của chàng được. Nghỉ vài ngày là khô, chứ không có hậu quả gì cả như người mình thường bảo. Nhưng chàng đau quá, tức ngực, tức lưng quá, không đáp được.

Ông Hứa Vinh vội ngăn :

- Đừng, đi nhà thương làm gì. Cái thứ tức này là do máu bầm dồn lại gây nên, thuốc tây không trị được đâu.

Thôi không sao, anh ấy về nhà không được thì ở đây với mình. Xung tửng à ...

Thằng nhỏ dạ một tiếng nghe rất xa xăm từ ngoài sau cầu tiêu nơi mà nó ẩn trốn từ đầu mùa chí cuối rồi chạy ra đây, ông Hứa Vinh dạy :

- Mấy dọn cái giường của cậu Xùng Hêl rồi buông mùng tử tế nhen, mau lên, cậu Tâm cần vào đó nằm nghỉ ngay bây giờ.

Ra lệnh xong, ông ta bảo con gái phụ với ông để dìu Tâm vào trong đó.

- Đi, đi vô trong này nghỉ, uống thuốc bắc vài bữa thì hết, không sao đâu.

Tâm vừa rên vừa gắng gượng đứng lên cho hai người dìu chàng khỏi nặng nhọc khi đỡ xốc chàng dậy. Chàng thèm nằm quá nên không nghĩ đến sự ngại ngùng làm phiền cho gia đình họ Hứa.

Buồng trong kê hai chiếc giường, một chiếc sát vào cửa sổ cho Xùng Hêl và một chiếc sát vách ngăn với buồng ngoài, cho ông Phú Hòa.

Họ đi lâu lắm mới vào tới trong và thẳng xung từng rất đủ thì giờ dọn giường cho khách. Tâm vì đau đốn, vì chóng mặt nên phải đi chậm, nhưng cũng phần nào vì chàng cố ý đi chậm hơn để kéo dài những giây phút được Xίου Tin dìu như tập đi cho em nhỏ.

Tới trước giường, chàng gục đại xuống nệm, vì đã kiệt sức. Ông Hứa Vinh đỡ cho chàng nằm ngay ngắn còn Xίου Tin thì lo buồng mùng, công việc mà thằng nhỏ quên làm.

Nệm của người Trung Hoa rất mỏng lại nhiều con quá, dòn gòn chặt quá, khiến Tâm nằm không nghe êm chút nào. Chàng có cảm giác dưới lưng chàng ai độn một chiếc gối khiến ngực chàng bị ưỡn lên nên càng nghe tức thêm.

Chàng lại rên, rên nhiều hơn khi nãy. Ông Hứa Vinh đi tìm một chai dầu riêng do ông bào chế để thoa bóp cho đỡ nhức mỏi về đêm, rồi giao cho Xίου Tin bảo nàng xoa bóp những nơi mà Tâm đã bị bầm dập.

Bây giờ chỉ mới hơn mười giờ thôi, nhưng ông Hứa Vinh đã nghe mệt mỏi vì quá xúc động lúc đầu hôm nên đi lại giường mà nằm nghỉ.

Tiếng rên của Tâm thưa dần rồi như là chàng ngủ quên đi, không nghe gì nữa cả. Mặc dầu thế, Xíu Tin cũng cứ tiếp tục thoa bóp cho bạn.

Ông Hứa Vinh bận nghĩ gì không biết mà không hay rằng Tâm đã ngủ quên. Một hồi lâu im lặng, ông thỉnh thoảng phát lên gọi con mà rằng :

Xíu Tin à, con hỏi anh ấy có đói bụng chưa.

Nghe động thỉnh thoảng, Tâm giật mình thức giấc, cầm lấy tay bạn mà nói :

- Em đi nghỉ đi, đủ lắm rồi.
- Anh đói bụng không ?
- Đói, nhưng anh không ngồi dậy ăn được đâu.
- Không hề gì, để em đút anh ăn.
- Nhưng ăn cái gì mới được chứ ?
- Ba muốn biểu nó dọn cháo cho anh ăn.
- Thôi, anh sợ cháo nóng với cháo hột trấu trấu lắm !
- Không mà, bữa nay anh ăn thứ khác.

Thấy bạn không ăn được thứ cháo còn nguyên hột gạo của người Triều Châu, không ăn được món cháo đỏ mặn chát chua và xẵng lẽ, nàng đã nấu cho bạn thứ cháo nhừ của người Quảng Đông và làm món ruốc bông bằng cá lóc cho Tâm dễ nuốt trôi cháo.

Ông Hứa Vinh lại hỏi :

- Anh ấy đã đỡ chưa, đói bụng chưa ?
- Ảnh đói nhưng không đỡ, để con đút ảnh ăn.
- Ừ, đút nó ăn.

Tức thì ông kêu thằng xưng từng hỏi nó dọn cháo lên vì chính ông cũng đã đói bụng. Xíu Tin bảo nó dọn hai mâm, mâm trong này là mâm cháo như với ruốc bông.

Mặc dầu đau đớn không tả được, càng về khuya đòn càng thấm sâu vào trong trung tâm của những bắp thịt, Tâm không khỏi buồn cười khi thấy mình đang mạnh khỏe mà trước sau có một tiếng đồng hồ bỗng hóa ra một phế nhân, một em bé sơ sinh có người canh đút cho ăn.

- Ai dạy em làm ruốc bông đây ? - Chàng hỏi.
- Tự em biến chế ra mà làm. Em ăn món này ở nhà một con bạn, về nhà, em làm thử vài lần là được.
- Giỏi lắm. Em làm giống y người Việt Nam.
- Chớ em không là người Việt Nam à ?

Người Trung Hoa gốc lao động ăn mau như sắp chạy giặc. Chưa chi ông Trường An Đường đã xong bữa và vào buồng để vấn an người bạn trẻ của ông.

- Tốt ! Nó ăn tốt ! Khỏe chớ ?
- Dạ, khỏe, thưa bác.

- Ăn rồi uống trà há ?

- Dạ, cháu không uống trà, đang đau mà phải nóng nực thì khổ.

- Uống chứ, trà tốt quá mà ! Uống trà như uống thuốc vậy mà Xíu Tin xử thỏa hiệp :

- Ảnh uống trà, nhưng uống trà nguội ba đừng lo.

- Không lo, không lo ! Uống trà nguội còn bình hơn.

- Thôi ba đi nghỉ, để con lo cho.

Xíu Tin còn ngồi đó với bạn một lát nữa, mãi đến khi mấy người công nhân về gọi cửa, nàng mới dặn Tâm :

- Thôi em lên gác đây. Nửa đêm có gì, có cần đi ngoài thì anh gọi em nhé.

- Ủ, em đi ngủ kéo khuya.

Thằng xứng từng mở cửa cho hai công nhân vào, ra sau để ngủ thì đèn trong nhà tắt hết. Tâm nằm đó, lắng nghe sự đau đớn len vào các thớ thịt của chàng.

Chàng sung sướng lạ mà được nằm ở đây, được hai cha con ông Hứa Vinh săn sóc như người thân trong nhà.

Nếu bây giờ chàng nhỏng nhẽo, như đòi uống nước đòi được thoa dầu mãi, chắc chắn ông Phú Hòa sẽ để con làm vừa lòng chàng và chắc chắn Xíu Tin sẽ vui lòng phục dịch sáng đêm.

Chàng rất muốn lợi dụng ưu thế của chàng để được cung như vậy. Nhưng con người lịch sự nơi chàng ngăn chàng làm thế. Trái lại chàng còn cố nín không dám rên xiết, sợ Xú Tin sốt ruột, lên xuống thăm chừng mà mất giấc ngủ của nàng.

Thao thức hoài không biết đến mấy giờ khuya, chàng tưởng tượng bạn đang trong một dáng nằm rất dễ yêu. Mặt nàng bình thản như mặt trẻ con, khi cười trong mơ, khi mếu cái miệng vì ác mộng, những cái mà các cụ thường bảo đó là mụ bà dạy. Khi trẻ mếu nhiều rồi khóc to lên, các cụ bảo đó là mụ đánh trẻ vì trẻ biếng học. Chàng thương không biết bao nhiêu những cái mếu do mụ bà ban cho các trẻ và thương không biết bao nhiêu cái mếu tưởng tượng của Xú Tin bây giờ.

Chàng muốn kêu lên một tiếng để được nghe hơi thở của nàng bên cạnh chàng, nhưng thấy là bất lợi nên bối rối không biết phải làm thế nào. Ông già phải nhẹ giấc hơn là con gái. Giờ mà chàng gọi thì ông cụ phải giật mình thức dậy trong khi đó thì Xú Tin vẫn ngủ li bì.

Bỗng chàng lắng tai nghe ngóng. Hình như là Xú Tín vừa cựa mình. Chàng nín thở hồi hộp đợi một tiếng động gì rõ rệt nó xác nhận cảm giác của chàng, và may mắn quá, Xú Tin ho lên một tiếng.

Thình lình Tâm rên lớn, và kéo dài tiếng rên của chàng. Chàng rên càng to và cảm giác rằng Xú Tin đang chập chờn nửa tỉnh, nửa mê rồi giật mình nghe ngóng.

Huyền diệu thay, câu chuyện xảy ra đúng y như chàng mơ ước và chàng nghe bạn lồm cồm ngồi dậy, nghe tiếng chân của nàng bước thui thui trên sàn ván rồi đèn trên gác phụt cháy.

Tâm rên to thêm vài tiếng nữa rồi làm thỉnh để lắng đợi. Xíu Tin đi xuống đây thật. Tim Tâm đập thỉnh thỉnh vì mừng rỡ.

Một ... hai ... ba ... một ... hai ... ba ! Xíu Tin mò kiếm đôi guốc để ngay tại chân thang gác rồi đi nhẹ nhẹ, cố nhón gót để tránh làm ồn. Khi nàng bước tới đầu giường của chàng thì, sợ bạn đi ra sau có việc cần, chớ không phải xuống đây vì chàng, Tâm gọi bạn lại bằng tiếng rên.

Xíu Tin không vặn đèn dưới nhà, nên ánh sáng ở đây mập mờ. Tâm thấy bạn dừng chân lại trước giường chàng, dòm vào trong, qua vải mùng. Nhưng có lẽ nàng không thấy gì được nên rồi nàng phải kê sát mặt vào mùng ấy.

- Em !

Nghe Tâm gọi, Xíu Tin không lên tiếng mà chỉ vén mùng lên thôi. Nàng hỏi :

- Anh muốn uống nước không ?

Tới phiên chàng không nói, chàng với tay cầm lấy tay bạn, kéo nàng lại gần chàng. Xíu Tin phải gấp mình lại vì không muốn cượng mà chân thì bị thanh giường ngăn nàng xít tới.

Đầu của nàng đã chạm mặt chàng và chàng hôn lên tóc bạn rồi nói :

- Anh muốn em ở đây với anh.

- Không thể được, đêm hôm tăm tối, em không thể chịu lòng. Và còn ba nữa chớ có phải chỉ có một mình em đâu.

- Hay em ngồi lại đây với anh chút.

Xíu Tin ngồi ở mép giường rồi cũng bị chàng kéo xuống. Lần này nàng nằm trên ngực chàng.

- Em ơi ! Làm thế nào mà được mãi mãi như thế này ?

Xíu Tin cười đáp :

- Anh đánh lộn mỗi đêm một trận rồi nằm vạ như vậy mỗi đêm thì được.

Nói rồi nàng hôn bạn mấy cái và hỏi :

- Anh có đỡ chút nào không ?

- Chỉ mới đỡ từ lúc được em lại gần, mà đỡ nhiều lắm. Muốn anh mau hết, em nằm luôn đây với anh.

- Bậy nào, ba giựt mình thức dậy thì phiền. Để em đi khuấy cho anh một ly sữa ô-oanh-tin.

Bàn nước kê dựa vách có hai bình thủy một bình đựng trà nóng và một bình đựng nước sôi. Xíu Tin vặn đèn lên và loay hoay soạn sữa. Tiếng muống khua ly và ánh sáng đèn điện đánh thức ông cụ. Ông ngồi dậy hỏi con có phải khuấy sữa cho khách hay không, rồi bước xuống đi lại trước giường của Tâm :

- Cậu Tâm tốt chớ ?

- Dạ, tốt lắm, tốt quá.

- Hò, uống sữa rồi ngủ cho tốt !

Ông cụ đi ra sau. Xíu Tin mang sữa đến cho bạn.

- Em dứt anh từ muông nhé ?

- Anh nghe trong mình khỏe khoắn, để anh thử ngồi dậy. Nói xong chàng chống tay mà ngồi và ngồi được. Chàng đòi hỏi :

- Cho anh hôn một cái anh mới chịu uống.

- Quí ! Ba vô bây giờ.

Tuy nói thế nàng cũng đưa đầu cho bạn hôn một cái và vội trao ly sữa để dang ra khỏi giường vì tiếng dép của ông cụ đi trở lên gần tới nơi.

Khi xong đầu đó cả, Xíu Tin tắt đèn rồi đi ngủ, Tâm không còn hy vọng kêu bạn được nữa, vả lại chàng cũng thỏa mãn phần nào rồi, nên chàng yên lòng được để mà ngủ trong mây tiếng đồng hồ còn sót lại.

Khi chàng giựt mình thức dậy thì trời còn tối. Nghe chuông nhà thờ nào xa lắm đổ kiểng, chàng đoán biết giờ, chớ mặt đồng hồ của chàng không có dạ quang.

Cửa hiệu chưa mở, nhưng nơi buồng trước, ông cụ đã thấp đèn và bỏ bàn toán lắc các đề tính sổ.

Ngoài sau xưng từng đang vo gạo nấu cháo.

Trên gác Xíu Tin đã lục đục, chắc dọn chỗ ngủ và trang điểm.

Tâm lo quá. Chàng đã khỏe khoắn mặc dầu mình mấy còn đau rêm. Không thể nằm lì ở đây, chàng phải về, một khi đã dậy đi được.

Thôi, từ giã ngôi nhà tối như hủ nút này mà trừ hai chiếc giường ra, ở đây cũng đủ đầy những thùng, những bao, những bị gì không rõ.

Cái gác mà Xíu Tin ở, chắc cũng là một kho thuốc sống và bạn chàng chỉ chiếm có một khoảng nhỏ bằng bàn tay thôi.

Kìa Xíu Tin đang xuống thang gác. Đi ngang qua giường bạn, nàng cũng đưa mắt vào sát vải mùng mà dòm.

- Kìa em !

- Dạ.

- Vào đây với anh.

- Ba thức rồi kìa.

- Nhưng ông đang bỏ bàn toán và như thế, không lo như ông đang ngủ. Hễ khi nào còn nghe lắc cắc là chắc bụng được rằng ông đang bận.

Xíu Tin tép mùng lại rồi thấy lên nóc.

- Kìa, sao em lại ...

Nàng làm thinh. Đó là một lối đề phòng của nàng mà không thềm cắt nghĩa lời thôi với anh con trai liều mạng này : phải tránh không nên ở những nơi tối tăm kín đáo với anh ta.

Lần này Xíu Tin tự ý ngồi lên giường, tự ý nằm trên ngực bạn. Cả hai đều không nói mà chỉ hôn nhau thật nhiều và thật dài.

Rồi thì Xíu Tin lại đi, Tâm cố níu lại cũng không được nữa. Thôi rồi một giấc mơ kỳ ảo ! Từ đây cho tới ngày chàng cưới được Xíu Tin, giấc mơ này sẽ không bao giờ tái hiện lại lần nào nữa cả. Mà trời ơi, có thể đây là giấc mơ cuối cùng trong đời chàng, vì cưới được Xíu Tin khó cũng gần bằng xâm lăng cả nước Trung Hoa rộng mênh mông kia.

Tâm vẫn nằm đó, lòng buồn rười rượi, nghe như là chàng đã thất bại rồi và đang tuyệt vọng.

Chàng đang sung sướng trong tình thế được nuông chiều và ý nghĩ u tối về tương lai đối chọi rõ rệt quá với hiện trạng khiến chàng nghe nổi khổ về sau của mình càng to hơn.

Chàng được nuông chiều ? Thành linh Tâm vụt ngồi dậy, một sáng kiến vừa nảy ra trong trí chàng khiến chàng mừng đến ngộp thở. Sáng kiến ấy là kết quả âm thầm và chớp nhoáng của sự so sánh cảnh được nuông chiều nảy với cách đối xử với chàng của ông Hứa Vinh lúc ông ta nằm nhà thương.

Lúc đó ông ta thọ ơn chàng vì chàng đã gởi gắm ông ta cho một sinh viên bạn nên ông ta mới được săn sóc chu đáo đến thế. Thế mà ông ta lại không đơm nòng lăm với chàng như bây giờ là lúc chính kẻ thọ ơn là chàng.

Thì ra người ta không thương kẻ thi ân cho người ta bằng thương kẻ thọ ân của người ta. Kẻ thọ ân ta nhắc nhở lòng tốt của ta. Y nhắc nhở, y lại là bằng chứng của sự tốt bụng ấy đối với mọi người. Đó không phải là bằng chứng câm lặng mà bằng chứng nói, bằng chứng tuyên truyền cho lòng tốt của ta.

Điểm tâm lý kỳ quặc nơi lòng con người mà chàng vừa khám phá một cách chớp nhoáng nhờ ý nghĩ về nuông chiều làm liên tưởng tới ý nghĩ thi ơn và thọ ơn. Điểm tâm lý ấy bỗng dừng giúp chàng dựng lên một kế hoạch mà chàng tin rằng rất hiệu lực để lay chuyển những thành kiến ngoan cố nơi ông cụ họ Hứa.

Vụt ngồi dậy, chàng mỉm cười, mặt tươi tỉnh như kẻ không bệnh hoạn gì mà lắm bầm : «Được, mưu kế mà bộ ba tìm mãi không ra, ta đã nắm trong tay rồi”.

Xíu Tin đã rửa mặt xong và trở lên đây. Thấy bạn vui vẻ, nàng cũng vui vẻ và hỏi :

- Anh coi bộ như là vừa trúng số.
- Em nói đúng, y như vậy. Anh vừa bắt được vàng.

Sau bữa cháo lút dạ. Tâm xin phép về nhà chàng. Ông cụ lo lắng cầm cọng chàng ở lại mãi nhưng chàng không chịu ở.

Xíu Tin tiễn chàng ra cửa, mặt buồn dầu dầu như là tiễn chồng đi xây Vạn Lý Trường Thành.

Cái đêm kỳ diệu vừa qua đã cho nàng ảo tưởng một hạnh phúc to lớn và lâu bền, và sự ra về của Tâm đặt nàng trước một thực trạng không khuyến khích lắm.

Tâm cố đi đứng ngay ngắn, cố lấy bộ hùng dũng cho không ai chú ý tới một trận đòn kinh khủng đêm rồi, mặc dầu mỗi bước đi trên ngõ hẻm gập ghềnh làm động những nơi ê ẩm trên thân thể chàng và làm chàng nhẵn mặt.

Leo được lên gác xong, chàng bò chớ không thể đi nữa, và cố chồm lên mở cửa, rồi lết vào trong mà nằm. Tuy nhiên Tâm không lo sợ lắm, chàng biết rằng vài hôm nữa là khỏi.

Chỉ hơi phiền là không biết làm sao mà đi ăn, chắc phải mượn con của chủ nhà trọ mua bánh mì, chả lụa ăn đỡ dạ trong mấy ngày liền.

Sáng kiến vừa tìm ra khi này giúp chàng yêu đời và cảnh khổ nào cũng mang màu hồng tươi tắn rất là lạc quan.

Tâm với tay lên đầu nằm rút ra một quyển tiểu thuyết ngoại quốc sắp trong một cái thùng gỗ đựng sữa bò : chàng đã kê rất nhiều thùng gỗ ấy dựa vào vách, trông như một tủ sách vậy.

Đó là quyển truyện trinh thám hay mà chàng đề dành đọc cho say những khi nào chàng bận khoản, hoặc nhức răng, đau chân gì đó.

Khi bị lôi cuốn vào trong câu chuyện rùng rợn và kỳ bí của loại truyện ấy rồi thì tự nhiên quên đau đớn, quên lo âu.

Và quả thế. Đọc xong nửa chương sách, Tâm không còn ở trong nhà này nữa. Tất cả tâm trí chàng đều đi phiêu lưu đến một làng Ăng-lê hẻo lánh kia, nơi xảy ra câu chuyện bí mật tả trong tiểu thuyết.

Chàng đọc say mê như vậy không biết bao lâu, say cho đến đổi một người khách leo lên gác, bước vào ngồi cạnh chàng mà chàng không hay.

Tâm trải chiếu lên sàn ván rồi trải nệm lên chiếu. Người khách ấy lượm rất nhiều giấy vụn mà chủ căn gác đã vớt bừa bãi trên chiếu, quanh nệm của chàng : bao thuốc không, giấy chỉ bọc kẹo, bọc sô cô la, vé xi nê, chương trình xi nê, diêm quẹt, thật là một cửa hiệu lạc son, không thiếu món gì, từ bao diêm không, đựng những mẫu tàn thuốc đến những tập báo mà chàng xé hết phân nửa số trang.

Người khách nhìn chàng mỉm cười rồi vụt thành linh y đập cả hai tay lên nệm kêu một cái bịch và hù lớn lên một tiếng.

Tâm đang xem đến cái đoạn mà kẻ sát nhân đã vào được bên trong căn biệt thự của bà góa phụ giàu có. Hắn cầm nơi tay chiếc dao găm đã đâm máu của chị canh cửa và nhón gót quờ quạng đi tìm buồng của chủ nhà.

Bà góa phụ nghe động nhẹ, ngỡ con chó Kiki cãi lệnh bà ta mà đi sục sạo các buồng, nên bà mở cửa phòng của bà để mắng nó.

Cửa sổ có chấn song của buồng ngoài này đang mở và qua ánh trăng, bà ta thấy một hình thù to lớn nhảy đến trước mặt bà.

Tâm vừa đến lúc hồi hộp nhứt trong truyện thì tiếng hù và tiếng đập nệm làm chàng giựt mình nhảy nhồm lên.

Chàng nổi giận kẻ nào dám xâm nhập vào cái am bí mật của chàng mà chỉ có Xùng Hêl mới được lên thôi, và day lại toan cự hăn thì chợt thấy Xíu Tin đang cười rũ rượi, chống hông mà cười, mặt úp lên bìa nệm của chàng.

Con giận tiêu tan đâu mất, chàng vịn vai hỏi lảng xảng :

- Xíu Tin, sao dám lại đây ? Lại đây làm gì ?

Con gái của ông Hứa Vinh đã bót con cười, Nàng hỏi lại :

- Bộ cảm lên đây hả ? Có cô nào trên này không mà coi bộ anh sợ dữ vậy ?

Chàng cười và kéo bạn lên nệm.

- Không, anh không có giầu ai trên này hết, trừ cô kia.

Chàng chỉ một thiếu phụ Nhật Bản trong một bức hình quảng cáo treo trên vách mà hỏi bạn :

- Có giống em hay không ?

- Giống, nhưng đẹp hơn.

- Ba mà nghe em nói vậy thì em chết. Không ai được tài giỏi và đẹp hơn người Trung Hoa cả. À sao em dám tới đây ? Không sợ ba sao ? Không sợ miệng đời à ?

- Em không sợ dư luận. Vì trận đánh hồi hôm đã khiến người trong xóm ngụ nhận rất nhiều, không làm sao mà tránh được nữa. Họ nói anh giành em với bọn du côn nên đánh lũ nó và bị chúng đánh lại.

Còn ba thì chính ba biểu em lại đây xem anh ra sao và đem thêm mật gấu cho anh uống.

- Cám ơn ba lắm, mặc dầu anh không uống mật gấu làm gì. Em đi mua thức ăn cho anh được không ?

- Sao lại không, nhưng để em mang cơm nhà lại cho anh. Ông và chính em nữa cũng quên mất rằng anh phải đi ăn cơm ở ngoài. Thôi để em đi về dặn tổng khậu lo riêng phần ăn cho anh.

Xú Tin toan đi, nhưng Tâm níu bạn lại để hôn tay bạn một cái và nói :

- Anh sẽ cố gắng đau thêm năm bảy ngày nữa để được em nuôi cơm.

Một tiếng đồng hồ sau, đúng mười hai giờ rưỡi thì cô gái họ Hứa lên đến nơi với một chiếc gàu-mên nhỏ. Nàng nói :

- Ba nghe anh không có gì ăn, ba kêu trời, hỏi tổng khậu lo gấp cho anh đây.

- Anh ăn với em chứ.

- Không được, em phải về ngay, một khi mà người nhà biết em đến đây. Thôi, anh ăn ngon miệng nhé.

Nói rồi nàng đưa tay cho bạn hôn một cái rồi vừa cười giòn, nàng vừa chạy ra đầu thang, tới nơi nàng gởi theo gió một cái hôn, khiến Tâm cứ muốn bò theo ra ngoài ấy !

Mỗi ngày được bạn mang thức ăn đến ba lần, thích quá, chỉ phiền là Xú Tin không dám chần chờ lại phút nào cả.

Chiều ngày đầu, nàng ơ hờ bị Tâm níu lại và giữ nàng trong tay chàng hơi lâu một chút, làm Xú Tin sốt ruột quá. Nên chỉ mấy ngày sau, nàng đề phòng cẩn thận, Tâm chụp bạn luôn luôn hụt và bị nàng chế giễu dữ lắm.

Vui quá ! Đây là những ngày không mong tái lại, những ngày hạnh phúc nhất của đời chàng. Nhưng sao mà nó mau hết quá như ba ngày Tết của thời thơ ấu của chàng. Lật bật thì đã mừng hai, rồi mừng ba. Hoa trên bàn thờ bắt đầu héo, cam Tàu trên đĩa quả tử bắt đầu thúi ruột.

Giờ đây, chàng cố kéo dài cái thời làm ông đạo nằm, nhưng bình nó cứ mau lành một cách đáng giận.

Chàng đã trở lại bình thường sau năm ngày nghỉ ngơi, và tiếp tục đi học như cũ.

Xíu Tin không đến nữa vì không tìm ra lý do để mà đến, nhưng Xùng Hêl đi du ngoạn đã trở về, chàng lại đến hiệu Trường An Đường để đánh đàn và để hầu cờ ông Hứa Vinh.

Cuộc đời tuy lặng lẽ phẳng lì, nhưng tương lai đã hết đen tối, nên Tâm lạc quan lắm. Chàng chỉ chờ cho Xùng Hêl ra riêng để thực hiện kế hoạch của chàng là xong chuyện.

Nào ngờ chông gai mọc lên. Xíu Tin được một thanh niên Trung Hoa chú ý đến trong những cuộc biểu diễn đi giày bánh xe.

Hắn dò la nguồn gốc của nàng rồi cậy người đi hỏi nàng làm vợ.

Lần này cả Tâm và Xùng Hêl đều lo lắng, vì thanh niên này được nhiều ưu thế quá sức.

Hắn là người thổ sinh, đáng lý phải nhập Việt tịch nhưng nhờ một sự tình cờ mà hắn được giữ tính cách kiều dân Trung Hoa của hắn.

Số là năm sáu tuổi, hấn về Tàu một lần, rồi cha mẹ hấn làm mất giấy thông hành sao đó, nên xin giấy nhập cảnh để trở qua đây, y như là khách tân đáo.

Cha mẹ hấn đã khai rằng hấn sanh tại Sao Thảo, tức Sơn Đầu, tức kinh đô của vùng Triều Châu.

Cái mệnh lớn của ông Hứa Vĩnh là làm người Trung Hoa và cưới vợ cho con, gả con lấy chồng gì cũng người Trung Hoa cả, người Trung Hoa thuần túy Hán tộc mà thuần túy luôn về giấy tờ hộ tịch.

Thanh niên này mà có cụt đi một tay, ông ta vẫn thấy là xứng đáng hơn những kẻ thô sinh nhập Việt tịch.

Ưu thế của thanh niên không phải chỉ ở địa hạt giấy tờ hộ tịch mà thôi đâu. Hấn đẹp trai vô cùng, có học qua Đại học ở Đài Bắc, chơi bóng rổ thấy một trăm quả banh thì hết chín mươi chín quả lọt vào giỏ.

Địa vị của hấn cũng đáng kể, mặc dầu hấn chỉ mới hăm bốn thôi. Hấn là tùy viên báo chí ở tòa đại sứ Trung Hoa, lại là con của ông chủ một kỹ nghệ lớn mà nhà máy tối tân nấu pha lê vừa được xây dựng.

Tất cả những chỉ tiết trên đây, Xùng Hêl cho chàng biết sau khi báo tin nguy ấy cho chàng hay.

Xã hội Trung Hoa trong Chợ Lớn không ai là không biết rõ thân thế của cha mẹ hấn, của hấn và tất cả người của lứa tuổi hai mươi đều thấy rằng cặp ấy sẽ là một đôi vợ chồng xứng đôi vừa lứa nhứt của thế hệ.

Tội nghiệp Xùng Hêl. Đáng lý hấn đứng trong quan điểm của một người anh, phải mong ước em gái hấn lấy chồng tốt đôi tốt chỗ, và được một đám như thế đi nói em hấn thì hấn phải mừng.

Nhưng hấn đã trót mền Tâm, hấn thấy Tâm đã trót yêu nhiều quá và em gái hấn cũng đã trót yêu lại Tâm nên hấn quen quá với ý nghĩ về hôn nhân của Tâm và Xíu Tin rồi.

Hấn báo tin mà không dám phê bình, cũng chẳng dám an ủi. Cái đám này là một đám tốt, hấn còn phê bình được chỗ nào. Còn an ủi để Tâm đừng lo hay để chàng chịu số phận gì cũng không xong cả.

Tâm không lo làm sao được vì hấn đâu dám chắc em hấn yêu Tâm đến đổi từ chối chỗ xứng đôi vừa lứa này. Còn khuyên Tâm chịu số phận tức là vội giết chàng ta ngay chớ chẳng cho chàng ta chết lần chết mòn, vì khuyên như vậy tức là quả quyết rằng nhà họ Hứa đã gả con cho người con trai ấy rồi.

Xùng Hêl cũng chẳng dám ngồi lại vì sợ phải nghe Tâm than thở.

Lần này thì Tâm hốt hoảng thật sự. Đối thủ của chàng là một viên hồ tướng chớ không phải các tay kép già như trước nữa, trong khi đó thì giữa Xíu Tin và chàng chưa có gì với nhau.

Nếu đã lỡ với nhau rồi, Xíu Tin buộc lòng phải đợi chàng, nhưng nàng chưa ký kết gì cả vì nàng đủ tự do chọn lựa, mà hễ nàng chọn lựa bằng lý trí thì chàng sẽ bị loại ngay.

Một tùy viên bảo chí cho một tòa đại sứ, trẻ tuổi, đẹp trai, có học, được gia đình cảm tình, Xúu Tin còn tìm đâu ra hơn nữa, và nếu đề kẻ kia với chàng lên hai đầu cân thì phải nghiêng hẳn về phía anh tùy viên bảo chí.

Chàng chỉ có thể thắng được trên đám đất tình cảm thôi nên chàng xét lại trận thế xem sao. Ừ Xúu Tin đã nói rằng yêu chàng, đã cho chàng hôn nó. Nhưng đó bất quá là những cơn điên của con gái thơ mà có thể về sau nó hối hận nếu có rủi ro gì xảy ra, bằng không hối hận thì nó cũng sẽ nghĩ lại mà buồn cười cho sự ngây dại của nó.

Xúu Tin còn trẻ con lắm, ý và tình chưa vững, chọn lựa không mát tay vì thiếu kinh nghiệm, kẻ được chọn là chàng thì thích ghê và thấy rằng nó chọn đúng, nhưng khách quan sẽ thấy khác và biết đâu, mỗi phút, mỗi giờ, mỗi ngày, khôn thêm một chút, chính nó cũng sẽ thấy khác như khách quan ?

Tối đến, Tâm tới chơi nhà họ Hứa thì không có gì lạ xảy ra, chỉ thấy Xùng Hêl hơi khó chịu một lát rồi tự nhiên trở lại được như thường.

Ông Phú Hòa, trái lại, vui mừng trông thấy, không phải vì cuộc thăm viếng của chàng mà vì một thành công, một đặc thắng bí mật nào mà sự khoan khoái trong người lộ ra trên gương mặt, không sao giấu được.

Dẫu sao Tâm cũng hưởng lây vui mừng của ông cụ. Trà “pên Tàu” đêm nay ngon hơn nhờ hộp bánh bu-đoa của tây di bạch rợ mà ông cụ khui ra để khao nổi vui sướng riêng của ông.

Nỗi sung sướng đó Tâm đoán biết do cái gì, thành ra chàng ăn tiệc mừng đại họa sắp tới cho chàng đây.

Xíu Tin cố vui vẻ, cố tự nhiên, nhưng lại không giấu được một nỗi lo âu thâm kín nào, trái hẳn với cha nàng.

Tâm cảm giác rằng mặt trận có thể đổi cuộc diện, vì một trong ba đồng minh đang bị lung lay. Đồng minh Hêl không có ý phản bội, nhưng va lại thấy chánh nghĩa của bên phe va thật bấp bênh và nếu đồng minh Tin mà ngã về phe ông cụ, hẳn không thể mở miệng trách ông được.

Lo, nhưng chàng thích lắm. Cuộc chiến đấu sẽ hào hứng vô cùng, càng cam go, chàng càng nghe mình xứng đáng hơn với tình yêu của Xíu Tin.

Chàng trả cho Xíu Tin quyển tiểu thuyết Tàu “Bình Sơn, Lãnh, Yên, tứ tài tử» và cả hai anh em đều biết rằng sách đang kẹp một lời hẹn tại quán Bảo Kỳ vào ngày mai.

Xùng Hêl quyết định ngay sẽ trốn hội nghị tay ba đó cho tới ngày nào hẳn biết chắc quyết định của em gái hẳn.

Tâm đứng trên vỉa hè bên lề trái của đại Đồng Khánh để rình vỉa hè bên phải. Từ quán Phật Sơn đặt trên tầng lầu của dãy nhà đối diện với chỗ ẩn núp của chàng và mỗi bận một chiếc xe hơi đậu lại thì chàng hồi hộp nhìn những kẻ xuống xe.

Người Trung Hoa thế hệ cũ, xem thì giờ rất rẻ, thì trễ hai mươi phút là trễ tối thiểu của họ. Nhưng Tâm nóng nảy quá mặc dầu đã biết như thế. Chàng có mặt nơi đây từ hồi bảy giờ

kém năm, tuy nghe giờ ăn của họ là bảy giờ rưỡi. Họ trễ hai mươi phút tức là đã tám giờ kém mười, tức là chàng đứng đã ngót tiếng đồng hồ rồi, mỗi rưng cả hai chân.

Ác lắm chàng cũng chẳng dám đi lên đi xuống trên vỉa hè cho đỡ chán, đỡ mỏi, sợ xe của họ đậu lại lúc chàng xây lưng, công chàng đứng rình hóa ra công dã tràng mắt.

Đứng mãi quá, chàng bức mình và bỗng thấy mình làm một việc vô lý. Rình đã xấu lắm rồi, mà không ích lợi gì cả, thật không ích lợi gì cả.

Số là chàng được Xíu Tin cho biết rằng, đêm nay nhà họ Mã - gia đình của gã tùy viên sứ quán kia - sẽ mời cả nhà nàng đi ăn cơm ở tửu lâu này.

Xã hội Trung Hoa cũng đang trộn lộn hai nếp sống mới cũ y như ta, và nghi lễ không còn thuần túy xưa cũng chẳng hẳn là nghi lễ Âu châu.

Đây là bữa tiệc sơ kiến giữa hai bên, trước khi đàn trai chánh thức đi hỏi con gái nhà họ Hứa.

Chàng hồi hận đã cười gằn một cách mỉa mai khi chàng hỏi Xíu Tin sẽ có mặt trong bữa tiệc hay không và nàng đáp là có.

Chuỗi cười gằn của chàng đã làm cho Xíu Tin buồn bã vô cùng. Thật bậy quá ! Sao Xíu Tin lại không đi vì phép lịch sự ? Đi ăn một bữa cơm, không có nghĩa gì là có cảm tình đặc biệt với người mời cả, cũng chẳng có nghĩa là hứa hẹn cái gì hết. Đó chỉ là xã giao của thời nay thôi.

Thế là chàng đã giận hờn bạn đi dự bữa tiệc hôm nay.

Thình lình, Tâm nắm vành nón phía trước mà kéo thêm xuống. Chàng mặc sơ mi ca rô bỏ ngoài, đội nón nỉ nhận sụp xuống che cả trán, cả mắt, chàng cốt không cho nhà họ Hứa nhận ra chàng nếu rủi họ trông thấy cái bóng đáng quen của chàng ở bên kia đại lộ.

Hai chiếc xe nhà chạy nối đuôi nhau, từ hướng Sài Gòn vào, rất có vẻ là đi chung với nhau lắm nên không mới chuẩn bị như thế.

Quả thật thế, hai chiếc xe ấy ngừng lại một lượt trước tửu lâu Phật Sơn. Chiếc 404 đậu trước, do tài xế lái. Từ trên đó bước xuống hai vợ chồng một người Trung Hoa đứng tuổi, chồng Âu phục chỉnh tề, vợ áo Thượng Hải. Kế đó là hai đứa con trai độ mười và mười hai tuổi. Một gái lười mười lăm, mặc đầm, ngồi ở băng trước cũng xuống xe một lượt với họ.

Người của xe sau, một chiếc D.S.19 đã làm cho Tâm đứng chết sững như bị trời trồng.

Một thanh niên rất đẹp trai lái chiếc xe ấy. Hắn vừa hãm xe lại thì vội mở cửa chạy vòng ra sau xe qua phía bên kia để mở cửa sau cho ông Hứa Vinh và Xiu Tin xuống.

Xùng Hêl ngồi phía trước với hắn, cũng xuống xe cùng lúc đó.

Anh con trai đẹp mã ấy là tay đối thủ của chàng chứ không ai đâu lạ.

Máu nóng nơi người chàng bỗng sôi lên, và một sức mạnh vô hình xô chàng qua phía bên kia đại lộ. Chàng muốn chạy qua

đó đâm vào mặt cái tên đáng ghét ấy mấy quả đấm thối son, rồi đập luôn Xú Tin một trận rồi ra sao thì ra.

Nhưng chàng vẫn cứ chôn chân nơi đó, không phải vì hèn nhát mà vì chàng bị mặc cảm; chàng tự thấy chàng kém gã ấy nhiều quá, từ diện mạo đến địa vị trong xã hội.

Lại chưa chắc gì tâm hồn chàng thanh cao hơn tâm hồn hần đở mà tự an ủi phần nào !

Chàng đứng đó mà tủi thẳm, nhìn đám thực khách ấy vui vẻ nói cười cùng nhau lên lầu. Mắt chàng rung lệ.

Họ đã lên tới đầu chiếc thứ nhứt, và queo qua một bên để lên chiếc thang thứ nhì, nên chàng không còn nhìn thấy họ nữa.

Bây giờ chàng lui thủ đi, quyết trở lại Sài Gòn bằng đôi chân của chàng. Đêm nay chàng phải hành xác chàng cho nó một nhòai ra, để khi leo lên gác trọ là ngã ra mà ngủ.

Nếu phải đau xót, bắn khoả thì cứ đau xót bắn khoả ngoài đường, vì sự đi đứng làm dịu được những thứ tinh đó, chớ nếu nằm gác tay lên trán mà nghĩ ngợi về cuộc chứng kiến này, chàng sẽ hóa điên mất.

Tâm đi thất thểu như một kẻ vừa thua bạc. Ý nghĩ so sánh này đến với chàng lúc chàng đi ngang qua cửa Đại Thế Giới cũ.

Những kẻ thua bạc chắc không tuyệt vọng bằng kẻ chiến bại trên đường tình. Cờ bạc thua keo này còn keo khác, chớ như yêu thì người ta chỉ yêu có một lần thôi.

Bạn hữu chàng, lắm đũa chế giễu cái quan niệm “chỉ yêu một lần thôi” ấy và chúng nó quả quyết rằng cứ yêu được mãi, và bệnh tình là một chứng bệnh rất dễ trị, sau vài tháng tuyệt vọng đến muôn tự tử là người ta quên được ngay.

Chàng thì chàng không tin điều đó, vì chàng nghe không thể yêu ai khác được nữa, ngoài Xíu Tin.

Tâm nhớ lại khi nãy, lúc họ lên tới cầu thang thì tấm gương thật to trước mặt họ soi bóng mọi người. Chàng thấy Xíu Tin tươi cười như thường, trong khi chàng tưởng tượng nàng phải rất đau khổ mà miễn cưỡng nhận bữa ăn đó.

Chi tiết này bỗng làm cho chàng đau xót vô cùng, chàng nghe như là ai nắm trái tim của chàng mà vặn trong lồng ngực chàng.

« ... Để báo trước cho anh biết rằng anh sẽ phải đau khổ vô cùng”.

Lời tiên tri của Xùng Hêl trong đêm tĩnh tâm của Xíu Tin, lại vang lên bên tai chàng, như nó đã vang lên mỗi lần chàng đau khổ vì yêu.

Con đường Đồng Khánh - Trần Hưng Đạo rất có vẻ là con đường dài nhứt thế giới, bởi Tâm đi mãi mà chưa tới đâu cả hay chỉ mới tới Chợ Quán thôi.

“Chúng nó đang ăn uống vui vẻ không biết bao nhiêu. Thằng ấy có vẻ bất thiệp lắm và sành xã giao lắm, dân sứ quán mà ! Chắc nó chinh phục Xíu Tin rất dễ dàng.

“Hiện Xíu Tin đang cười, à chúng nó cười với nhau !”.

Tâm nắm hai tay lại đập mạnh vào không khí và cái đập không gặp chướng ngại làm cho cả hai cánh tay chàng đau vô cùng.

“Bữa ăn sẽ kéo dài tới khuya thật khuya, chúng nó trao đổi ý kiến với nhau, tư tưởng với nhau, tâm hồn với nhau ! Trời ơi !”.

Tâm như bị ai vừa đánh một trận đòn đau rồi tổng cổ chàng ra đường. Đau về thể xác thì ít, mà tủi xót cho thân phận thì nhiều, chàng giống như một hình nộm không hồn, được một tay phù thủy vẽ bùa dán lên để hoạt động như một chiếc máy vậy thôi.

Sáu hôm liên tiếp, chàng không đến thăm nhà họ Hứa. Còn thăm làm gì nữa ! Kể ấy hơn chàng rõ rệt thì ắt hẳn Xú Tin phải bằng lòng.

Chàng đã kín đáo nghĩ không muốn cho nàng đi ăn bữa cơm hôm ấy mà nàng vẫn cứ đi, tức là nàng đã dọn lòng để tiếp nhận một thanh niên mà nàng nghe tiếng tốt.

Có lẽ rồi sẽ còn nhiều bữa tiệc như vậy nữa, và có lẽ, trời, đau biết bao nhiêu, có lẽ hai đứa nó sẽ đi ăn tay đôi với nhau.

Nhưng hễ đi nghe giảng xong là chàng bươn bả về nhà leo lên gác mà nằm, chớ không dám la cà các nơi giải khát hay đi thư viện như mọi lần : chàng nuôi hy vọng mong anh Xùng Hêl thấy vắng bạn lâu quá, sẽ đến tìm chàng và nhờ thế, chàng sẽ trở lại nhà họ Hứa được.

Lạ quá, giận lẫy không đến ba hôm thì chợt nhận thấy là mình đã có thái độ bất thường và đoán rằng người ta cũng thấy như thế, rồi thì mắc cỡ không dám tới thăm họ nữa, sợ họ cười cho : “Nè, anh kia, anh đã hờn mà không tới thì sao không cứ luôn đi, còn vác mặt đến đây làm chi ? ”.

Họ sẽ hỏi thăm như vậy và rồi thăm nhạo báng chàng.

Nếu Xùng Hêl tới tìm chàng thì chàng sẽ nói lại mỗi bang giao cũ mà khỏi ngượng với gia đình ấy.

Nhưng đó là hy vọng hảo huyền vì Xùng Hêl trôn luôn. Hắn rất sợ nhìn đôi mắt sầu thẳm của Tâm. Hắn rất sợ sẽ phải bối rối nếu Tâm hỏi điều gì.

“Thôi vĩnh biệt, Xíu Tin ơi, cô bé xinh như một con búp bê, một con búp bê Trung Hoa mà anh thương mến ! Em trẻ dại lắm, em chưa hoài thai một mối tình lớn như anh, một mối tình mà em gắn bó ngàn năm như anh, em vui đâu chúc đó, gần anh, được anh ôm trong tay, em nói em yêu anh, nhưng tình em không có gì sâu đậm cả vì em quên được rất dễ dàng để mà đi lấy chồng.

“Anh không trách em đâu, anh chỉ sầu thôi, mối sầu phải hai ba năm mới nguôi được.

«Thôi vĩnh biệt em nhé ! ».

Sắc son, son phấn thêm thẹn.

Mối tình giữ lời không vẹn.

Năm canh sao vắng tin bạn,

Nhắc càng, nhắc càng ghe ghen.

Chàng hát lên bài hát Mạnh Lệ Quân đó mà đáng lý gì Xiu Tin phải hát.

Thật là bài hát tiên tri và báo điềm bất tường mà tình cờ đã xui chàng đưa ra trong buổi sơ giao với gia đình này.

Chàng cứ nghe văng vẳng tiếng đàn yều khím bên tai, tiếng đàn của bọn hát Tiều nó thơ mộng hóa thời niên thiếu của chàng và mãi đến hơn mười năm sau chàng mới được nghe lại khi lạc bước vào hiệu Trường An Đường, và bây giờ thời thanh niên của chàng lại được thơ mộng hóa, nhưng không lâu.

Mỗi lần hắt hơi một cái, chàng mừng rỡ nghĩ : “Chắc đằng ấy có ai nhắc nhở đến mình ! ”.

Nhưng chợt nhận ra đó là một mê tín nhằm nhí, chàng bật cười.

“Không, đằng ấy không ai thèm nhắc nhở đến mình đâu mà mong hão. Nếu có nhắc ai thì người đó là chú rể tương lai mà có lẽ ông cụ thường đem ra mà bàn với Xùng Hêl.

Đối với ông Phú Hòa, chàng không có vai trò gì trong gia đình họ Hứa cả. Xùng Hêl thì có lẽ thấy vai trò đó có tính cách phá đám, nên chắc hẳn mong thầm chàng rút lui.

Còn đối với Xiu Tin thì ... hừ ... vai trò của chàng đã hết hay rồi, chàng nên vào hậu trường cho anh kếp khác diễn cụp lạc hơn.

Mảnh giấy nhận được hôm nay làm cho Tâm mừng như kẻ chết đuối vừa vớ được một mảnh ván. “Ừ, con Xíu Tin nó phải từ biệt mình một lần chớ. Như vậy, mới đỡ khổ trong cảnh bán tín bán nghi, không biết nó nghĩ gì về mình. Ít ra gặp lại mặt nhau một lần, mình sẽ tế nhận được tình cảm của nó.

Xíu Tin đã bị Tâm cự nhiều lần vì đã đến trễ giờ hẹn nên lần này nàng tới thật đúng; khi đồng hồ vừa gõ cái rưỡi của bảy giờ tối thì á xầm từ ngoài cửa bước vào.

Tâm đang gọi hai chai xá xị, gọi xong, cúi xuống đọc một tờ báo hằng tuần, làm như không thấy bạn vào.

Xíu Tin lặng lẽ ngồi xuống trước mặt chàng rất lâu, mà mãi đến lúc người trong quán mang hai ly nước đá đến, chàng mới chịu ngược lên.

Xíu Tin nhìn chàng mà cười. Chàng thấy trong cái cười ấy một sự mỉa mai tàn ác nên rất muốn cầm một ly nước đá mà đập vào đầu nàng. Chàng giữ lại được nhưng sự căm tức bị đè nén đã làm tái mặt người con trai hồng hào này.

Cái cười của Xíu Tin ranh mãnh, tinh nghịch thật, nhưng bất kỳ ai khác mà biết câu chuyện, cũng đã cười như vậy, bởi vì thái độ của một anh si tình rất là buồn cười.

Nhưng cười tinh nghịch không có nghĩa là mỉa mai, mà trái lại, còn bao hàm rất nhiều mến thương trong đó.

Thấy Tâm bậm môi, nắm tay lại, Xíu Tin càng tức cười hơn và Tâm càng giận hơn.

Như một trái ba lông bị bơm hơi vào nhiều quá, chàng nổ lên dữ dội, nhưng bằng tiếng Tàu. Rủi ro lắm là chàng nói sai, khiến Xiu Tin bật cười rồi cười lớn lên, cười ngặt nghẽo.

- Cười gì ? - Chàng sân si hỏi. Bộ vui lắm sao mà cười ?

- Sao không vui. Anh làm như trẻ con vậy.

- Tôi biết mà, tôi trẻ con, còn cô là người lớn vì cô sắp làm bà.

Nước ngọt đã được mang đến. Tâm giận run nên hóp một hóp xá xí để nuốt ghen.

- Ai nói với anh như vậy ?

- Không cần ai nói. Chính mắt tôi đã thấy ông lớn ấy sẵn đón bà bật thiệp lắm. Chà ! Không mấy chốc lên quan ! Hèn gì mà người ta nói nước Tàu có một lò đúc ra quan. Trong bụng mỗi người Tàu có một ông quan đã đành mà trong bụng mỗi người đàn bà Tàu cũng có một bà quan ... tất.

- Xin anh đừng yên nước Tàu. Không lẽ căm giận một mình em rồi anh oán tuốt cả nước Trung Hoa.

Tâm thấy mình vô lý quá, nên đánh trống lảng để xóa lỗi của chàng.

- Mời cô uống nước.

- Em không uống nước của người lạ.

Tâm lại nổi giận xẵng giọng hỏi :

- Tôi là người lạ à ?

- Không lạ sao gọi em bằng cô ?

Anh sinh viên đâm khùng vì thất tình, bật cười rồi nói :

- Thôi mời em uống nước vậy.

Xú Tin uống vài ngụm xá xí để đợi bạn cạ ly rồi hỏi :

- Sao hôm nay anh không tới chơi ?

Thả rơi ly uống bàn, Tâm mệt nhọc nói :

- Anh còn lòng nào mà đến chơi nữa em Tin !

- Tại sao lại không còn lòng nào ?

- Em đã biết rồi, biết còn rõ hơn anh nữa, còn làm bộ hỏi mà chi.

- Em có biết gì hơn anh đâu.

- Em nên thành thật với anh là hơn. Dầu sao giữa đôi ta cũng có tình bạn rất thân trong vòng sáu bảy tháng nay.

- Em xin thành thật. Chắc anh muốn ám chỉ vụ anh tùy viên sứ quán ấy chứ gì ?

Tâm chỉ làm thinh, Xú Tin phải tự mình giải thích :

- Thì bất quá cũng như bao vụ khác mà anh đã biết, sao lần này ...

- Lần này có sự ưng thuận của cô, cô nghe chưa ?

- Lại cô nữa ! Em nào có ưng thuận bao giờ.

- Không ưng thuận mà cô cãi lời tôi, đi ăn với người ta.

- Khổ quá, rồi đây nằm đêm suy nghĩ, anh sẽ thấy tánh độc tài của anh là kỳ ...

- Tôi độc tài ? A ha, vinh diệu quá !

- Ba biểu em đi, làm sao em xem nhẹ ý muốn của ba được. Em đã giải rõ về điểm đó, anh không chịu nghe, không chịu hiểu tình cảm của em.

- Nhưng em đã cười, đã vui tươi khi đi với họ.

- Chớ không có lý do để buồn, anh biểu em khóc sao ?

- Không lý do ? Em bị bắt ép đi với một kẻ mà anh không ưa.

- Họ không có lỗi gì hết tại sao anh bắt em phải ghét họ như anh.

- Em không ghét nghĩa là em thương họ ?

Xíu Tin bật cười rồi mĩa mai :

- Anh kết luận rất khoa học. Hễ không ghét là phải thương, ngoài ra không thể giao thiệp vì xã giao với ai hết. Nhưng sao anh lại thấy được là em cười ?

Tâm xấu hổ không dám thú nhận là chàng đã rình đêm đó trước tử lâu Phật Sơn. Chàng rất sợ Xíu Tín đoán được và sợ nàng mắng nhiếc tởm tòm của chàng.

Nhưng Xíu Tín vẫn đoán biết và trái với lo sợ của Tâm, nàng cảm động quá, quên mất rằng đang ngồi giữa quán, đặt tay lên tay bạn mà rằng :

- Anh, anh ghen phải không anh ? Trời ơi, anh yêu em đến như vậy à ? Em cứ tưởng anh chỉ yêu vậy thôi rồi được thì tốt, không được thì thôi chớ.

- Vì thế mà em định lấy chồng ?

- Đã nói là chưa kia mà ! Em không có định gì hết. Nhưng em không dè anh yêu em nhiều dữ vậy.

Đôi bạn không biết nói gì với nhau nữa. Xíu Tín lấy tay lại rồi uống lung ly xá xị, nàng đòi Tâm trả tiêen rồi đứng lên.

Đi song song cạnh nhau mà họ cứ làm thinh, Tâm vẫn còn hờn bạn, nhưng lại hết có để mà trách móc, đành phải câm lặng còn Xíu Tín thì đang bươi trí để tìm lời an ủi chàng.

Qua khỏi bệnh viện Bình Dân, thấy đã gần tới xóm, Tâm bắt buộc phải dẹp tự ái, làm lành với bạn để biết một điều mà chàng nóng lòng biết. Chàng hỏi :

- Em đã trả lời như thế nào ?

- Em không chịu trả lời, vì em không biết trả lời làm sao.

Tâm lại giận dỗi :

- Không biết trả lời làm sao ? Thì cứ ung quách nó đi đề mà lên bà.

- Anh đừng nói cạnh em tội nghiệp ...

Họ đã tới trước cái am con và Xíu Tin dừng chân lại trước đó :

- ... Em đang khổ lắm, mà anh có biết giùm cho đâu. Em không có lý do từ chối như mấy đám trước. Cái điểm “không yêu” không thể đưa ra được với các cụ, anh dư biết chứ ?

- Sao lại không yêu. Người ta đẹp trai lắm mà, giàu có quá mà !

- Anh cứ nói lấy mãi. Sao anh không biết thương xót ai hết vậy. Khổ quá, em chỉ muốn chết thôi.

Xíu Tin khóc thút thít như em nhỏ, khiến Tâm thương quá, không còn hờn được nữa. Cầm tay bạn, chàng dỗ :

- Thôi em, anh không nói lấy nữa đâu, em nín đi. Chàng kéo bạn lại sát cạnh chàng, xoa tóc nàng, rồi nói thêm :

- Nín đi em nhỏ, rồi anh cưng.

Xíu Tin vẫn chưa nín. Nàng tấm tức tấm tưởi nói :

- Nói thương yêu người ta, mà lại muốn giết người ta.

- Anh xin lỗi em, tại anh ngỡ em thương yêu nó, đã ung lấy nó.

- Em đã nói yêu anh rồi, thì còn yêu ai nữa ?

- Bây giờ em tính sao ?

- Em thật không biết tính sao hết. Hai lần trước em chỉ khóc mà thắng. Nhưng ông già chịu nhượng bộ vì không nỡ ép bức em ưng chỗ không phải lứa. Trường hợp này thì khác, ông chưa nói gì quyết liệt, nhưng xem ra ông đã quyết tâm.

- Em nè !

- Dạ.

- Em thật tình yêu anh lắm hay không ?

- Anh còn phải hỏi.

- Nếu em thật lòng yêu anh nhiều, em có dám hy sinh vì anh hay không ?

- Sao lại không.

- Vậy đến lúc bí, em sẽ trốn theo anh nhé !

Xíu Tin chỉ làm thỉnh, khiến Tâm đâm ra ngờ vực lòng thành của bạn. Chàng lại nói lấy :

- Mà thôi, em khỏi cần phải hy sinh gì hết. Ai cũng phải sống cho mình chớ. Anh thật ích kỷ và bất công quá.

Phản ứng của Xíu Tin làm cho Tâm bất ngờ. Nàng thôi khóc thình lình và không bận tâm tới việc nói lấy của bạn nữa. Nàng nói :

- Em đồng ý về nguyên tắc hy sinh. Nhưng hy sinh cách nào, xin anh để em tự do lựa chọn. Riêng anh, anh dám hy sinh vì em hay không ?

- Còn phải hỏi.

- Như vậy, ta khỏi phải băn khoăn về gì nữa cả, kể như đã giải quyết xong việc lớn rồi đó.

Sau buổi gặp mặt đêm ấy, Tâm đã tới lui trở lại với nhà họ Hứa.

Việc lớn mà Xiu Tin bảo đã giải quyết xong, chàng không biết nó được giải quyết cách nào, nhưng không tiện hỏi vì Xiu Tin không chịu đến quán nữa mỗi lần chàng yêu cầu.

Nàng có những lúc vui vẻ quá trớn rồi tiếp liền theo đó là những giờ buồn chán bất thường, ngồi hàng giờ mà trông vào khoảng không, không nói không rằng, ai gọi cũng chẳng thừa.

Tâm đang lo sợ, lại càng lo sợ hơn, trước thái độ kỳ lạ của bạn. Chàng đoán Xiu Tin làm bộ như vậy để gạt gẫm cho chàng không biết đâu mà rờ và trong khi hoang mang chàng sẽ không hành động gì cả mà phương hại đến sự đi lấy chồng của nàng.

Còn không chịu hẹn nhau ở quán là để tập cho chàng quen với cuộc đoạn tuyệt sắp tới.

Nàng đã trót hứa hẹn yêu đương, trót nằm trên tay chàng, trót hôn chàng rồi thì chàng có quyền làm lấy, có quyền xem sự đi lấy chồng của nàng là một cuộc phản bội.

Xíu Tin biết như thế và rất sợ phản ứng dữ dội của chàng mà thói thường người ta gọi là “phá cho bỏ ghét. Vì thế mà một mặt nàng tập cho chàng quen với tin sét đánh, một mặt nàng kèm cương phản ứng đó lại bằng cách gieo hoang mang trong lòng chàng.

Tâm đoán thế nhưng cũng không dám tin chắc là thế. Trong khi đó thì chàng cứ ngậm ngậm đau khổ mà tưởng tượng đến những bữa ăn, những buổi đi dạo “xã giao” của Xíu Tin với “người ta».

Ông cụ thì không thay đổi, chỉ vui hơn ngày thường một chút thôi, còn Xùng Hêl thì tử tế với chàng đặc biệt, có lẽ để an ủi người không may và sắp tuyệt vọng.

Hắn thường cố hướng câu chuyện qua nẻo yêu đương, qua sắc đẹp của phụ nữ, để quả quyết rằng đàn bà con gái Việt Nam đẹp hơn đàn bà con gái Trung Hoa.

Không, không phải hắn xét đoán méo mó như vậy vì người yêu của hắn là một cô gái Việt đâu. Hắn chỉ muốn dập tắt bớt hào quang của Xíu Tin đối với mắt của Tâm thôi.

Hắn lại hay bảo rằng dầu sao người Việt cũng hiểu người Việt hơn là hiểu người Trung Hoa và ngược lại.

- Như trường hợp của tôi, - hắn than, - lắm khi tôi rất tức bạn của tôi sao không đồng cảm nghĩ với tôi.

Tâm chỉ cười, biết rằng hắn nói láo, vì đến giữa tháng này là hắn đã đi làm, và hôm nọ hắn khoe rằng đã thuê được một căn nhà để ra riêng hầu cưới vợ.

Xíu Tin thì sao chưa chắc, chớ Xùng Hêl thì quả đang tập cho chàng bớt cảm tình với Trung Hoa, điều này đã hẳn đi rồi, không còn ngờ gì được nữa.

Hôm ấy, Tâm đến thăm Trường An Đường mà đi trên ngõ chạy trước hiệu thuốc ấy, chớ không phải đi từ nhà chàng tới.

Còn vài căn phố nữa là tới nơi, bỗng chàng nghe tiếng ông Hứa Vinh quát tháo đằng ấy.

Dừng chân lại, chàng sực nhớ rằng, cảnh này, chàng đã thấy qua một lần rồi, hồi mới quen với gia đình Xíu Tin. Thật là y hệt như hôm nay, không khác chi tiết nào cả. Chàng cũng từ ngõ này mà vào nên trong nhà không ai thấy chàng đi tới, mà chàng cũng không thấy được trong nhà có những ai, và ai đang làm gì.

Tâm đứng lại lắng nghe một lát. Ông Phú Hòa vẫn la hét, vẫn đập bàn y như chàng đã nghe hồi mấy tháng trước, nhưng lần này không thấy Xùng Hêl la hét lại.

Chàng toan quay đi thì anh chàng chơi yêu khím đã lộ mặt ra ngoài. Hắn đứng nơi ngưỡng cửa mà nhìn tiệm chạp phô bên kia đường. Mấy tháng trước Xíu Tin đã ra đó trong khi ông cụ hét mắng trong nhà.

Tâm hút gió lên một tiếng lớn và Xùng Hêl ngó ngoái lại thì thấy chàng.

Thoạt tiên, hắn làm như giận, toan ngó lơ, nhưng nghĩ sao không biết, hắn bước xuống thềm, đi lại bắt tay chàng.

Rồi hai người, không ai bảo ai, tự nhiên cùng đi ra đầu ngõ, y hệt như Xúu Tin và chàng đã đi trước đây.

Tâm ngạc nhiên mà nghe ông cụ cũng la hét mặc dầu Xùng Hêl đã đi rồi. Bỗng một ý nghĩ hiện lên, chàng dừng chân lại hỏi :

- Nếu tôi không làm thì bác la rầy Xúu Tin chớ không phải anh ?

Xùng Hêl không đáp mà chỉ thở dài. Đoạn họ cùng bước ra tới đường Vườn Chuối. Xùng Hêl quẹo tay mặt, tức là đổ ra phố Phan Đình Phùng.

Chi tiết này khác trước một chút là Xúu Tin đã quẹo tay trái để ra Phan Thanh Giản.

Lâu lắm, khi họ bước qua đường rầy, Xùng Hêl mới hỏi :

- Khi nãy tôi hơi giận anh ... !
- Tôi cũng đoán thấy điều ấy.
- Vì tôi đã thấy anh là thủ phạm trong ...

Tâm giựt mình, sợ hãi, chàng không biết gì đã xảy ra trong gia đình đó.

- Xin anh cho biết rõ.
- Con Xúu Tin nó quyết liệt từ chối chỗ ấy ...
- Chỗ nào anh ?

Tâm hỏi để biết thật đích xác, chớ chàng cũng đoán được là chỗ nào rồi.

- Thì cái anh tùy viên sứ quán mà tôi đã kể chuyện anh nghe đó mà.

Tâm mừng đến run lên. Xíu Tin mà có nói với chàng một trăm lần rằng yêu chàng, chàng cũng không sướng bằng nghe tin này.

- Nhưng tôi có ...

- Ừ, anh không xúi nó, nhưng sở dĩ nó từ chối là vì yêu anh.

- Như vậy sao tôi là thủ phạm ?

- Anh là chương ngại gián tiếp, hay nói đúng chương ngại không cố ý, cho một hôn nhân tốt của nó.

- Trời, vậy mà anh cứ bảo là giúp tôi.

- Ừ, tôi sẽ giúp tất cả những người nào xứng đáng mà muốn cưới em tôi. Anh cũng xứng đáng nhưng anh lại không hy vọng, hay khó hy vọng được ba tôi nhận.

Tôi là người ngoại quốc, nghĩa là người ở ngoài cuộc yêu đương thì tôi lập thái độ theo lý trí chớ không bị tình cảm chi phối như con Xíu Tin.

Tôi nghĩ rằng Xíu Tin mà bỏ hình để bắt bóng thì e ngày sau bóng bắt không được, mà hình cũng đã qua mất rồi.

- Tôi thật đáng thương, anh không thấy sao mà còn giận tôi.

- Tôi đã hết giận anh rồi, vì anh có muốn vậy đâu. Chẳng qua đó là sự tình cờ, và không ai trách nhiệm cả, cũng không ai làm sao khác hơn được.

- Giờ anh định giúp người tùy viên sứ quán ấy à ?

- Không, tôi đã nói là không ai làm sao khác hơn được. Bây giờ chỉ còn chờ xem ba tôi với con Xíu Tin, ai sẽ nhượng bộ, tôi thì trung lập.

Thế là rõ : anh đồng minh này đã xé rào, nhảy qua hàng ngũ trung lập rồi. Tuy nhiên, vẫn phải biết cho anh ta ở cái điểm công bình đó là anh ta không nhảy qua hàng ngũ địch.

Tâm hỏi dọ :

- Theo anh, anh đoán sự thể ra sao ?

- Khó đoán quá. Ba tôi là một người có tánh bám níu vào một ý định. Con Xíu Tin nó cũng thừa tự tánh ấy và cũng bám vào một ý định. Cả hai cá tánh đều mạnh như nhau, ông già uy quyền bao nhiêu thì con bé cứng đầu bấy nhiêu.

Nhưng có một điều này tôi cần nói rõ kéo anh hy vọng hảo mà mất công là con Xíu Tin thương ba tôi lắm. Nó mà có yêu anh mười xe, nó cũng không bỏ ba tôi mà theo anh đâu.

- Anh có lo sợ điều gì khác hay không ?

Xùng Hêl không hiểu, ngơ ngác nhìn Tâm, nhưng giây lát, đoán được ý ngầm của anh sinh viên này, hấn phá lên cười :

- Đừng có lo tầm phào. Nó yêu đời lắm và can đảm lắm thì nó không thèm tự tử đâu. Và lại tự tử cũng là một hình thức bỏ ba tôi thì không bao giờ nó làm.

- Như vậy ...

- Tôi đã bảo là rất khó đoán lối ra.

- Anh liệu Xíu Tin dám vận động với bên kia để ...

- Tôi biết anh muốn nói gì. Dám, nó dám vận động lắm, nhưng chỉ vô ích thôi. Chắc anh muốn nói Xíu Tin sẽ kể cho anh chàng kia biết rằng nó đã yêu anh rồi nên anh chàng kia rút lui chứ gì ? Không, chiến lược ấy không ăn tiền nữa rồi. Con trai của thế hệ bây giờ khác. Họ thích chinh phục vợ của họ hơn là đi cưới một cách cổ điển. Nói đã yêu anh, thằng kia sẽ còn mê hơn, vì sẽ có cuộc tranh đấu xảy ra giữa anh và hắn để giành lấy nó. Đó là một trò chơi hào hứng mà thanh niên của thế hệ ta rất thích.

Chinh phục được một cô gái đẹp là một kỳ công mà anh con trai nào ngày nay cũng mơ, và cuộc chinh phục càng gay go càng say sưa với cuộc chinh phục đó.

Nếu Xíu Tin đại đột mà hành động như vậy, thì cả hai, anh và nó càng khổ hơn, vì hắn sẽ đeo riết hơn bao giờ cả.

Sự cần cù của người Trung Hoa đã thành tục ngữ ở nhiều nước, thật không quá đáng chút nào.

Những người xem như không công ăn việc làm của họ, thật ra đầu tắt mặt tối còn hơn một người thợ của ta.

Xùng Hêl, ngoài những giờ đi học thêm, phụ giúp công việc cho hiệu thuốc bắc, anh ta thấy còn ít quá, nên lại làm thủ công nghệ.

Như các hiệu thuốc bắc khác của người Trung Hoa, hiệu Trường An Đường cũng sản xuất món thuốc gọi là “Lục Vị”.

Đó là thứ quả ngọt mà trẻ con rất ưa, làm bằng những chất thuốc không công không phạt, như là hoài sơn, cam thảo v.v ... thường là thuốc vụn, thuốc nát, bỏ thì uổng mà dùng hốt thuốc cho người ta, xem không được.

Thuốc tán nhỏ rồi tẩm đường, trông giống như thuốc tễ không vò viên nhỏ chỉ bằng mút đũa thôi rồi vô hộp vuông bằng thiếc.

Ban đầu ông Trường An Đường mua hộp của thợ thiếc dưới Cầu Ông Lãnh, nhưng về sau Xùng Hêl bỏ vào thuốc nhiều chất thơm, thuốc bán chạy quá sức tưởng tượng, nên hấn quyết định giựt thêm một mối lợi nữa là làm hộp lấy.

Nhà bếp biến thành một xưởng thợ thiếc mà anh con trai tháo vát này cắt thiếc, đập thiếc, hàn gắp cả ngày.

Xíu Tin thì phụ giúp anh trong công việc nhẹ như là dán nhãn lên hộp. Mùa nào các tiệm thuốc trong đô thành “com măng” lục vị nhiều quá hai anh em làm không hỏ tay.

Hôm ấy, như thường lệ, anh hàn hộp, em dán nhãn. Xùng Hêl hàn được hộp nào vớt qua cho Xíu Tin dán hiệu tiệm lên để rồi vớt qua cho người công nhân để thuốc vào.

Đang làm ngon tay, Xùng Hêl nghe đau bụng nên bỏ đó mà đi. Ông tổng khâu nấu ăn, hai người công nhân, một người để thuốc vào hộp, một người sắp hộp vào thùng, mỗi người mỗi việc không ai chú ý đến ai, im lặng mà làm như từ bao lâu nay rồi.

Bỗng cả nhà kinh hồn vì thỉnh linh nghe Xiu Tin hét lên một tiếng thất thanh. Đó không phải là tiếng kêu khủng khiếp của kẻ sợ hãi điều gì ghê gớm lắm, mà là của một người đang thọ nạn, một tai nạn rùng rợn như là bị dây trần nhà máy quán chẳng hạn.

Hai người chứng đầu là hai anh nhân công. Họ hét hồn day lại thì chỉ thấy con gái chủ nhà nhào lăn xuống đất, tay bụm mặt, không rõ cô ấy mắc phải chứng gì.

Rồi thì Xùng Hêl ngoài cầu chạy vào và ông Hứa Vinh trên nhà chạy xuống.

- Gì đó ?

- Gì đó con ?

- Gì vậy Xiu Tin ?

Chạy đến nơi, Xùng Hêl kêu trời lên một tiếng rồi giục ai không biết :

- Mau, mau chạy kêu tắc xì.

Một anh nhân công mau chân thi hành ngay lệnh ấy.

- Gì đó ? - Ông Hứa Vinh lại hỏi.

Xùng Hêl vừa đỡ xóc em lên vừa kêu than :

- Chết em tôi rồi, trời ơi, chai a xít !

Bây giờ cả nhà mới rõ ngọn nguồn. Ông Trường An Đường bồi rối hỏi :

- Nó bị phỏng ở đâu ?

- Ở mặt.

- Trời ơi, tội nghiệp con tôi.

Bây giờ Xúu Tin mới khóc la được, nàng kêu lên thảm thiết, khiến ông Hứa Vinh xót xa không biết bao nhiêu.

Xùng Hêl hồi mức nước rồi gỡ tay em ra, lấy nước mà rửa hai bàn tay bụm mặt của nàng đã dính chút a xít.

Bấy giờ xe tắc xi đã vào tới ngõ. Hấn ẵm em hấn lên rồi chạy đông ra ngoài, không quên dặn với người nhà coi chừng chai a xít rớt trên gạch chảy linh láng.

Xùng Hêl quỳnh quáng trông không rõ, không biết em bị thương nặng nhẹ thế nào, và mãi đến hơn nửa tiếng đồng hồ sau khi đưa em vào bệnh viện Đô Thành chàng mới nghe người của nhà thương thổ lộ những chi tiết sau đây : vết thương không nặng lắm vì đó là một thứ a xít loãng (quả có thể, vì chai a xít còn ít quá, nên Xùng Hêl đã đổ thêm nước vào đó, a xít này chàng dùng để hàn hộp thiếc), không nặng và chỉ ở một bên má thôi, chớ phần mặt khác, và cổ, ngực không sao cả. Dầu sao, gò má bên trái ấy cũng mang theo suốt đời. Hấn an lòng lắm, vì chỉ bận tâm về sức khỏe, về tánh mạng của em hấn mà thôi.

Hôm ấy ở Văn khoa Đại học có mở hội nghị để bầu cử đại diện niên học của Tâm. Cuộc thảo luận kéo dài, biến thành tranh luận, rồi ngã qua cãi lộn thiếu điều đánh nhau, nên mãi đến hơn bảy giờ rưỡi tối mới giải tán.

Tâm đi ăn cơm xong, còn phải giải quyết vài việc riêng của chàng và khi về tới xóm thì đã hơn mười giờ đêm. Thấy đã khuya, chàng leo tuốt lên gác trọ của chàng mà ngủ, nên không hay biết việc rủi ro đằng nhà họ Hứa.

Hôm sau nữa, chàng lại có việc về trễ, nên cũng định tắm rồi đi ngủ. Khi chàng xuống nhà sau của chủ trọ để tắm nhờ ở buồng tắm ông ta, thì thấy cả nhà chủ trọ đang ăn cua luộc ở đó.

Bà chủ nhà hỏi :

- Cô ấy thế nào ? Ông Tâm ?

- Tâm mắc cỡ, ngỡ người ta biết mối tình của chàng nên bối rối, không biết trả lời thế nào cả. Bà ta thêm :

- Tội nghiệp, rủi ro quá !

Chung hứng, chàng hỏi lại bà ta :

- Bà nói gì cháu không hiểu ?

- Cái cô đằng hiệu thuốc bắc ấy mà !

- Vâng, cô ấy làm sao ?

- Ôi giờ ơi, hai hôm rồi mà ông chưa hay biết gì hết à ?

- Thật cháu chưa hay biết gì hết. Xin bà nói ngay cho.

Tâm đang cởi áo toan bước vào tắm thì dừng chân lại, và gài nút áo. Chàng hồi hộp quá, không rõ bọn du đảng hôm trước đã trở lại trả thù, hay chuyện gì.

- Sáng hôm qua cô ấy bị tai nạn ...

- Trời !

- ... A xít hàn hộp thiếc bắn vào mặt cô ấy. Cô ta đã được chở đi nhà thương, không rõ nặng nhẹ thế nào ...

Tâm kêu trời một tiếng, không thềm nghe cho hết câu chuyện, nhảy lên thang gác thật lẹ như đông như gió rồi thay y phục tốc hành, nhảy xuống từng ba bốn bậc một ở thang gác phía trước.

Chàng chạy bay đến hiệu Trường An Đường và bắt gặp hai cha con đang đàm đạo với nhau.

Tâm hốt hơi hốt hải bước vào đó rồi hỏi lảng xảng :

- Cô Xíu Tin làm sao đó anh ?

Xùng Hêl buồn hiu lắc đầu đáp :

- Rủi ro quá anh à ! Em tôi nó bị a xít văng vào mặt.

- Có nặng lắm hay không ! Tôi chỉ mới hay đây thôi.

- Không nặng lắm.

- Hú vía ! Nhưng làm sao mà rủi ro đến thế ?

Xùng Hêl chưa kịp đáp thì ông cụ mời Tâm ngồi chơi. Anh thợ hàn hộp đứng lên nói :

- Ta đi dạo mát một vòng, ở đây nóng lắm.

Ra tới ngoài, Tâm hỏi :

- Xíu Tin nằm nhà thương nào tôi muốn đi thăm ngay cô ấy.

- Nhà thương Đô Thành, giờ này anh vào không được đâu.

- Thật không sao hết chứ ?

- Nó không chết, không đui. Nhưng có một điều mà tôi chỉ vừa sức nhớ ra và đang bàn luận với ba tôi thì anh đến, là mặt nó bị cháy hết phân nửa.

Anh có thấy tất cả cái bi thảm ấy hay không ? Một đứa con gái xinh đẹp, tới tuổi sắp lấy chồng !

- Trời ơi ! Còn nhà thương, họ nói sao ?

- Họ chỉ trị cho lành vết thương, còn theo thì mình phải chịu lấy trọn đời.

- Trời !

- Nếu nó xấu xí, hay chỉ xem được thì không đáng tiếc mấy. Cái này nó lại xinh đẹp lắm.

- Trời, tội nghiệp Xíu Tin.

- Chưa hết đâu.

- Sao nữa đó anh ?

- Cứ theo chỗ tôi suy nghiệm thì vụ này còn một bí ẩn sâu sắc lắm ! Chai a xít để dưới gạch. Em tôi thì ngồi. Nếu nó rủi ro mà nó đánh ngã chai a xít đó đi nữa thì bất quá nó bị thương nơi chân, nơi tay thôi, sao lại bị a xít văng vào mặt được.

- Ủ, anh suy luận rất đúng. Anh có nghi cho ai đã ám hại cô Xú Tin hay không ?

Xùng Hêl cười dài, mĩa mai một cách ghê rợn và nói :

- Có, tôi có nghi một người.

- Ai đó, chắc chắn phải là người nhà, đứng gần đâu đó ?

Xùng Hêl cười lạt mà rằng :

- Không, y là người ngoài.

- Anh đã đi thưa hỏi gì chưa ?

- Hẳn chỉ là thủ phạm gián tiếp, vô tình thôi, pháp luật không làm gì hắn được.

- Tôi không hiểu.

Xùng Hêl dừng chân lại, nhìn thẳng vào mắt Tâm rồi hỏi gần:

- Anh có thấy rằng rất có thể Xú Tin tự tạt a xít vào mặt nó hay không ?

- Tự tạt a xít, sao kỳ lạ vậy ?

- Để hủy hoại nhan sắc của nó, hầu thoát khỏi cuộc hôn nhân mà nó muốn tránh.

Tâm thù người ra, giả thuyết mà thanh niên Trung Hoa này vừa nói ra rất hữu lý và rất có thể có. Nhưng đó là một hy sinh to lớn, to lớn quá để có thể đúng sự thật.

Tuy nhiên, chàng không thể không nghĩ đến một sự thật như vậy, và vừa đau xót, vừa sung sướng, chàng đứng đó mà ngâm cảm.

Xùng Hêl nói thêm :

- Trong họ nội và họ ngoại tôi ngày xưa, đều có những người đàn bà oanh liệt, chết vì nước, vì chồng, vì tiết hạnh.

- Tôi tin anh và Xíu Tin gan lì lắm.

- Chắc anh đoán được vì ai mà Xíu Tin hy sinh như vậy ?

Anh sinh viên can đảm này bỗng nhiên ôm mặt mà nức lên khóc. Anh ta vừa tin chắc rằng đó là sự thật một trăm phần trăm nên thương xót bạn quá, anh ta không cầm được giọt lệ. Anh ta nhớ rõ đêm gặp mặt cuối cùng trước am con đường bệnh viện Bình Dân mà Xíu Tin đã đồng ý về nguyên tắc hy sinh do anh ta gọi ra và nàng đòi thực hiện theo lời của nàng.

Chàng khóc, khóc nhiều lắm và đưa tay mà nắm lấy tay Xùng Hêl để tỏ niềm thương mến. Nhưng Xùng Hêl hất tay chàng ra mà rằng :

- Thế là câu chuyện đã ngã ngũ. Không ai thèm cưới em tôi nữa cả. Nó đã đạt mục đích. Nhưng nếu cái người mà nó trốn

quyền lợi để được ở lại với, nếu cái người ấy mà bỏ rơi nó thì đó là cái họa lớn của đời nó, và tôi quyết trả thù cho em tôi.

Tâm rợn người lên, không phải vì lời hăm dọa mà vì cái giọng của Xùng Hêl và tiếp theo đó là một chuỗi cười gằn quái ác. Y nói rồi xây lưng đi mất, bỏ chàng đứng đó bơ vơ một mình, và dư âm của chuỗi cười ghê rợn cứ như còn văng vẳng bên tai chàng.

Chàng rợn người lên, nhứt là bỗng sực nhớ lại cái tánh căm thù lâu của dân tộc Trung Hoa, có những người cháu bốn đời của một họ đã ôm một mối thù xưa qua bốn thế hệ người để báo thù nguội trên mạng sống đứa cháu bốn đời của cái họ địch thù của họ.

Tâm đi lang thang luôn chớ không về nhà, và đi được một đôi chàng mới hay rằng chàng tiến về hướng Sài Gòn. Tiềm thức chàng đã âm thầm hướng nẻo cho chàng và biết không cương nổi, chàng nhảy lên một chiếc tắc xi bảo chạy ra nhà thương Đô Thành.

Ngoài sự bút rút muốn gặp mặt ngay Xíu Tin, ngoài thương xót bạn phải chịu đau đớn về mình, Tâm sung sướng vô cùng trước bằng chứng cụ thể và bi thảm vì tình yêu của Xíu Tin. Đó là một tình yêu vĩ đại, càng vĩ đại vì nó lặng lẽ không bộc lộ ra, làm như là không có, nhưng gặp biến nó dám hiến dâng cái gì quý báu nhứt của nó.

Xe ngừng trước nhà thương. Tâm biết rằng không vào được nhưng vẫn cứ đứng đó. Như vậy, chàng nghe gằn gỏi với người thương hơn. Trong khi thơ thẩn trên vỉa hè, chàng, một công dân rất biết phép luật, đâm ra nghĩ lẫn thẩn rằng nếu chàng có

nhiều tiền, năm bảy trăm, một ngàn, chàng sẽ hối lộ cho người gác cửa để được vào thấy mặt nàng một lúc cho hả dạ.

Mặc dầu có người thân yêu nằm nhà thương vì tai nạn, Tâm đứng trước bệnh viện mà lòng yêu đời vô cùng. Cứ theo lời Xùng Hêl thì tánh mạng, sức khỏe Xúu Tin không sao cả, chỉ có nhan sắc là hỏng thôi, thế nghĩa là Xúu Tin sẽ còn lại cho chàng, cho một mình chàng thôi.

Chỉ bức mình là phải đợi đến mười một giờ trưa ngày mai mới thấy mặt bạn được. Đêm nay về nhà, ngủ sao cho yên đây !

Đi lên đi xuống trên vỉa hè, mãi đã mỏi rệu hai chân. Tâm quyết định bước thẳng lại đằng rập Vĩnh Lợi.

Qua được bai tiếng đồng hồ trong đó, xong rồi tìm cái gì ăn đỡ dạ, và đi bộ về tới nhà, cũng đến một giờ khuya. Hành xác cho mệt nhừ như vậy, chừng hể nhắm mắt là nhắm mắt được tới sáng.

Ngày mai, trưa lại, Tâm hành động rất khôn. Mặc dầu nóng lòng chàng vẫn rón chịu, ngồi đằng trạm xe buýt đại lộ Lê Lợi để rình, và quả đúng y như chàng tiên đoán, chàng thấy đáng Xùng Hêl trong đám người đi thăm bệnh đang tràn vào bệnh viện khi cửa mở, trông giống một ngọn sơn khê chảy vào hang núi.

Nhớ lại cái tin đọc thấy nơi tờ báo hằng ngày khi sáng, chàng bật cười.

Tai Nạn Rừng Rợn

Ngày ... hồi ... giờ trưa, á xẩm Xíu Tin, 18 tuổi con của một chú thợ làm nồi ở chợ Vườn Chuối, đang phụ giúp cha thì rủi ro bị chai a xít bắn tung vào mặt. Được người nhà chở liền đi nhà thương, xẩm Xíu Tin hiện đang được điều trị tận tình, nhưng bệnh trạng có mùi trầm trọng.

Không báo nào biết chuyện một sinh viên đang ngồi dang nắng ở đây đề chờ thăm á xẩm con chú thợ hàn nồi ấy.

Phải, chàng còn chờ, mặc dầu giờ thăm bệnh đã đến. Chàng không muốn chạm mặt với Xùng Hêl trong ấy.

Nghĩ mà giận cho nỗi buồn của chàng, nhưng nghĩ hẩn buồn cũng chính đáng, nếu đứng về quan điểm của hẩn. Giữa hai thanh niên phải chọn lựa cho em gái của hẩn, lẽ cố nhiên hẩn chọn người nào hơn, mà thanh niên kia thì hơn hẩn chàng, không chối cãi được.

Tình bạn giữa Xùng Hêl và chàng không thể xen vào làm lệch cán cân chọn lựa. Và Xùng Hêl với chàng chỉ là bạn vậy thôi chớ có phải là bạn tâm đầu ý hợp đâu. Sở dĩ chàng mến Xùng Hêl nhiều quá là vì Xíu Tin, và cứ ngỡ là Xùng Hêl phải có lý do để mến lại chàng cho tương xứng.

Nhưng chàng sợ Xùng Hêl nhút là vì hẩn đang hăm hăm với chàng. Hẩn lo sợ cho tương lai của em gái hẩn thật cũng chính đáng lắm.

Trên đời này, chưa ai dám tin rằng ai yêu vì yêu mà không kể đến nhan sắc. Ra khỏi nhà thương, Xíu Tin sẽ trở thành một cô gái xoàng xĩnh như bất kỳ một á xẩm gánh nước nào, mà có thể còn tệ hơn nữa thì liệu tình yêu của chàng có còn nguyên vẹn hay không ?

Hiện giờ thì Tâm vững tin nơi sự chung thủy của lòng chàng lắm, nhưng Xùng Hêl làm sao mà tin như vậy được.

Chàng ngồi đó nhìn không nháy mắt cửa hông nhà thương. Chàng biết Xùng Hêl không sẵn sóc em hấn được thì hấn sẽ trở ra ngay.

Tuy nói thế chớ một phút đợi chờ, dài bằng thiên thu, nhút là chàng vừa qua một đêm nóng nẩy, một buổi sáng xồn xang và nắng trưa đang xối lửa xuống đầu chàng.

Xíu Tin trông thì còn trẻ con, nhưng trí nàg già giặn quá.

Nàng đã hành động khéo léo đến đổi trừ Xùng Hêl ra thì ai cũng ngỡ nàng bị tai nạn thật. Cha nàng sẽ khỏi đau buồn vì nàng đã dám cả gan hủy thương cái “thân thể phát, phu, thọ chi phụ mẫu” ấy.

Nhưng quả nàng đã mạo hiểm một cách thiếu dè dặt. Nếu tính toán và cử động sai một li thì có thể bị hỏng mất. Nhút là người nàng yêu, có thể vì thế mà bỏ rơi nàng.

Kìa, Xùng Hêl đã ra. Không đi ngược chiều được, hấn ngược lên đường Lê Lợi, và Tâm hoảng sợ vội banh tờ nhựt báo ra, đưa cao lên đọc để hấn không thấy chàng khi xe gắn máy của hấn chạy ngang qua trạm chờ này.

Khi tiếng động cơ xe của Xùng Hêl xa rồi, Tâm vội xếp báo lại rồi đứng lên mau bước đi, gần như chạy, băng qua mép trong của đại lộ, bất kể xe cộ chạy trên đó như mắc cửi.

Lên thang lầu, chàng cũng nhảy ba bốn nấc một lượt, và khi tới gian phòng chung mà chàng hỏi thăm biết Xúu Tin nằm ở đó, chàng mệt muốn bứt hơi.

Thở hổn hển, Tâm bươn bả đi tuốt vô phòng. Trên hai dãy giường dài kê song song nhau, Tâm đưa mắt nhìn qua một lượt, không thấy ai là Xúu Tin cả.

Vì nóng lòng gặp bạn, chàng không đủ thì giờ tìm số giường mà chàng biết, định bụng rằng dòm mắt mau tìm ra hơn. Nhưng rớt cuộc chàng tốn đã nhiều thì giờ lắm rồi mà chưa tìm ra bạn.

Đôi đê chàng phải hỏi một người nuôi bệnh :

- Thừa dì, dì có biết cô xẩm nào bị phỏng a xít nằm ở đây không ?

- Kia cà !

Tâm nhìn theo ngón tay trỏ của người ấy thì té ra Xúu Tin nằm giường cách đó độ bốn thước thôi.

- Cái cô đắp mền đỏ ấy.

- Cám ơn dì.

“Minh ngốc quá, chàng tự trách. Đáng lý phải thấy ngay chiếc mền đỏ nổi bật lên, mà chất nỉ đặc biệt của chiếc mền nầy cũng đặc sắc lắm ... Đó là loại mền sản xuất ở miền Tây Trung

Hoa, rất bền, mẹ của Xíu Tin đã dùng từ khi về nhà chồng mà đến giờ Xíu Tin sắp đi lấy chồng, mà nó vẫn không phai màu, không rách. Mình đã quen với chiếc mền này ghê lắm, vì đêm bị bọn du côn đánh, phải nằm tại hiệu Trường An Đường, Xíu Tin đã nhường mền này cho mình đây”.

Xíu Tin nằm ngửa, mặt mày không còn thấy đâu nữa cả mà chỉ thấy toàn băng trắng không mà thôi, chừa hai cái lỗ sâu hóm cho nàng thấy đường và một cái lỗ nữa để nàng thở.

Nếu chàng cứ tiếp tục nhìn mặt từng người chắc đến tối cũng chưa tìm ra bạn.

Nhìn vào hai cái lỗ đen thui ấy, Tâm thấy Xíu Tin nhắm nghiền mắt lại. Không biết nàng ngủ hay đau đớn quá mà không tham dự vào cuộc sống ở đây, đang hồi vui, vì con bệnh vừa ăn xong bữa ăn trưa, và được người thân mang quà vào cho.

“Thương xót bạn quá, Tâm cúi xuống nhìn mà im lặng rất lâu. Đoạn chàng gọi nho nhỏ :

- Xíu Tin !

Giật nảy mình, Xíu Tin từ từ mở mắt ra, rồi gọi đáp :

- Anh.

Bây giờ nàng mới rút tay ra khỏi mền, kéo trệt miếng vải băng che miệng nàng, và mỉm cười một cái rất là chua xót.

- Em nghe thế nào ?

- Nhức nhối lắm. Đau đớn không thể tưởng tượng được.

- Anh chỉ mới hay hồi hôm đây thôi. Suốt đêm rồi anh bồn chồn không ngủ được.

- Anh ngồi đây !

Nàng chỉ mép giường và Tâm ngồi xuống kê bạn.

- Em ăn uống gì được không ?

- Em chỉ uống nước cam vắt thôi. Há miệng ra, động bắp thịt gò má, đau ghê lắm. Vả lại cũng không nghe đói.

- Nói chuyện đau lắm không ?

- Không đau bằng ăn, vì em không cần há miệng ra lớn.

- Sao em che miệng lại bằng vài băng ? Làm anh bối ngỡ ...

- Em sợ ruồi bu môi.

- Môi em không việc gì chứ ?

- Chỉ gò má bên trái là bị thương thôi.

- Vết thương lớn hay không ?

- Cả cái gò má đều cháy !

- Trời ơi ! À, em nghe trong người thế nào mà lại đắp mền, có nóng lạnh hay không ?

- Không. Nhưng con gái mà nằm hơ hớ ra coi sao được.

Tâm làm thỉnh rất lâu, nhìn vào mắt Xú Tin và nàng cũng nhìn lại chàng buồn vô hạn.

Chàng cảm lấy tay bạn, làm thình một lúc nữa, rồi cúi xuống thì thầm hỏi :

- Xiu Tin ơi ! Sao lại rủi ro như vậy được ? Lọ axít đặt dưới đất, sao a xít lại văng lên tới mặt em ?

Giọng run run Xiu Tin nghẹn ngào đáp :

- Em cũng không hiểu tại sao !

Tâm siết mạnh tay bạn và nói :

- Không, em biết, mà anh cũng biết nữa. Có phải chẳng là em muốn hủy ...

Chàng cũng nghẹn ngào không nói tiếp được nữa. Và chàng nghe Xiu Tin nấc lên một tiếng ngắn. Nàng cố đè nén những tiếng nấc sau, nhưng không được. Nàng khóc òa và Tâm cũng khóc òa.

Họ khóc như vậy lâu lắm, rồi siết mạnh tay bạn, Tâm thì thầm :

- Xiu Tin ơi, anh càng yêu em hơn bao giờ hết. Em là tất cả đời anh rồi.

- Cảm ơn anh, nhưng em cứ sợ ...

- Anh thề như vậy ! Xin em an lòng.

- Anh chưa thấy mặt em mà ! Chừng mở băng ra anh sẽ hỏi lại lòng anh xem sao.

- Anh đã tưởng tượng đến gò má cháy của em nhiều rồi, và cứ mong được hôn lên vết sẹo ấy.

- Để xem.

- Nhưng sao em liều lĩnh quá như vậy ? Nếu em gặp một kẻ không chung thủy như anh, có phải là phí đi một đời xuân sắc của em hay không ?

Xíu Tin lại thút thít khóc mà nói :

- Em không cần. Em chỉ biết vì anh thôi, còn anh sẽ vì em hay không, em không vội tính tới.

Đó mới là cái cao cả thật của tình yêu của Xíu Tin. Tâm không biết nói lời gì, làm cử chỉ gì để nói lên được tất cả lòng biết ơn của chàng, nên chỉ biết siết tay bạn thôi.

- Em rán ăn uống em nhé, cho mau lại sức.

- Để bớt đau đón em sẽ ăn.

- Buổi chiều anh Xùng Hêl vào thăm em hồi mấy giờ ?

- Cửa mở là anh vào, xem em có bị trở chứng gì hay không.

- Anh không ở lâu chớ ?

- Độ nửa tiếng.

- Vậy bốn giờ bốn mươi lăm anh sẽ vào, và mang vào cho em xúp phô ma. Uống nước cam vắt không đủ chất bổ đâu.

- Anh muốn tránh anh Xùng Hêl ?

- Ừ.

- Sao lạ vậy ?

- Anh ấy đã biết.

- Trời, sao anh biết ?

Xíu Tin không phải hỏi bạn mà chỉ kêu lên thế thôi, như tự hỏi mình, giọng nàng đượm nhiều lo sợ.

- Thì anh đoán anh biết chứ sao.

- Trời ơi, không biết ba có biết hay không ?

- Anh tin là không. Nếu ông biết, ông đã chửi em tắt bếp.

- Anh Xùng Hêl biết và nói sao ?

- Anh hăm dọa anh.

- Anh đừng lo, em không bao giờ nhận là tự hủy hoại.

- Không phải anh dọa đi thưa đi gởi gì đâu. Anh hăm sẽ trả thù nếu anh bỏ rơi em.

Mắt Xíu Tin sáng lên trong hai cái lỗ sâu và đen ấy. Nàng mừng rỡ nói :

- Như vậy là anh nhận tình trạng đã rồi, sẽ không làm tình làm tội em, mà trái lại còn nhìn nhận - có thể nói là bắt buộc - ta sẽ lấy nhau.

- Ủ, thì như vậy. Nhưng gặp ảnh, anh cứ sợ. Dầu sao ảnh cũng tiếc em đã hột chỗ tốt vì anh và biết đâu, trong một cơn tức giận, ảnh sẽ chẳng nện anh một trận.

Xiu Tin cười mà rằng :

- Cả lũ du côn ấy anh còn không sợ, lại đi sợ một mình anh Xùng Hêl !

- Phải sợ, vì anh không thể tự vệ đối với Xùng Hêl.

Chàng siết tay bạn lần chót để ra về, nhưng Xiu Tin cũng siết tay chàng rồi không chịu buông ra. Họ bận bịu với nhau như vậy rất lâu, mãi cho đến khi người thăm bệnh rút ra về hết rồi họ mới rời nhau được.

Tâm bước đi ngập ngừng, mỗi vài bước dầy lại nhìn bạn một lần. Xiu Tin nghiêng cái đầu bó vải trắng của nàng sang phía cửa ra và trông theo bạn qua hai cái lỗ thông hơi. Nàng thấy Tâm dừng chân nơi khung cửa lớn ngoáy cổ lại nhìn nàng rất lâu rồi mới chịu biến đi.

Anh sinh viên nhiệm ý Hán văn mà mê Tàu, đã đúng hẹn. Chàng vào bệnh viện sau khi Xùng Hêl ra khỏi đó, lần này có xách quà.

Chàng bắt gặp Xiu Tin đang nghiêng đầu dòm ra cửa y như khi trưa, lúc chàng ra về.

- Xách cái gì mà công kênh vậy ? - Nàng cười hỏi.

Tâm chưa vội đáp mà xít xoa hỏi :

- Em nghe đỡ chút nào không ?

- Có anh vô, em hết đau liền, mà hễ anh về thì em nghe đau đón trở lại như thường.

- Nếu anh có quyền, anh sẽ xin giấy phép ở lại nuôi em.

Tâm vừa nói vừa mở giấy nhứt trình bọc món quà của chàng.

- Em đã uống nước cam vắt chưa ? - Chàng lại hỏi.

- Em vừa uống. Chị bạn bên cạnh làm giúp em và giúp em uống.

- Anh có mang vô cho em một số ống sậy nhân tạo, em dùng mà uống, dễ hơn là đồ bằng muông, lại đỡ nhọc cho chị bạn đây nữa.

Bây giờ chàng mới nhìn và thấy người láng giềng của Xú Tin. Đó là một thiếu phụ trạc hăm tám tuổi. Chàng chào chị ta và nói :

- Tôi đội ơn chị quá, đã giúp em tôi trong lúc nó lâm nạn.

- Hề gì anh, giúp lẫn nhau vậy mà. Hồi tôi mới vô đây, đi không được, cũng nhờ người lân cận giúp đỡ cho.

- Chị bệnh chi ạ, thưa chị ?

Trong khi chị ấy kể lẽ nào là chị ta đang bán thuốc lẻ trên vỉa hè thì một tắc xi leo lên, ủi vào chị ta, chị ta té xuống bất tỉnh, nhờ cảnh sát công lộ chở vào đây.

Nhưng Tâm không lắng tai nghe kể lẽ dài dòng đó. Chàng bạn mở một chiếc khăn lông thật to giấu dưới lớp nhứt trình bên ngoài, khăn lông này quấn lấy một cái chai rộng miệng, trông giống như chai bi lông cho trẻ con bú sữa bò.

- Gì mà rắc rối dữ vậy anh ?

- Xúp. Anh phải quấn khăn lông để giữ nóng cho lâu.

Tâm thò tay ra túi quần sau, lấy một gói nhỏ và khi chàng mở ra thì độ mười lăm ống sậy bằng giấy nhựt trong, đổ choài ra. Chàng rút một ống, thọc vào chai xúp đoạn xít tới, đỡ Xúu Tin dậy.

Bây giờ vào giờ ăn chiều, và giường nào bệnh nhân cũng đang ngon bữa cả, trừ vài giường mà con bệnh còn đau nặng. Chính cái chị bản thuốc lẻ bên cạnh Xúu Tin cũng đang ăn.

Hôm nay vào giờ này và vào các giờ ăn khác, Xúu Tin buồn hiu, vì thiên hạ ai cũng vui cả. Hôm nay nàng sung sướng trông thấy; nàng cười trong đau đón một cái cười méo xẹo vành môi.

Tâm đã vút đôi săng đan của chàng xuống gạch, ngồi nơi đầu của Xúu Tin và để Xúu Tin nửa nằm nửa ngồi, đầu và lưng dựa lên ngực chàng. Vòng tay ra phía trước chàng đưa chai xúp ngay ngực bạn rồi cho đầu ống sậy vào miệng nàng.

Xu Tin rờ thử chai xúp, nghe còn nóng quá nên sợ, chưa dám mút.

- Không sao đâu, em cứ uống đi. Tại khăn lông nó bó nãy giờ, nên cảm giác như vậy, chớ từ đằng nhà hàng về đây, cũng lâu rồi.

Chàng không dám nói là đã phải núp rất lâu đề rình Xùng Hêl đi ra, sợ chị bạn bên cạnh biết bí mật của nàng và của chàng.

Nghe lời bạn, Xú Tin ngậm lấy đầu ông sậy rồi nút một hơi cho đến cạn chai xúp.

- Ngon quá anh ơi !

- Nếu em ưa thì may mắn lắm. Xúp bổ dưỡng, như vậy, trong khi chưa ăn được, sức khỏe em sẽ không sút bao nhiêu. Anh cứ lo em không chịu món lạ.

- Ngon quá ! Hôm nay uống ngọt mãi, em phát ngấy lên. Ba có gỏi cháo vô, anh Xùng Hêl đòi dứt cho em mà em không chịu ăn cháo hột gạo còn trấu trấu, em không ưa lắm.

- Em đã nhiễm Việt rồi đó.

Đôi bạn cười xòa, khiến chị bán thuốc cũng vui lây, cười nói :

- Hôm nay tôi mới thấy cô cười một lần đấy.

Xúp nóng làm cho Xú Tin xuất hạn dầm dề, Tâm lấy chiếc khăn ủ chai khi nãy mà lau mồ hôi cho bạn. Thừa dịp ai nấy ngó lơ vì bận ăn, chàng len lén hôn lên trán bạn một cái rất dài.

Xú Tin nghe khỏe không ?

- Khỏe khoản lạ kỳ, nhờ có cái gì vô bụng, nhờ xuất hạn với lại nhờ có anh.

Nàng đưa tay ra mò kiếm tay bạn và nắm tay, họ làm thỉnh mà lắng nghe tình thương truyền qua nhau do hai bàn tay ấy.

Tâm lau mồ hôi cho bạn một lần nữa rồi để Xíu Tin nằm lại như cũ.

Nhưng kẻ yêu, không cần nói gì cho nhiều. Tâm và Xíu Tin cứ lặng thỉnh mà nhìn nhau. Nếu lấy nhau rồi, có nghèo đói, chắc họ nhìn nhau như thế này cũng tạm no được.

Tuy nhiên, họ vẫn nói chuyện với nhau bằng tay, mà chỉ nói độc có một câu, nói đi nói lại mãi mà người nói không biết mệt, người nghe không biết chán.

Hễ Tâm siết tay bạn một cái thì y như là chàng nói :

- Anh yêu em lắm !

Rồi thì Xíu Tin siết tay chàng như để đáp lời :

- Em yêu anh lắm.

Họ nhìn nhau như vậy cho đến đỏ đèn. Tâm thở dài :

- Anh lại phải sắp ra !

Xíu Tin hoảng sợ nắm chặt tay bạn, làm như nàng có thể cầm bạn ở lại luôn trong nhà thương suốt đêm.

- Em cố can đảm cho qua em nhé !

- Dạ.

- Vì anh mà em phải chịu đau đớn như vậy, anh dứt ruột đi.

- Thì bắt quá cũng như anh bị đánh gần mềm xương hôm ấy chứ gì, và anh đã vì em.

- Bằng sao được. Em đau đón hơn anh nhiều lắm, mà em lại không có bốn phận phải chịu cảnh này.

- Anh cũng không có bốn phận phải chịu cảnh hôm trước. Thôi thì huề vậy.

- Em ăn gian lắm. Anh không chịu thể. Anh mắc nợ em, nợ trả ngàn ngày cũng chưa dứt.

Chị bán thuốc đi rửa chén bát, rửa mặt, cả giờ mà chưa trở vào. Có lẽ chị cố ý chần chờ, vắng mặt cho thật lâu để đôi bạn tự do tâm sự với nhau. Người láng giềng bên kia là một bà cụ mù lòa và điếc lác, có một đứa cháu gái nhỏ theo nuôi, nhưng nó chạy đi chơi tối ngày, không hề thấy mặt nó.

Tâm ngó chừng thiên hạ rồi cúi xuống hôn lên tóc bạn, chàng nói :

- Khi này, anh quên, đã hôn lên trán em, môi anh chỉ chạm phải vải băng.

Xíu Tin cười giòn mà rằng :

- Mặc dầu vậy, em cũng đã nghe được cái hôn của anh. Em sung sướng vô cùng. Anh hôn bàn tay em một cái đi.

- Sợ họ ...

- Sợ làm quái gì. Em đã nói anh là vị hôn phu của em.

Nâng tay Xíu Tin lên, chàng ngần ngợ rất lâu rồi than :

- Trời ơi, tay em cũng đã bị phỏng ?

- Chỉ nhẹ thôi. Vì lúc ấy rất quá, em hoảng, bùm mặt lại. Cũng may là anh Xùng Hêl lạnh trí, rửa tay em kịp.

- Sao anh không rửa mặt ?

- A xít đã cắn, đã găm da mặt rồi không sao rửa được, còn tay thì chỉ mới dính sơ thôi.

- Trời, bàn tay đẹp của em ! Uổng quá !

- Em không tiếc.

- Anh cũng vậy, anh chỉ tiếc giùm em thôi.

Chàng hôn bàn tay này và giữ nó thật lâu trên môi chàng, không hôn vì thương yêu mà thôi, mà vì thương xót và cảm ân. Chàng để bàn tay mà lòng đã trầy trụa ấy rất lâu dưới môi chàng và mãi cho đến khi chị lảng giềng trở lại, chàng vẫn không buông ra.

Giờ, họ lại càng bận bịu nhau hơn hồi trưa nhiều lắm. Trước khi ra về, Tâm gợi gắm Xíu Tin với chị bán thuốc :

- Thưa chị, em xin chị làm ơn giúp đỡ giùm em của em trong lúc không có ai ở lại đây, em sẽ mang ơn chị đời đời ...

- Anh khỏi phải gởi tôi cũng giúp, anh cứ yên lòng mà về.

Khác với bao nhiêu cặp nhân tình trẻ đời nay, chỉ có tình yêu giữa họ thôi, Xíu Tin và Tâm được thêm cái nghĩa nó pha vào cho đậm vị cuộc luyện ái của họ : Xíu Tin đã nuôi bệnh cho Tâm và giờ đây Tâm nuôi bệnh lại cho nàng.

Mỗi ngày hai buổi, chàng mang xúp đến, núp đợi Xùng Hêl ra để vào tiếp tế lương thực cho bạn. Chỉ có chiều ngày thứ sáu, kể từ ngày thọ nạn, là chàng phải mang xúp về nhà mà uống.

Chiều hôm đó Xùng Hêl đến đây với anh tùy viên sứ quán, trên xe nhà riêng của y. Họ đến trễ quá, hơn năm giờ bốn mươi

lăm thay vì bốn giờ như thường lệ, khiến chai xúp nguội hết mà lòng Tâm lại sôi vì bứt rứt. Không thấy bóng dáng Xùng Hêl trong đám người đứng chờ nơi cửa, chàng đã đâm lo rồi, vì như vậy là hẳn đến trễ và chàng sẽ phải đợi lâu, thì giờ mà chàng gần gũi Xíu Tin sẽ bị thâm ngắn lại.

Khi đám người thăm bệnh đã vào hết trong nhà thương, Tâm càng sốt ruột hơn. Mắt chàng cứ đi từ đồng hồ đến cửa bệnh viện, và mãi cho đến lúc chàng vừa định mặc kệ, cứ vào rồi có gặp Xùng Hêl thì gặp, mãi cho đến lúc đó thì chiếc D.S. mà chàng thấy trong đường Đồng Khánh đêm nào, đậu lại trước nhà thương, chàng mới giật nẩy mình.

Hôm nay, chàng định ninh rằng kẻ ấy, chắc đã lờ đi một cách êm thấm khi hay được cái tai nạn nó làm cho Xíu Tin không còn kiêu diễm nữa, vì thế mà không bao giờ chàng hỏi bạn xem hẳn có đến thăm hay không.

Cuộc viếng thăm của hắn hôm nay làm cho Tâm lo lắng. Hắn tỏ ra có nghĩa và như thế sẽ chiếm được một phần nào cảm tình của Xiu Tín. Ất hẳn là hắn không cưới Xiu Tín đâu, nhưng cảm tình đó sẽ chặt cho sút mẽ đôi chút tâm lòng băng của bạn chàng.

Ngồi nghĩ vẩn vơ, phút này qua giờ khác, đèn đường đã phụt mà chiếc D.S. cứ nằm ì nơi đó.

Khi bọn ấy trở ra, xe rút chạy, Tâm vẫn ngồi đó mà ngẩn ngơ, không quyết định được nên vào nhà thương hay nên về nhà. Chai xúp đã nguội tanh, mà tự ái của chàng sẽ bầm dập nếu chàng vào. Phải trốn Xùng Hêl, chàng không nghe sao cả, nhưng mà trốn kẻ ấy, chàng tức lắm.

Về mặt chánh thức, nó không có quyền gì hơn chàng, còn về tình cảm thì nó chỉ là con số không mà thôi, sao chàng lại phải ẩn đi khi nó hiện ra ?

Không muốn làm kẻ trốn tránh rồi phải đến sau, Tâm do dự thêm giây lát nữa rồi đi ăn cơm. Nhưng nào có ăn được gì đâu ! Chàng cứ tức âm ạch mà no ứ hơi, và đêm ấy, như bao đêm rồi, chàng mắc phải chứng mất ngủ.

Trưa hôm sau, vừa thấy mặt chàng, Xiu Tín đã hỏi :

- Xúp chiều hôm qua, anh đổ hết à ?

Tâm chưng hửng rồi ấp úng đáp đối :

- Không, chiều hôm qua anh bận việc.

Xíu Tin mỉm cười, kéo chàng ngồi xuống rồi nói :

- Anh đòi em làm gì. Em biết rằng anh đợi tới phút chót, rồi không vào, không phải vì đã trễ quá, mà vì ...

Nàng thay những lời giải thích của nàng bằng một cái siết tay thật mạnh.

- Nó ở làm gì mà lâu vậy ?

- Tại em giả đồ ngủ. Nó ngăn Xùng Hêl đánh thức em dậy và cứ bên chí đứng đợi.

- Làm rể có công dữ ! Nhưng em giả đồ cho đến tối à ?

- Không, em chỉ giả đồ được một lúc thôi. Khi mà người ta đứng nhìn mình thì khó mà giả đồ lắm, anh biết chứ. Tự nhiên, nghe ngựa ngáy khó chịu, nó bắt mình phải gãi, phải lăn trở.

- Em thức rồi, mà nó vẫn ở ?

- Ừ, nó hỏi lời thôi nhiều lắm.

- Nó nghĩ và đoán biết à ?

- Không, nó không hề hỏi trường hợp xảy ra tai nạn mà chỉ tò mò biết về những vết thương thôi.

- Nó tuyệt vọng hả ?

- Không mới chết chứ ! Nó nói khoa thủ thuật sắc diện sẽ xóa được hết vết sẹo, và bảo rằng nếu sang Nhật mà sửa mặt thì đỡ tốn tiền hơn hết vì Nhật gần Việt Nam, mà bác sĩ Nhật lấy tiền cũng rẻ.

Tâm lo sợ hết sức cho sự đeo đuổi dai dẳng của anh chàng ấy, và ngồi thừ ra đó mà nghĩ lung tung.

- Anh cho em uống xúp đi chớ kéo nguội hết.

Nghe bạn nhắc, chàng mới sực tỉnh và vội mở giấy, mở khăn ra. Xiu Tin than :

- Hồi hôm tới giờ nó ngứa ngáy ở dưới làn vải băng, khổ còn hơn là chịu đau đón hơn trước nhiều lắm.

- Vậy à, té ra nó đã bắt đầu kéo da non ?

- ù, hồi sáng em cho bác sĩ hay, ông cũng nói như vậy.

- Như thế là gần lành rồi, và em sắp đi Nhật Bản để sửa mặt.

Xiu Tin cười giòn lên rồi nói :

- Ai lại điên như anh tưởng. Để y như vậy có phải đẹp và khỏi chịu đau đón hơn là hủy hoại rồi đi sửa.

Tâm cũng cười mà rằng :

- Ai biết đâu, rùi ba ép em đi.

- Không khi nào ép được.

- Bây giờ còn ngứa hay không em ?

- Ngứa dữ hơn đêm rồi nữa.

- Để anh giúp em.

Nói rồi chàng lấy mấy ngón tay đè mạnh lên làn vải.

- Nghe đỡ lắm ! - Xíu Tin mừng reo lên.

- Gãi không thâm vào đâu vì nhiều lớp vải che mặt em quá.

- Nhưng anh buông tay ra, lại em càng khổ hơn trước vì nghe ngứa hơn.

- Như vậy thì nên tiếp tục.

- Xin anh tha cho. Đề em rán chịu. Ai mà ngồi đây giúp em từ đêm này qua đêm khác cho được.

- Thôi uống xúp.

Uống xong chai nước thịt bò ấy, Xíu Tín nói :

- Bữa nay em đã thềm ăn, và hết đau, chắc sẽ ăn được. Vậy anh khỏi mang xúp về nữa. Mua kẹo bánh cho em thì hơn.

- Ủ, anh sẽ mua kẹo bánh cho em.

Cái ngày mà bác sĩ báo tin rằng hôm sau đó sẽ mở băng luôn, cả hai người bạn trẻ này đều buồn, mặc dầu đó là ngày họ trông đợi từ lâu rồi.

Từ hôm nàng vào nằm nhà thương đến nay, Xíu Tin đã được thay băng mấy lần rồi, lần nào cũng đau đớn như lên đoạn đầu đài, com-bơ-rét dính khấn vào da, gỡ không được, phải thấm ê-te cho nó mềm mà vẫn đau thấu trời xanh. Nhưng không lần nào nàng được soi kiếng cả. Mai này thì được, nàng trông đợi ngày mai ghê hồn. Nhưng lại sức nhớ đến hậu quả của cuộc hy sinh, nàng buồn héo ruột mà hình dung ra trước một cái mặt cháy nám, đóa hoa héo của tuổi xuân của nàng.

Lời hứa của một người con trai không có gì bảo đảm cả. Sự tưởng tượng khác xa với sự việc trước mắt và tình cảm của chàng bây giờ không hẳn là tình cảm của chàng ngày mai.

Riêng phần Tâm thì chàng buồn mà phải xa bạn, y như mỗi buồn chàng bị dọn du đấng đánh đập, được Xíu Tin săn sóc và lành bệnh sau đó.

Lành bệnh là tình trạng không hay mà Xíu Tin, vì đó, đã không còn lý do tới nhà chàng, giờ chàng không còn lý do ép buộc Xíu Tin dưỡng bệnh lâu thêm ở đây cho chàng thăm viếng thân mật.

Nên chỉ đêm ấy phải là đêm vui mừng, nhưng đôi bạn lại chia tay nhau trong nỗi buồn lo và Xíu Tin nhìn bạn khuất dạng đằng sau khung cửa, cảm giác lơ mơ rằng ngày mai chàng sẽ khuất dạng như vậy lần cuối cùng.

Cô con gái nhà họ Hứa trải qua một đêm đầy ác mộng và sáng dậy cô nghe cả người mệt như dần. Vị bác sĩ phụ trách phòng chung này, khi đi thăm qua các con bệnh một lượt, quyết định chỉ sẽ mở băng vào giấc xế thôi, vì buổi sáng ông ấy bận lắm.

Nàng lại phải đợi trong năm bảy tiếng đồng hồ nữa trong bút rút, và trưa lại, Tâm vào, chàng ngạc nhiên mà thấy cái đầu bạn còn bó vải y nguyên như hôm nay.

Xíu Tin nói :

- Hay là ta mở thử xem sao ! Còn mấy tiếng đồng hồ nữa, chắc không hại gì đâu.

- Đành rằng không hại, nhưng không nên trái lời thầy thuốc.
- Anh sợ phải thấy sự thật lắm à ?
- Không, anh đã đoán biết cái gì ở dưới làn vải thưa này thôi, thì đâu còn sợ hãi như em tưởng hoặc tò mò như em tò mò.
- Em nóng lòng quá.
- Xíu Tin của anh bao giờ cũng vẫn là Xíu Tin, dầu sao đi nữa.

Câu chót của bạn giúp nàng an lòng được phần nào, và trưa hôm đó, nàng ngủ yên, ngủ say nữa là khác, bù lại đêm rồi đã thao thức tới khuya.

Xíu Tin nghe mắt lạnh mặt, làm như là nàng đang ở trong tù, đưa mặt ngay trước lỗ gió đục nơi vách nhà giam.

Ông bác sĩ nhìn rất lâu mặt nàng rồi gật đầu nói :

- Tốt, tốt lắm.

Xíu Tin biết rõ rằng ông ta đứng vào quan điểm một y sĩ mà nói, hể vết thương lành trơn tru, không dấu hiệu làm độc trở lại thì ông ta cho là tốt.

Về phương diện thẩm mỹ thì khác, nhưng ông ta lại không thèm biết đến phương diện đó.

Là người cao niên, nhiều kinh nghiệm, ông ta an ủi một câu, đoạn bảo cô nữ y tá đưa nàng ra khỏi phòng mổ. Câu ấy là thế này :

- Mới thì nó như vậy, nhưng rồi lần lần cái thẹo nó teo lại còn nhỏ hơn.

Thật là gương gạo, có đời thuở nào cái thẹo lại teo. Cô nữ y tá giúp tháo băng nầy giờ, đưa con bệnh ra ngoài, cũng an ủi :

- Rồi chị ăn nếp, ăn tôm cho nhiều, nó sẽ lồi thịt lên. Hôm đó tôi lo sẽ ghê tởm lắm, nhưng quả tốt hơn dự đoán của mọi người nhiều lắm.

Chị đẹp quá sức, thẹo nầy không làm uổng nhan sắc cũ của chị đâu. Đó là thẹo duyên, như người ta lé duyên, rỗ mặt duyên vậy mà !

Xíu Tin té nhận được thương xót của cô nữ y tá, niềm tiếc rẻ nơi cô ta, khi cô ta nói mấy tiếng “chị đẹp quá sức”.

Nàng lão đảo bước đi, tinh thần rối loạn, và cô nữ y tá mời nàng dừng chân lại trước bồn rửa mặt đặt gần cửa ra vào cửa buồng mổ.

Chợt thấy tám gương treo trên bồn, sát tường căn gạch trắng men trắng, Xíu Tin nhắm mắt lại ngay. Nàng hồi hộp mấy giây rồi dậm liềm, nín thở mở mắt ra ...

Xíu Tin chỉ thấy có một giây thôi, thấy một gương mặt lạ lùng hiện ra trong đó, gương mặt chưa từng quen biết bao giờ, rồi thì mặt kiếng mờ đi như bị một lớp hơi nước phủ lấy. Đó chỉ

là cảm giác thôi, chớ lớp hơi nước ấy, thật ra là màn lệ ... che mắt nàng.

Người trong gương là một người khác hẳn, nàng nhìn mặt không nhận ra là ai nữa. Mặc dầu chỉ có nửa mặt là mang theo, một cái theo dài chạy từ dưới thái dương xuống đến cằm, và lớn trám vằm cả gò má, phân nửa mặt bên kia còn nguyên vẹn, Xiu Tin vẫn không nhận ra nàng.

Hóa ra người khác cũng chẳng hề gì cho lắm. Nhưng cái người khác đó lại trông ghê tởm quá chừng khiến cho hy vọng mong manh về chút ít nhan sắc vớt vát của nàng bỗng sụp đổ luôn.

Có lẽ được chỉ thị rạch ròi về việc giúp đỡ tinh thần bệnh nhân, mà cô y tá đã cho nàng nhìn mặt nàng trong gương, tại đây, trái với hôm nay mà ngày nào cô ta cũng tìm kiếm quanh giường của Xiu Tin xem có gương hay không để cất giấu đi.

Bề nào nàng cũng phải thấy mặt nàng và thấy lần đầu tiên sẽ gây va chạm thật mạnh cho thần kinh của nàng, nên nhà thương đã cho nàng thấy cái lần đầu ấy nơi đây, dưới sự trông nom của người nữ y tá.

Cô này sẽ đỡ nàng nếu nàng ngất xỉu, và an ủi nàng phần nào:

- Cô xem, cái sẹo tuy dài nhưng đều, không nhăn nhó, không bị nám đen. Rồi lần lần nó sẽ ...

Cô ta siết mạnh tay Xíu Tin thầm lặng nói lên mến thương của cô, mến thương thật hay giả, làm theo chỉ thị thì không rõ, rồi dẫn cô gái xấu phước ra khỏi đó.

Đến khung cửa buồng chung, bắt giắc Xiu Tin đưa tay lên che mặt mình; nàng không muốn thấy sự kinh ngạc, sự ghê tởm của ba bốn mươi người một lượt, nó sẽ làm cho nàng đau đớn vô cùng.

Cô nữ y tá buồng nàng ra và nói :

- Can đảm lên nha !

Tất cả những trò nầy giờ là sự thực hiện kế hoạch an ủi do lòng nhân đạo riêng của cá nhân vị bác sĩ chữa bệnh cho Xíu Tin, ông ấy sợ nàng tuyệt vọng rồi tự tử cũng nên, chớ nhà thương thì nặc danh và vô tình cảm, không ai hơi đâu mà theo dõi bệnh nhân trong những địa hạt ở ngoài bệnh trạng vật chất.

Cô gái họ Hứa đi như chạy, và khi đến giường nàng, nàng nằm vật xuống rồi khóc òa.

Chị bán thuốc lê bước qua giường nàng, cầm lấy tay người bạn láng giềng rồi nói :

- Chị đã thấy mặt em rồi ! Không đến đổi nào.

- Chị ơi, chắc em phải chết !

Nàng nghẹn ngào không nói nữa được, rồi nước nở lên nhiều hơn nữa.

Tâm hồi hộp từ trưa đến giờ. Chàng chỉ mới ý thức về hậu quả của vết thương trên mặt bạn đây thôi, chớ hôm nay, mãi sung sướng vì nắm được bằng chứng cụ thể của tình yêu của Xiu Tin chàng quên lửng chi tiết quan trọng ấy, cả những lần Xiu Tin nhắc đến, chàng cũng chẳng để tâm tới mấy !

Vào bệnh viện chiều nay, chàng mang theo lo sợ về một cuộc thay đổi của lòng nàng. Là kẻ ý thức về lòng người, lại thiện căn, Tâm biết lòng người dễ sanh biến, mà lại muốn tránh sự sanh biến ấy.

Khi gần tới giường Xiu Tin, chàng thấy chiếc khăn bông phủ kín mặt bạn, chàng đâm sợ, tim đập thình thịch.

Chị lảng giềng lách mắt ra hiệu với chàng, nhưng chàng không hiểu chị ta muốn nói gì. Lúc bấy giờ chị ta ăn cơm vừa xong nên đứng lên mà đi.

Tâm ngồi lại nơi mé giường, thấy bạn nằm im như ngủ, hơi thở đều đều, chàng không dám động. Nhưng ngồi một hơi, sốt ruột quá, chàng gọi nhỏ nhỏ :

- Em ! Em.

Xiu Tin vẫn cứ im thin thít.

Tâm có cảm giác rằng bạn chàng chỉ làm bộ ngủ thôi. Chàng cầm nhẹ tay nàng rồi siết chặt lại lần lần. Quả thật Xiu Tin chỉ giả đồ thôi, nàng cũng siết tay bạn. Tâm hỏi :

- Tháo băng rồi phải không em ?

Xíu Tin gật đầu nhè nhẹ :

- Anh gỡ khăn lên nhé ?

Nàng lắc đầu lia lịa, rồi nấc lên mấy cái. Tâm cúi xuống áp má chàng vào má nàng, qua lần khăn lông và thì thầm :

- Em nè, anh vẫn yêu em y như trước, em đừng lo gì hết.

Xíu Tin khóc nhiều lắm và lâu lắm. Để cho bạn hỏi, Tâm bèn chỉ ngồi chờ. Bây giờ cả hai mới chợt nhận ra rằng tấn bi kịch là những giây phút này, chứ không phải hôm xảy ra tai nạn.

- Em, ta nên nhìn nhau, sau gần hai mươi hôm không thấy mặt nhau.

- Anh ơi ! Nếu giờ mà anh đi luôn, không bao giờ trở lại nữa thì anh sẽ giữ được mãi trong trí anh, hình ảnh đẹp đẽ của em ngày trước. Thấy mặt em rồi em e sẽ không còn gì nữa anh à !

- Em không tin lòng anh hay sao ?

- Chính anh, anh tin được lòng anh không ?

Để khóa lấp câu hỏi rắc rối ấy, Tâm nắm chéo khăn lông và nói :

- Anh gỡ lên em nhé.

Xíu Tin không phản đối, nên chàng nhè nhẹ kéo khăn xuống lần lần. Tâm hành động như một tay chơi bài cào, ló lần lá bài phía dưới ra chứ không dám xem ngay. Trán Xíu Tin xuất hiện ra trước, nguyên vẹn như ngày nào, da hơi tái vì ủ trong rạp nhiều ngày.

Tâm lặng ngấm vàng trán ấy rất lâu. Chàng biết rằng nhan sắc của Xiu Tin chỉ còn tồn tại nơi đó thôi, và muốn thưởng thức một chéo đẹp còn rơi rớt lại của cả một công trình mỹ thuật, nên không vội giựt khăn ra.

Chàng lại từ từ kéo tụt chiếc khăn xuống thêm vài mươi li nữa. Đôi chân mày và đôi mắt Xiu Tin vẫn đẹp như bao giờ. Nàng nhắm nghiền mắt lại.

Tâm hôn nơi đó một cái và nghe bạn lại nấc lên. Do dự mấy mươi giây nữa, Tâm thỉnh linh giựt mạnh chiếc khăn. Chàng không có can đảm kéo từ từ sẽ không bao giờ dám kéo cho hết cả.

Một phút im lặng nặng nề ...

Xiu Tin nín thở để lắng nghe mà đoán phản ứng thâm lặng nơi bạn nàng. Còn Tâm thì chết sững mà nhìn gương mặt bị chia hai ấy, mỗi bên dường như của một người khác nhau.

Vết thương mới kéo da non, còn đỏ lòm lom, trông như da con chuột cống bị phồng nước sôi. Nếu che bên bị phồng thì người đẹp hôm trước vẫn cứ là người đẹp. Còn nếu che bên mặt còn nguyên thì một người xấu hiện ra, nhưng đơn độc, người trông chưa thấy gì lạ. Chỉ như để sờ sờ như vậy thì hai kẻ xấu đẹp nằm cạnh nhau, sự so sánh dễ dàng, sự đối chọi làm nổi bật lên vẻ cách biệt sâu sắc, khiến sự suy đồi của dung nhan người con gái này nhảy ngay lên mắt người đối diện.

Tâm lắng nghe lòng mình hơn là ngắm bạn. Trong giây phút chàng nhớ đến câu chuyện cổ tích hoang đường về mối tình Trương Chi. Chàng không còn oán ghét nàng công chúa ngày xưa đã thôi yêu thình lình người thối sáo xấu xí nữa.

Sắc diện quan trọng vô cùng trong cuộc luyện ái, và sách vở, luân lý nói gì thì nói, loài người cứ yêu vì sắc như thường.

Nhưng lần lần, tiếng nói của lương tâm chàng vang lên. Người con gái ấy đã hy sinh to lớn quá vì chàng thì chàng không thể không yêu nàng được.

Mặc dầu bóng sắc bị tàn phá, nàng còn một tấm lòng đẹp hơn bất cứ dung mạo của mỹ nhân nào. Lại cúi xuống, chàng thì thầm bên tai bạn :

- Em à, dầu sao, anh cũng cứ yêu em.

Xúu Tin vẫn nhắm mắt, cười rất chua xót và mĩa mai rồi nói gần từng tiếng :

- Dầu sao, cũng cứ ... nghĩa là anh vừa nghe lòng anh thay đổi, và cố mà yêu phải không ?

Tâm giật mình trước sự thông minh của bạn. Chàng chết điếng mấy giây rồi cãi :

- Không phải vậy. Anh muốn nói rằng dầu cho vật đổi sao dời, lòng anh vẫn nguyên vẹn.

Rồi chàng hôn thật mạnh lên vết thẹo còn non và đỏ lôm lôm. Chàng không lấy mũi ra. Xúu Tin ôm lấy đầu chàng và cả hai òa lên khóc.

Lâu lắm họ mới buông nhau ra. Tâm vừa chậm nước mắt cho bạn vừa nói :

- Xíu Tin à, anh nghĩ kỹ thì thấy em nên đi sửa mặt là hơn. Em còn đẹp hay hết đẹp gì, anh cũng yêu em ... Anh lại rất ích kỷ, muốn để như vậy cho một mình anh ngắm thôi, vì em mà đẹp quá thì anh sẽ gặp nhiều phen ghen tức.

Nhưng anh chỉ sợ em buồn, và đời em sẽ đen tối vì ân hận

- Nếu em cứ để nguyên như vậy thì ...

- Thì anh vẫn yêu em, như anh đã cam kết. Nhưng mà, em cần phải đẹp, cho đời em vui tươi lên.

- Em vui được, yêu đời được trong tình yêu của anh. Chỉ lo lòng anh sanh biến thôi.

Tâm không cãi, không lặp lại lời cam kết mà chỉ, một lát nữa, hôn lên vết sẹo của bạn.

Đó là một lời tỏ tình thâm lặng nhưng hùng biện. Xíu Tin sung sướng vô cùng và vững lòng tin trở lại như ngày chưa xảy ra biến cố này.

- Mai em ra nhà thương, bác sĩ đã cho biết rồi. Anh đến chơi nhé !

- Cố nhiên.

- Á, hôm nay anh có đến thăm ba hôn ?

- Có chứ.

- Ừ, kéo ông sanh nghỉ. Anh phải đến vì mọi người chớ không phải chỉ riêng em.

Không khí trong gia đình họ Hứa buồn thảm vô cùng. Hôm ông Hứa Vinh thấy con từ nhà thương về, ông mừng rỡ hết sức. Nhưng khi bước vào nhà, Xíu Tin kéo chiếc khăn che mặt xuống thì ông đứng chết sững mấy giây.

Nếu đi ngoài đường mà gặp Xíu Tin, chắc ông không nhận ra con gái của ông nữa. Thương con, ông đau xót vô cùng mà thấy trước tương lai đen tối của nó khi hường nhan của nó héo ngay trong tuổi xuân thì của nó. Rồi ông òa lên mà khóc.

Kẻ ăn, người ở trong nhà cứ ngỡ ông khóc mừng, mừng con thoát chết và cả nhà sum họp như trước tai nạn. Nhưng Xíu Tin hiểu được ý nghĩa của cái khóc của cha, nên cũng tủi thân, nàng khóc với người cha già không toại chí đó.

Người Á Đông của thế hệ ông Phú Hòa hay khuất phục thiên mạng nên rồi ông ta nhẫn nại chịu số phận, chỉ còn buồn man mác thôi.

Xùng Hêl biết rõ sự hy sinh của em, luôn luôn sợ cho nó phải uổng công hủy hoại thân thể mà rốt cuộc không được thương yêu xứng đáng. Hẳn lại có niềm riêng, nỗi lo nghĩ riêng, những bài toán khó giải của hẳn, nên hẳn không hề rờ tới cây yều khím.

Thật là “Trúc se ngọn cỏ, tơ chùng phím loan” !

Riêng Xíu Tin, nàng đẹp tất cả ảnh nàng treo trong nhà. Hôm ra khỏi bệnh viện, chiều lại, nàng cầm một bức ảnh mình lên mà xem. Nàng nhìn trân trối người thiếu nữ xinh đẹp trong ảnh, rồi mắt, trí và lòng đều phiêu lưu vào cõi xa vắng nào, nàng rung rung nước mắt mà không hay.

Lâu lắm, nàng mới tự than thầm : “Trời ơi, có còn gì nữa đâu ! Biết bao giờ, biết nhờ phép lạ nào mới trở lại được như ngày xưa ! ”.

“Thế rồi sau đó, nàng đi gom ảnh mà giấu. Những tấm gương lớn trong nhà, gương mặt tử và gương độc lập treo tường mà thương hữu và bạn hữu của ông Trường An Đường đã biếu - theo tục người Trung Hoa - vào ngày khai trương hiệu thuốc bắc nầy, đều được nàng bôi lên một lớp phấn trắng ướt, loại phấn dùng đánh gương cho sáng ấy.

Phấn đã khô từ lâu mà Xíu Tin không buồn chùi lại bằng nùi giẻ. Người nhà có muốn làm công việc ấy thì nàng vội ngăn họ ngay. Họ ngạc nhiên, nhưng chột hiểu, nên vâng lời nàng mà không thắc mắc nữa. Xíu Tin không muốn thấy mặt mình mỗi ngày, để mỗi ngày phải tủi thân.

Tâm có đến thăm nhà họ Hứa thì cô tìm những lúc Xùng Hê đi vắng. Không khí đã buồn mà nếu cộng thêm vào đó sự tức giận ngấm ngấm, sự hăm dọa lặng lẽ của kẻ biết bề trái của câu chuyện, thì khó chịu vô cùng.

Mặc dầu buồn về chuyện gia đạo, ông Phú Hòa không thay đổi thái độ với chàng vì trong mắt của ông, chàng là kẻ vô can.

Chỉ có Xíu Tin là khác trước. Nàng cứ trốn bạn, rủ có đùng đầu nhau ở buồng khách thì rồi một lát nàng cũng kiếm chuyện vào phòng rồi không ra nữa.

Hôm ấy, trong bữa cháo khuya, ông Hứa Vinh nói với cả hai con ông :

- Khi sáng anh ấy có nhờ người lại đây đề nghị với ba một việc. Là nếu Xíu Tin muốn sang Nhật Bản hay đi Âu châu nhờ khoa thủ thuật sắc diện bên các xứ ấy sửa mặt cho thì anh ấy đưa đi.

“Anh ấy» là người tùy viên sứ quán đã gắm ghé Xíu Tin. Hắn chỉ đi thăm nàng ở nhà thương một lần rồi thôi, và từ khi nàng về nhà đến nay, không lui tới mời đi ăn uống mỗi tuần như trước nữa.

Ông Hứa Vinh thêm :

- Nghe đâu họ tài lắm, họ sửa trở lại y hệt như cũ, mà lắm khi còn đẹp hơn. Có phải như vậy không Xùng Hêl ?

- Phải, quả đúng như vậy.

- Nếu thế thì con Xíu Tin nên đi.

Xíu Tin chỉ làm thinh. Đợi một lát không nghe ai nói gì ông Hứa Vinh nói :

- Xíu Tin nghĩ sao ? Chớ bỏ qua cơ hội này mà uống.

Nhà mình không khá giả bao nhiêu, mà nghe đâu tốn kém lắm, vừa đi, vừa ăn ở, vừa tiền công đức cho thầy thuốc tốn không dưới một trăm ngàn. Như vậy lòng tốt của người ta là cái may cho mình đó.

Xíu Tin vẫn không nói không rằng, khiến ông cụ phải lặp lại câu hỏi này.

- Con tính sao ?

- Ai lại đi với người đàn ông lạ mà xem cho được. Nàng kiếm có để thôi thác.

- Ờ ... ờ, con nói phải. Nhưng không lẽ nó lại bao tiền tới hai người, chẳng hạn bao thằng Xùng Hêl đưa con đi, mà con thì đâu có thạo đường đi nước bước để mà xuất ngoại một mình, nhứt là để tự tìm thầy chạy chữa.

- Ba nói cũng đúng. Nhưng con là gái, không thể đi xa với người ta như vậy được.

Ông Hứa Vinh đuối lý nên làm thinh. Hết chén cháo thứ nhì, ông bỗng có một sáng kiến :

- Nếu nó đi hỏi con trước, ba già, thì hai đứa đi với nhau được mà khỏi lo thiên hạ dị nghị. Đờn bây giờ phong tục dễ dãi rồi mà những đứa sắp cưới nhau, đi với nhau được.

Xíu Tin bật cười :

- Bộ ba tưởng người ta dại sao ? Ai lại điên khùng đi hỏi một cô gái mặt cháy. Rủi khoa thủ thuật sắc diện chữa không được, người ta sẽ phải cưới cô gái xấu xí ấy à ?

Xùng Hêl xen vô :

- Khoa thủ thuật sắc diện chưa bao giờ thất bại cả.
- Chưa bao giờ không có nghĩa là không bao giờ.
- Nhưng họ không lo. Họ có thể từ hôn nếu khoa ấy thất bại.

Tới phiên Xúu Tin đuổi lý. Nàng cố bơi trí tìm có để từ chối vụ này và mừng rỡ hết sức mà tìm được một điều mà nàng cho là rất hay :

- Ba tin rằng thầy thuốc tây hơn thuốc bắc à ?

Đánh trúng vào tim đen của cha, Xúu Tin khiến ông cụ giật nảy mình, ngồi thừ ra một lát. Thành kiến và tự ái của ông không cho ông nhìn nhận sự bất lực của Đông y trước nhiều bệnh tật.

Nhưng lần này, sau một hồi im lặng, Xúu Tin nghe ông thở dài rồi đáp, giọng yếu ớt và gượng gạo :

- Tuy coi vậy nó cũng có cái hay riêng của nó. Ta giỏi nội thương còn họ giỏi về mổ xẻ.

Xúu Tin mỉm một nụ cười rất đau xót, rồi rung rung lệ. Trên đời không có cuộc hy sinh nào khó khăn và to lớn cho bằng hy sinh tự ái cả. Kể tự ái dám đánh đổi tiền của, hạnh phúc và cho cả đến sinh mạng của họ để cứu vãn tự ái của họ.

Cuộc hy sinh vĩ đại ấy, ông Hứa Vinh vừa làm, chỉ vì tình thương con, thì dù biết tình thương con to lớn là đòng nào !

Nàng khóc, mà không ai biết vì lẽ gì cả. Xùng Hêl ngỡ đó là em sử dụng khí giới riêng của nó để từ chối, như lần ông Phú Hòa suýt gả chồng già cho nó, hấn tức giận nạt :

- Khóc ! Khóc ! Cứ giới ba hột nước mắt ngu dại đó ra mãi. Xuẩn góc lắm thì thiệt thân, rồi ngày sau ăn năn thì đã muộn.

Ông Hứa Vinh không nỡ gắt gỏng với một đứa con không may như vậy nên khuyên con trai cả :

- Để thủng thỉnh, em nó suy nghĩ lại. Xíu Tin con nha ! Tính lại con nha ! Chỉ còn cơ hội đó thôi, con sẽ được sung sướng hay cực khổ gì tùy con cả đó.

Da non của vết sẹo già lần lần. Nó đã thôi đỏ, nhưng lại lảng vảng và nơi bị cháy của nàng hai sợi thịt dư thông xuống như hai giọt lệ sấp. Xíu Tin không ló ra khỏi buồng nàng nữa và Tâm đi thăm bạn, nhưng không bao giờ thấy mặt bạn.

Khổ lắm là kẻ từng đảng Xùng Hêl bây giờ đã xé rào, phản bội cuộc đồng minh, Tâm không còn biết nhờ ai để nhấn lời, để trao gởi gì nữa.

Nhiều hôm, nhớ bạn quá, Tâm muốn thi hành ngay kế hoạch mà chàng đã sắp đặt. Chỉ có cách ấy chàng mới mong cưới Xíu Tin được và khỏi phải thương nhớ nữa. Đó là hy vọng cuối cùng của chàng nên chàng ngại nó xảy ra lắm, vì nếu hỏng thì chết.

Chưa thi hành kế hoạch, chàng tạm vui sống với mong mỏi mong manh ấy, chớ một khi đã thi hành mà việc không thành thì không chết chàng sẽ khổ đến đâu.

Nhưng nghĩ cho kỹ, thì điều kiện chưa chín muồi. Phải đợi Xùng Hêl ra khỏi nhà này cho ông Hứa Vinh bơ vơ, cần người thân an ủi thì mới nhiều hy vọng thành công.

Chàng đợi như vậy trong hai tuần lễ. Đó là hai tuần sóng gió tại nhà họ Hứa. Cả ông cụ lẫn Xùng Hêl đều làm áp lực để bắt Xú Tin phải xuất ngoại theo lời đề nghị của kẻ rắp ranh bắt sẻ, và không khí ở đó căng thẳng đến đôi Tâm không dám léo hánh tới tiệm Trường An Đường nữa.

Hai tuần lễ sau, Xùng Hêl đi làm. Đó là một tin sét đánh đối với ông cụ họ Hứa. Anh con trai bướng bỉnh ấy giấu nhem việc xin chỗ làm mãi đến sáng hôm đi nhận việc. Anh ta mới cho ông cụ hay.

Chiếc xe ca to lớn của ngân hàng đậu ngoài đầu ngõ, nhân kèn inh ỏi, và Xùng Hêl vội vã vừa cột dây giày vừa bắn tin chẳng lành này. Hắn cố ý đợi đến phút đó mới cho ông cụ hay, để rồi co cổ mà chạy đi liền. Trưa hắn về thì ông cụ đã nguội và bị đặt trước một chuyện đã rồi.

Ông Hứa Vinh chưng hửng khi nghe người trưởng nam của ông cho hay cuộc xoay hướng của nó. Ông trở mặt, há hốc nhìn con chạy bay ra khỏi nhà rồi ông té ngồi trên ghế trường kỷ.

Ông ôm đầu mà kêu :

- Trời ơi ! Vô phước ơi là vô phước ! Đầu đuôi có hai đứa con mà cả hai đều cứng đầu, đều làm khổ lão, trời ơi, ngó xuống mà coi, cái thân già này có làm điều gì ác đâu mà phải trở sanh toàn nghịch tử.

Người mình ở vào thế hệ của ông Hứa Vinh, rất thích cho con đi “làm thầy” vì họ quan niệm rằng dân thầy thuộc giai cấp sĩ là giai cấp đứng đầu trong lối sắp thành phần xã hội của họ.

Người Trung Hoa cũng sắp hạng y như ta là : Sĩ, nông, công, thương, nhưng họ lại quan niệm rằng làm tư chức chỉ là làm công nhân thôi, không hơn không kém. Ông Hứa Vinh không khinh giai cấp thứ ba ấy lắm, nhưng ông thấy nó không tương lai, nên luôn luôn ngăn con đi làm.

Cái mộng của ông là biến Xùng Hêl ra một y sĩ, tức là đặt nó vào giai cấp thứ nhất. Cuộc buôn bán thuốc, là thương, nghề hạng tư, hạng bét, chỉ là nghề phụ, lại giúp cả nhà sống, nên vẫn được nhận kèm theo nghề sĩ.

Ông đã truyền nghề lại cho Xùng Hêl, dạy hẩn tất cả những bí quyết của y học Đông phương mà ông biết, mong hẩn nối nghiệp ông mà nay dùng một cái nó bỏ hàng ngũ mà đi thành lính như vậy làm sao ông khỏi ngẩn ngơ.

Trưa lại, Xùng Hêl về, ông Hứa Vinh chỉ mới bắt đầu nổi nóng chớ chưa nguội như hẩn dự tính.

Từ sáng đến giờ, ông bần thần thân trách phận nên quên giận con. Mãi gần tới bữa cơm trưa, ông mới nhớ lại sự bướng bỉnh của thằng “tặc tử” ấy nên lòng ông nổi xung thiên, chửi mắng bất kỳ ai vô phước làm phật lòng ông nhẹ thôi.

Và con sấm sét nổ bùng lên khi “thằng tặc tử” bước vào nhà.

Là kẻ giang hồ thuở còn xuân, ông Hứa Vinh luôn luôn thân phục cái hiên ngang của những tay bay nhảy và rất khinh những kẻ sống trong xó hè, xó buồng.

- Thằng kia, - ông hét, - đi làm cho người ta vinh hơn là làm chủ lấy mấy hà ?

Xùng Hêl cười hề hề mà không đáp.

- Tao xấu hổ cho họ Hứa lắm. Trãi bao đời rồi, họ Hứa làm tướng, làm kẻ thương hồ, làm thảo khấu cũng có nữa, nhưng chưa hề có ai ngồi một xó để chịu chết già.

- Vậy chớ ba bốc thuốc và bán thuốc đây là dọc ngang trời biển lắm hả ?

Nhưng tao đã đi từ ngàn dặm đến đây rồi thất bại mãi, tao mới làm nghề này. Tao làm chủ tao, trên đầu tao không có ai cả.

- Con đi làm nhà băng, có ngày cũng tách riêng ra được vậy.

- Mà làm cái gì bây giờ đó, mày nói thử tao nghe coi ?

- Con làm thơ ký đánh máy.

- Vậy mày sẽ tách riêng để làm cái gì khô gì ?

- Con có thể lên kế toán trưởng, chánh thủ quỹ rồi phó giám đốc, phát phước nữa thì làm chủ ngân hàng.

- Có thể, nghĩa là không chắc. Tao, tao cũng có thể làm vua. Nhưng cái có thể của mày phải đợi ba mươi năm sau, khi mày bạc đầu rồi mày mới hết làm công cho người ta.

Tối hôm đó, Tâm đến chơi thì Xùng Hêl không có nhà. Hấn tránh những trận bố dai dẳng của ông cụ, nên chỉ về nhà sau giấc cháo khuya thôi :

Ông cụ nín lấy chàng rồi mếu máo nói :

Anh Tâm ơi, tôi vô phước quá, sanh ra hai đứa con, cả hai đều bất hiếu. Rồi ông kể lể lu bù về vụ đi làm công của Xùng Hêl.

Tâm làm bộ ngạc nhiên rồi hỏi :

- Anh ấy đâu rồi a pe ?

- Nó trốn mất, nó lánh mặt ngó. Anh Tâm nè, ngày sau anh làm cái gì ?

- Cháu thì cháu sẽ dạy học, giáo sư văn chương.

- Tốt lắm ! Tốt quá ! Nghề sĩ mà !

- Nhưng cháu đã đổi ý. Năm tới cháu học dược khoa để mở nhà thuốc.

- Vậy à ? Hừ ... Thuốc tây, không đáng kể mà.

- Thừa bác không, cháu có chương trình lạ. Cháu định bào chế nhiều loại thuốc bắc, nhưng với dụng cụ và phương pháp của Tây.

Ông Hứa Vinh chú ý và vui mừng nói :

- Hà, hay a ! Hay quá mà !

- Cháu mở tiệm cạnh tiệm của bác, cháu bào chế cho bác. Hay là bác với cháu hùn ?

- Hay ! Hay quá mà ! Anh Tâm nghĩ coi, tôi già rồi, biết để tiệm thuốc này cho ai bây giờ. Công tôi gây dựng lên, tôi tiếc lắm, và nghĩ rằng khi tôi nhắm mắt hiệu Trường An Đường tiêu tan, tôi buồn lắm.

- Bác khỏi lo, cháu nguyện làm cho hiệu Trường An Đường hưng thịnh.

- Hà ! Ngóá sẽ cho lư cái hiệu tiệm này mà ! Cho thằng Xùng Hêl nó biết tay, để trị cái tội bất hiếu của nó.

Ông cụ đã cô đơn phần nào và phần nào Tâm đã thành công trong cuộc chinh phục cảm tình của ông cụ, mặc dầu chàng chưa thực hành kế hoạch tấn công.

Nghĩ cũng oái oăm thay, yêu một cô gái, lại phải lo ông già. Tâm không tốn công chiếm lòng Xiu Tin thì phải nhọc xác quyền rũ “tía” của nàng vậy.

Bây giờ Tâm lại khổ thân hơn trước bội phần. Chàng muốn tống cổ Xùng Hêl ra khỏi nhà này sớm chừng nào hay chừng ấy, nên phải nỗ lực làm việc.

Đánh máy tác phẩm cho các nhà văn, các nhà soạn tuồng cải lương, Tâm để dành làm ban đêm. Ban ngày thì chàng đi dạy học ở các tư gia.

Chủ nhà nhiều phen phàn nàn với chàng rằng gia quyền ông ta ngủ không được, vì chàng đánh máy xanh xạch thâu đêm. Là người biết phép lịch sự, Tâm cũng cố lý mà chịu. Thét rồi ông ấy dọa tổng cổ chàng đi, chàng vẫn không nao núng.

Tuy bị chủ nhà mắng mà còn tương đối dễ chịu hơn là dạy học ở các tư gia. Tụi nhục không thể tưởng tượng được. May là chàng dạy học trò lớn, bậc đệ nhị cấp, mà còn như thế, nói chi những anh dạy các em nhỏ đệ thất, đệ lục, không biết họ phải ngâm đắng nuốt cay thế nào.

Các em học thêm, toàn là con nhà giàu có. Họ không cần học lắm, mà cha mẹ họ cũng không để tâm bao nhiêu đến sự học tập của họ.

Chính họ đã điều khiển chàng, họ lập thời dụng biểu, chọn chương trình và học toán không cần làm toán, văn chẳng buồn làm văn. Lắm khi chàng giảng khan cả cổ, còn họ thì nhìn qua cửa sổ để ngóng một người bạn có hẹn đúng vào giữa giờ học.

Còn nói gì thầy đến đúng giờ, mà học trò thì ngủ chưa dậy, hoặc còn tắm rửa, còn chải gỡ, con gái thì còn đánh phấn, còn sửa lại tóc tai.

Nhưng phải có tiền, phải gom cho thật nhiều tiền để ... “gây dựng cho Xùng Hêl”. Thật thế, chàng gây dựng cho hấn, không hơn, không kém, lo quên ăn quên ngủ như một bà mẹ tốt.

Chàng có một quyển sổ, tính thử tổn phí cho một tổ uyên ương, để biết xem chàng phải tiện tặn để có bao nhiêu hầu cọng vào tiền riêng của chàng vào đủ số.

Anh sinh viên văn khoa này đâm ra giỏi toán trừ toán cộng. Chẳng hạn, ban đầu, chàng định là Xùng Hêl phải sắm nệm mousse một tấm một ngàn tư. Nhưng tính ra nếu may nệm gòn thì chỉ tốn có năm trăm thôi, lợi được ngót ngàn bạc.

Thế rồi chàng chặt bên này, tĩa bên kia, tính tiền một cách tài tình ... trên giấy tờ. Những món không phải là vật dụng tối cần thiết ban đầu được ghi ra, xem cho oai, nhưng cứ bị chàng thủ tiêu lần lần, chẳng hạn như cây quạt máy, chiếc lọ cắm hoa, vân vân ...

Lại còn cái nạn chọn nhà cửa nữa. Những điều kiện về cái nhà này rất kỳ dị, một mình Xùng Hêl không sao tìm được.

Nhà ấy phải ở xa mấy vùng Bàn Cờ, Vườn Chuối, Lý Thái Tổ, là những vùng gần hiệu Trường An Đường mà Xùng Hêl muốn tránh. Điều đó thì không rắc rối cho bằng vấn đề giá cả : nhà phải vừa rẻ tiền, lại vừa khá xinh, khá sạch, ở trong một xóm tương đối không luộm thuộm, cho xứng với nếp sống của vợ, kéo nàng buồn và khổ vì đã quen ở lâu năm trong một xóm sang trọng.

A, cái đó mới là chết, mua một món hàng mà đòi vừa rẻ vừa đẹp, vừa bền thì chỉ có trời mới có được thứ hàng kỳ diệu đó.

Tìm cho được của hiếm có ấy, phải sắm một trung đội nhân viên sẵn nhà để đi rải khắp các hang cùng ngõ hẻm của thành phố thì họa may mới khám phá nổi cái nhà bí mật đó.

Mặc dầu Xùng Hêl đã hờn chàng và chàng lánh mặt hẳn, Tâm cũng cứ giữ lời hẹn ước cũ là mạnh đưa nào nấy tìm, kỳ cho được một căn nhà trả lời đúng những đòi hỏi ấy mới thôi.

Trưa hôm ấy, Xùng Hê từ trong “Giao thông ngân hàng” bước ra vỉa hè đại lộ Hàm Nghi, toan leo lên chiếc xe khổng lồ đậu trước đó để chờ đưa nhân viên về xóm của mỗi người thì bỗng nghe ai vỗ vai hắn.

Hắn day lại thì ra đó là Tâm.

- À, anh Tâm, sao hôm nay không lại chơi !

Tâm không đáp mà hỏi lại :

- Anh nán lại rồi lát nữa về với tôi được không ?

- Được chứ.

Rồi hắn bảo cho xe đừng chờ hắn.

Hai anh em dắt nhau lại hiệu cà phê ở góc đường Hàm Nghi và Tôn Thất Đạm. Bây giờ Tâm mới đáp câu hỏi của bạn khi này :

- Tôi có đến, nhưng không bao giờ gặp Xú Tin hết nên tôi buồn, không muốn ...

- Cố nhiên là nó lánh mặt mọi người, nhứt là anh. Mà nó có lý đó, anh à ! Không thấy nó, anh nhớ cô gái ngày trước và tình yêu của anh còn được phần nào. Nhưng phải ngắm mãi cái mặt méo mó của nó, biết đâu anh sẽ cảm nghĩ khác.

- Không thấy mặt Xú Tin, chứ tôi làm sao mà không biết được rằng nó bị cháy mặt. Tôi biết mà vẫn còn yêu nó thì ...

- Nói thì như vậy, nhưng đụng đầu với sự thật thì sẽ khác hẳn.

- Tôi gặp anh, chính là để nhắn lời với Xíu Tin để xin nó cho tôi gặp mặt một lần, kéo tôi nhớ lắm, không chịu đựng cái buồn của tôi được nữa. Không biết anh còn ác cảm với tôi không và sẵn lòng giúp tôi hay không ?

- Anh nói ác cảm là nói quá. Thật ra lúc xảy ra tai nạn cho Xíu Tin, tôi giận anh là chướng ngại cho hạnh phúc của em tôi thôi. Nhưng nghĩ lại thì tình cảm của tôi sai, nên tôi chỉ ngò vực anh vì không tin nơi sự bền vững của tình anh thôi. Ngò vực này chính đáng cho đến khi nào có bằng cứ trái lại, phải không, anh có nhìn nhận là tôi cảm nghĩ đúng hay không ?

- Nhìn nhận.

- Cho đến giờ phút này mà anh cậy mượn việc đó, tôi mừng phần nào nhưng cũng chưa hết ngò vực. Vì như tôi vừa nói khi nãy, thấy mặt nó anh càng mau nguội lòng hơn.

Tuy nhiên ý muốn của anh rất chính đáng và chứng tỏ tình yêu của anh - ít lắm là trong lúc này - thì lẽ nào tôi lại không giúp. Nhưng quyết là nó không chịu ra quán như trước nữa đâu mà anh mong.

- Được, gặp nhau ở nhà cũng được, miễn Xíu Tin chịu ngồi đó, nói với tôi vài lời.

- Vậy tối nay anh cứ đến, rồi ở lại ăn cháo khuya.

- Cám ơn anh không biết bao nhiêu.

- Không có gì đâu, giữa ta với nhau mà.

- Còn đây là việc liên hệ đến anh. Anh định tới bao giờ mới ra riêng ?

- Tôi ra riêng chỉ để lên cưới vợ thôi. Nhưng chưa đủ tiền cưới và dọn nhà.

- Anh dư được bao nhiêu rồi ?

- Mười ngàn. Lương tháng đầu chưa lãnh, nhưng cũng chỉ có ba ngàn thôi.

- Trời, nhân viên ngân hàng ...

- Ừ, công nhân Trung Hoa lương thấp lắm, và tôi mới vào tập sự. Nếu tôi cưới vợ thì có thể mượn ngân hàng mười ngàn rồi trả dần bằng cách trừ lương mỗi tháng chút ít. Người Trung Hoa chúng tôi lại thường giúp lẫn nhau, thì anh em có thể chung đậu biếu tôi thêm độ mười ngàn nữa, tất cả kể như có ba mươi ngàn rồi.

- Riêng tôi, tôi giúp anh được hai mươi ngàn, tiền có sẵn trong tay tôi, cần lúc nào, có lúc này.

Xùng Hêl kinh ngạc, trố mắt mà nhìn bạn. Hấn không lấy làm lạ vì bạn có tiền - hấn có biết đâu Tâm con nhà giàu hay con nhà nghèo - mà vì sự tặng bạn một số tiền lớn như vậy.

- Sao ... sao anh lại ...

- Thì giúp bạn chớ có sao đâu.

- Anh đòi hỏi những điều kiện gì ?

- Vô điều kiện.

- Thật hay không ?

- Nếu có điều kiện thì anh đừng nhận, anh khỏi phải thắc mắc.

- Có điều kiện, có lẽ tôi càng ít thắc mắc hơn là không điều kiện nào. Hình như là luôn luôn có cái gì ẩn sau các sự vô điều kiện.

- Làm sao mà có cái gì được. Bây giờ tôi không đòi hỏi gì ở anh hết, mà về sau cũng thế, thì còn ẩn cái gì khô gì !

- Anh có định mua chuộc tôi không ?

- Không ! Anh có ghét tôi đâu mà mua chuộc cho anh thương.

- Như vậy thì món nợ tình tằm mà tôi thiếu anh tôi sẽ phải trả. Nhưng cần phải lặp lại rõ cho anh khỏi ngộ nhận : tôi không thể xui ba tôi gả Xíu Tin cho anh đâu.

Tâm cười ngất rồi nói :

- Dư biết mà ! Dư biết từ lúc đầu !

- Như thế, tôi chỉ có thể trả món nợ tình thân này bằng cách khác.

- Tôi không cần biết.

- À, còn số tiền hai mươi ngàn ấy ? Đến bao giờ anh mới đòi?

- Chừng nào anh có dư. Mà không bắt buộc phải trả làm một lần. Nếu anh không chê tấm lòng của tôi thì anh có năm mươi ngàn. Tôi thấy đã đủ rồi đó.

- Về tổn phí cho hôn lễ, tiệc tùng, bên ấy đòi thọ hết, thật đỡ cho tôi nhiều quá. Nhưng dọn nhà mà chỉ có năm mươi ngàn, tôi sợ không đủ, nội tiền từng ...

- Đủ ! Đủ chán ! Tôi đã làm xong nhiều bài toán khít rịt. Có hai loại nhà : một loại tiền thuê rẻ, nhưng tiền mướn, tiền sang, tiền thế chân cao quá, nó nuốt hết vốn của mình, loại thứ nhì tuy mướn có cao giá, mà khỏi phải tốn khoản tiền nào khác cả, anh nên chọn loại sau đó. Như vậy, về chỗ ở khỏi tốn một đồng xu.

Dọn nhà, sắm đủ đồ dùng cần thiết, sắm lễ phục và chút ít y phục mới nữa, với năm chục ngàn dư sức anh à.

- Loại nhà không tốn tiền nước, độ bao nhiêu mỗi tháng ?

- Một ngàn rưỡi đồ xuống.

Xùng Hê le lưỡi :

- Lương chỉ có ba ngàn.

- Không thể tìm nhà rẻ hơn. Nhưng tôi sẽ đưa các mối đánh máy của tôi cho anh, mỗi tháng anh kiếm đủ trả tiền nhà ...

Xùng Hê chìa tay ra và đôi bạn siết tay nhau. Họ giành nhau mà trả tiền uống nước vì Xùng Hê là người Trung Hoa, mà người Trung Hoa vẫn có tật ấy, xấu hay tốt, tùy quan điểm của khách bàng quan. Nhưng quả là phiền phức hết sức.

Tối hôm đó không biết vô tình hay do Xùng Hêl cố ý sắp xếp mà người và vật đều diễn y lại cái cảnh đêm mà Tâm đến chơi nhà họ Hứa lần đầu.

Tâm cũng rủi ro hết thuốc điều, cũng tạt vào hiệu chạp phô đối diện với tiệm Trường An Đường và cũng trông thấy trong ấy một thanh niên đang đánh cây đờn mà chàng thích nghe tiếng, nhưng chưa biết tên gì.

Lấy tiền thôi xong. Tâm có cảm giác là thời gian đã ngừng lại, hơn thế, đã trôi thụt lùi về dĩ vãng và chàng ngược dòng năm tháng trở lại đêm đầu ấy.

Bước đến thềm Trường An Đường, chàng vẫn không vào, đứng nơi đó mà nhìn Xùng Hêl đánh nhạc để sống lại tình cảm mình đêm đó.

Xùng Hêl cũng thấy chàng nhưng vẫn tiếp tục quất hai que tre lia lia trên không biết bao nhiêu là sợi dây đồng, tiếng đờn ầm và trầm, nghe rất êm tai.

Trong kia, trên chiếc ghế trường kỷ ông Hứa Vinh cũng đang ngồi nhìn sững bụi dành dành tròng trong liễn sứ, miệng ngậm chiếc luôn tắng, ống điều dài bằng tre của ông.

Bấy giờ Xùng Hêl đã đánh xong bản nhạc, chàng ngừng tay, ngẩng lên rồi cười nói :

- Hồ phil yêu ! Vô chơi !

Bị xúc động mạnh, không biết vui hay buồn, Tâm lặng lẽ bước vào mà mắt mờ lệ.

- Anh Tâm lại chơi à.

Lần này thì có cái gì khác lạ hơn trước. Cái cười của ông cụ héo hon lắm chứ không tươi như xưa và tóc ông bạc trắng hơn.

Tâm ngồi lại trên chiếc ghế mặt tròn không lưng dựa để trước cây đàn và Xùng Hêl nói :

- Tôi cố chơi đàn đêm nay để hai ta cùng hoài cổ, cùng vọng cổ hoài bằng hữu, không dè mà chuyện xưa sống lại đúng quá như vậy. Anh cố ý hay tình cờ mà mua thuốc ?

- Tình cờ.

- Sự tình cờ kỳ lạ lắm !

- Anh nên đánh bản Mạnh Lệ Quân cho tôi nghe đi.

- Ừ, tôi cũng vừa định thế.

Liu ú, liu ú liu cộng.

Liu xề, liu xề, liu cộng.

...

Sắc son son phấn thêm thẹn.

Mối tình giữ lời không vẹn.

Năm canh sao vắng tin bạn.

Nhắc càng ... nhắc càng nghe nghe.

Ca tới đây, Tâm ghen ngào thật sự và không ca tiếp được. Nhạc công tiếp tục đi luôn một mình, và khi hắt đánh những tiếng

Cổng xê xang xừ ... ự ... ự ...

Thì Tâm nghe như có ai trong buồng ca lên lời ca liên hệ :

Tuôn rơi lụy hà ... ạ ... ạ ... `

Màn lệ mỏng che mờ mắt chàng khi nầy gom lại thành giọt và rơi xuống trên áo chàng.

Để đuổi không khí buồn khỏi nhà, Xùng Hêl nói nho nhỏ :

- Hôm nay phải vui chứ !

- Phải vui, nhưng cứ buồn, ngậm ngùi trước vì tương lai mờ mịt.

Xùng Hêl loay hoay hướng câu chuyện :

- Anh thấy Lý Tú Anh thế nào ?

- Tôi không có đóng bốn trăm đề ăn bữa cơm ấy nên chỉ thấy nàng qua ảnh đăng báo, không thể xét đoán được. Mà tôi chắc nàng thua Xíu Tin.

- Thua Xíu Tin hồi trước.

- Thua cả Xíu Tin bây giờ.

- Hoan hô môi tình bất diệt.

Đôi bạn cười xòa. Rồi Xùng Hêl bắt đầu trở lại bài học tiếng Quan Thoại dạy dở chừng cho Tâm, phải ngưng từ lâu vì rất nhiều biến cố đã xảy ra trong căn nhà có vẻ trầm lặng này : cuộc tấn công của lũ cao bồi, thời gian hờn mát và tủi thân của Tâm lúc Xíu Tin được anh tùy viên sứ quán lui tới săn đuổi, tai nạn xảy đến với em gái hắn, rồi sự lọt nhát của hắn đối với Tâm.

Hắn dạy :

- Công nhíl là người làm công. Viết ra chữ Trung Hoa và đọc theo âm Việt là Công nhân.

Tâm lặp lại :

- Cống nhíl là người làm công.

Bổng chàng phì cười mà rằng :

- Sao lại giống phương ngữ Quảng Đông quá như vậy. Quảng Đông nói “cống dành”.

- Ủ, nhưng không phải tiếng nào cũng giống Quảng Đông cả đâu.

- Tôi thích nghe phương ngữ Triều Châu hơn. Khi Xíu Tin nói : “Xí các bạ” bằng lỗ mũi, tôi nhắm mắt lại mà nghe thì thấy ngay trong trí là nó đẹp lắm.

Bổng thỉnh linh xuất hiện ra nơi cửa buồng một dáng người, Tâm ngược lên thì rụng rời. Chàng rụng rời vì nhiều lẽ.

Xíu Tin ăn mặc và điểm trang y hệt như cái đêm đầu gặp gỡ ấy : quần bơ-liu-din, áo săng đai, tóc rìa trên trán, tóc đuôi ngựa sau ót.

Xíu Tin cũng bung một mâm cháo trắng lên hơi nghi ngút y như đêm nào.

Dòng thời gian chảy ngược chính hẳn là giây phút này đây, Tâm bị va chạm mạnh vào thần kinh, ngỡ mình đã ngủ một giấc dài từ ấy những nay và vừa bừng tỉnh dậy.

Thấy bạn Xíu Tin cũng cắn môi lại mà không chào, hết như ngày nào, nhưng giờ không phải vì thẹn như trước mà để che một cái mếu vì đau xót, tủi thân.

Tâm lại rụng rời vì một tình cảm cuối cùng vừa mới phát sinh ra, từ lúc nghe mình sống lại ngày gặp gỡ. Trong giây phút chàng đã thấy lại, qua giấc mơ ngắn ngủi, cô gái xinh đẹp ngày nào. Rồi sắc diện thật của nàng đã giết chết ngay người trong giấc mơ.

Ngày này năm ngoái cửa này

Hoa đào chiếu ánh hồng đây mặt ai.

Nơi trao mặt cũ lạc loài ?

Hoa đào năm ngoái còn cười gió đông.

Bản dịch riêng của chàng về bài thơ “Đề tích sở kiến xứ” của Thôi Hộ sao mà như là những lời tiên tri quái ác.

Nơi nào mặt cũ lạc loài ?

Mặt tươi đẹp như hoa đào của người cũ đã lưu lạc về đâu rồi, trời ơi !

Hình như là đoán được những ý nghĩ thầm kín của bạn hay sao không rõ, hay là nàng cũng bị xúc động trước sự tái diễn lại cảnh cũ mà Xíu Tin cũng rung rung lên.

Nàng đã chết rồi, người con gái của nhà thơ Thôi Hộ đã chết rồi. Nhưng không có được phép lạ trời ban cho Thôi Hộ, chàng đã trở lại chốn cũ tìm người xưa, đã rơi nước mắt như nhà thơ

ấy, nhưng nàng con gái mà chàng yêu, không bao giờ sống lại cả.

Đây chỉ là bóng mờ của nàng thôi, nó hiện lên, vất vưởng trong một thứ âm khí lờ mờ.

Ông Phú Vinh mời chàng lại trường kỷ và gọi con trai của ông. Cả ba đều cầm đĩa và Tâm day lại sau lưng mà nói với Xiu Tin đã lại ngồi sau quầy từ lúc đặt mâm cháo lên bàn :

- Mời cô Xiu Tin ăn cháo !

- Cám ơn anh ! Em không ăn nóng được !

Cái ngày đầu ấy, Xiu Tin cũng ngồi sau quầy như đêm nay, chàng cũng đã day lại mời nàng bằng cái câu mời đêm nay, và Xiu Tin đã đáp y như vậy.

Tâm chỉ ăn một chén cháo lấy lệ thôi, nhưng Xùng Hêl đã ăn hết ba chén rồi, nhờ tài ăn cháo nóng thật lạ của người Triều Châu.

Ông cụ cũng đã ăn xong, vừa toan mời nước thì hai người bạn trẻ đều xin chỉ uống nước trà nguội pha lợt thôi.

Xiu Tin gọi thẳng xưng từng triệt hạ mâm cháo, Xùng Hêl và Tâm trở ra trước mà ngồi, Tâm nói :

- Cô Xiu Tin à, tôi thiết tha mong ước được nghe bài vú Đại Bửu ru em như ngày nào.

Xiu Tin thở dài đáp :

- Buồn lắm anh à. Em sợ em phải khóc.

- Cô nên khóc. Khóc để giải những gì nó đè nặng trong lòng cô.

- Anh muốn thấy em khóc lắm hả ?

- Ừ, nhưng chỉ để được thấy cô cười về sau.

Xùng Hêl ngồi lại trước cây đèn, cầm que tre lên và tiếng đồng ngân vang âm cả căn buồng.

Xíu Tin nói :

- Nên để vú Đại Bửu ngủ yên cái giấc ngàn thu của vú. Em xin ca bản “Ghẹc thôi ký».

Đây là một điệu nhạc lạ, lời ca cũng lạ mà Tâm chưa nghe lần nào cả, từ khi quen thân với nhà họ Hứa. Xùng Hêl dạo nhạc một lúc ngắn rồi vào câu đầu, nhưng ngưng ngay và bảo em khoan. Hấn giải thích cho Tâm nghe :

- Đây là bản “Ngọc thoa ký” kể tâm sự một cô con gái mắc cạn, lánh chồng ẩn vào chùa.

GHEC THÔI KÝ

Ún chĩa tchiem hêng Chiang chệch txiu.

Khỏ xiu am tưng y chòi tchénh.

Lủi lỏ tchièm tchièm them mìa bó.

Hu txi ai uể chừ màng húng tong.

Như Tâm khi nãy, Xíu Tin ghen ngào không hát tiếp được nữa. Nàng nấc lên mấy tiếng rồi khoanh tay trên mặt quày, úp mặt lên tay ấy rồi òa lên khóc.

Để trần át tiếng khóc nã nùng đó, Xùng Hêl quát mạnh lên dây đồng rồi hát bản ấy bằng tiếng Việt cho Tâm thưởng thức :

NGỌC THOA KÝ

Mai danh ản tích gần một thu.

Thú giữa am đường nhớ tình xưa

Lệ rơi ròng rã than bạc mệnh

Phu thê trùng ngộ giấc mộng trung

Tâm vụt đứng lên thành linh, bước lại ôm chặt lấy Xùng Hêl. Chàng thâm lặng và gián tiếp nói to lên rằng chàng nguyện yêu thật nhiều người con gái đáng yêu, đã khổ vì chàng.

Căn nhà kỳ lạ ấy do Tâm khám phá ra. Nói cho đúng, chàng đã khám phá được tới ba căn, một căn ở đường Trương Minh Giảng, một căn ở đường Lê Văn Duyệt nổi dài, cả hai nhà ấy đều bị Xùng Hêl chê về vị trí. Số là nhân viên của Giao thông ngân hàng toàn là người Trung Hoa, mà người Trung Hoa lại không ở hai khu đó, xe đưa rước không chịu đến vì không lẽ còm ghe bè bạn mò đến nơi xa xôi như vậy để chỉ lượm có một ngoe.

Xùng Hêl nhận ngay căn nhà ở Bàu Sen, một khu phố có nhiều người Hoa kiều mà cũng rất đông người Việt; vợ Xùng Hêl sẽ không lạc hướng, xe lại có ghé xóm đó để rước người.

Nhà ở trong một ngõ hẻm rộng, xe hơi ra và o được, giữa một xóm khá giả gồm toàn công tư chức và tiểu thương gia. Ngõ hẻm đổ ra đường Nguyễn Trãi rất giàu phương tiện xe dịch, xe

buýt, tắc xi, xích lô, gần chợ chồm hổm Bàu Sen, gần bến xe An Đông, mà xa Trường An Đường.

Tiền nhà là một ngàn rưỡi một tháng, đúng y như Tâm đã tiên liệu, khỏi phải đóng trước tháng nào cả, nghĩa là không tốn xu nhỏ xu lớn nào về chỗ ở.

Sau khi được sự ưng thuận của Xùng Hêl về căn phố, Tâm lại đưa ra cho y xem xét bản kê các vật dụng cần thiết phải mua sắm. Hai anh em thảo luận tại gác trọ của Tâm suốt một buổi đầu hôm, và rốt cuộc, họ phân công như vậy : Tâm mua và chở về những món lớn như giường, tủ, bàn v.v ... còn bao nhiêu thứ lặt vặt thì Xùng Hêl sắm lần lần cho đến khi nào đủ thì y ra riêng.

Xùng Hêl cho bên vợ y hay tin ngay trước khi nhận nhà để họ coi ngày gấp thế nào mà khỏi phải thuê nhà rồi bỏ trống lâu. Nhưng tất cả những phiền bức của hai người bạn trẻ này gom lại không bằng một góc của sự khó nhọc chạy tìm một ông cha và một bà mẹ già.

Hai người này phải có nhiều điều kiện quá nên khi một người được cái này thì người kia lại hỏng cái khác.

Họ phải có vẻ tiểu tư sản khá giả, tác phong và lời lẽ cũng phải ăn khớp với cái vóc đó, nhưng lại không được quen biết với ai trong giới tiểu tư sản khá giả kéo lộ tung tích.

Họ làm việc không ngay thẳng, nhưng phải lương thiện, nghĩa là sẽ không lợi dụng sự bí mật của người thuê họ, để gây rắc rối về sau.

Nhiều nhà âm công có sẵn người để giả đủ các cấp trong xã hội hầu làm xôm tụ các đám ma nhà giàu mà hiếm hoi con cháu. Tuy nhiên, khó lòng mà tin cậy những người ấy họ im được đi cho về sau.

Thành thử hai anh em phải trở tài trình thám suốt tháng trời, làm như họ là nhà đạo diễn của một hàng sản xuất phim nào đi săn tài tử.

Được cái là có sự tưng đảng của bên đảng gái mà Xùng Hêl đã thừa thiệt mọi âm mưu của y, nên cuộc sắp đặt giả trá này cũng tương đối dễ dàng phân nào.

Xong đâu, Xùng Hêl tuyên bố với tía y là y quyết định ra riêng.

Đó là tiếng bom nguyên tử đầu tiên của nhân loại gây kinh khủng đến nỗi ông Hứa Vinh chết sững đến hơn năm phút đồng hồ.

Xùng Hêl tiên liệu phải chịu đựng một cơn giông tố bùng bùng nổi lên. Nhưng ông cụ chỉ té ngồi trên ghế trường kỷ, thừ người ra rất lâu rồi khóc òa.

Từ bé đến giờ Xùng Hêl chỉ thấy cha khóc có một lần, khi mẹ hắn chết. Đây là lần thứ nhì ông lão bạc đầu ấy rơi lệ.

Xúu Tin cũng có mặt ở buổi đó và nàng cũng khóc. Xúu Tin chỉ khóc vì thương cha đau khổ thôi chớ nàng là đồng lõa của Xùng Hêl, đã đi xem anh dọn nhà và phụ giúp anh trong việc lật vật thuộc phạm vi riêng của phụ nữ như là treo màn, mua sắm dao thớt vân vân ...

Người Trung Hoa đã sáng tạo ra đạo thờ cúng tổ tiên. Nói đạo không phải là nói quá, vì việc thờ cúng tổ tiên chi phối đời sống tinh thần của họ nhiều hơn là Khổng giáo mà Khổng giáo còn được gọi là đạo Khổng kia mà.

Lối sống liên hệ trực thuộc đạo thờ cúng tổ tiên là chế độ gia đình, ba bốn thế hệ người cùng sống chung dưới một mái nhà lưu truyền từ đời này đến đời khác.

Vì thế mà sự ra riêng của người con trưởng, đối với họ là một cái tai họa to hơn địa chấn nhiều lắm.

Xùng Hêl không dám ngó lên, chỉ nhìn gạch mà lòng quặn thắt đau. Lâu lắm, ông Phú Hòa mới hỏi được :

- Muốn cái gì ?
- Con chỉ muốn tự lập thôi, theo tân sinh hoạt.
- Còn ông bà, mày bỏ cho ai ?
- Tự lập vẫn thờ cúng tổ tiên được như thường.
- Được như thường, được như thường ! Mày tưởng vong hồn tổ tiên lại chịu ở hai nhà à ? Nhứt là lại chịu đi ở với mày à ?
- Tổ tiên ở với ba, tới ngày nào ba khuất núi thì tổ tiên sẽ về ở với con.
- Tao biết, mày ra riêng để cưới vợ Việt Nam. Tao không làm sao ngăn mày được. Tao chỉ đau lòng xót dạ thấy mong mỏi tha thiết nhứt trong đời tao, thực hiện không được.

Tao ước ao được một dâu hiền trong nhà, được ẵm cháu nội trên tay, được sớm hôm hủ hỉ với con cháu ...

Ông ghen ngào, không nói gì thêm được và bỗng dưng anh con trai cương quyết này cũng òa lên khóc.

Cả xóm đều ngỡ ai vừa chết trong nhà vì ba cha con thi nhau mà khóc. Giây lâu Xùng Hêl chặm nước mắt và nói :

- Ba à, con cũng thiết tha ước muốn như vậy; hay là ba bằng lòng cưới vợ Việt Nam cho con đi, thì mọi việc đều tốt lành và tất cả mọi người đều được ở chung.

- Không khi nào !

Ông lão câu nệ ngoan cố thành linh hiện trở lại thay thế cho ông lão đa cảm vừa bị xúc cảm nãy giờ.

- Không khi nào ! Tao thà chết chứ không bao giờ chịu để dòng máu Hán tộc pha lẫn với máu dị chủng.

- Nhưng Hán tộc từ phương Bắc vượt sông Dương Tử tràn xuống Triều Châu lại không pha máu với thổ dân ở đó à ?

- À, bây giờ mày lại dạy đời tao hả ?

Hôn lễ cứ hành trong vòng thân mật giữa hai gia đình, một bên thật, một bên giả. Không có mặt Xứ Tín trong đó, nhưng tôi lại, trong tiệc cưới đãi ở tửu lâu Ái Huê thì cô gái nám mặt đến dự với một lớp băng keo trên nửa mặt.

Xùng Hêl không mời bạn của hắn trong tiệc đó, mà đãi riêng họ ở nhà, vì đã trót công bố là người Việt Nam, cha mẹ Việt Nam - mà tiệc lại đãi chung với bên đảng gái thì bạn hữu của hắn sẽ làm đổ vỡ bí mật.

Tâm phải đưa bạn chàng đến, nói dối rằng đó là đám cưới của anh chàng, để cho có thực khách hai bên đồng đều nhau.

Bên đảng gái hơi buồn vì sự hy sinh quá lớn lao của họ, phải chịu làm sui trong nghi lễ với một gia đình giả, nhưng phải thừa nhận rằng dân tộc Việt Nam ít thành kiến hơn bất kỳ dân tộc có văn hóa nào hết trên quả địa cầu này.

Tiệc cưới tàn, Tâm vội về ngay, về trước Xúu Tin, thay đồ mát đi lại Trường An Đường kéo ông cụ sanh nghi là chàng và Xúu Tin đi chung với nhau.

Chàng muốn thay thế phần nào vào chỗ trống của gia đình họ Hứa đã trở nên hiu quạnh này, sự hiu quạnh đã diễn ra từ ngày Xùng Hêl dọn nhà chớ không phải mới hôm nay, nhưng chỉ có hôm nay là chàng mới thấy rõ rệt nỗi đơn lạnh ở đây, nhứt là ở trong lòng ông Phú Hòa.

Đêm nay, chàng thấy tóc ông cụ như là bạc hơn, và trông ông cụ già hẳn đi thêm năm sáu tuổi nữa.

Vẫn cứ cái quây thâu tiền mà trên mặt quây đặt một cối tán bằng đồng và một chiếc dao câu, vẫn hai cái tủ thuốc lớn trám cả hai bức tường mà hằng trăm học tử gởi hình ảnh những từng nhà của một bun-đing chọc trời thu nhỏ, vẫn chiếc bàn chân cheo chở một liễn sứ trồng bụi dành dành và cạnh đó một ông cụ ngâm điệu tre dài phiêu lưu trong giấc mơ vạn cổ Trung Hoa.

Nghe tiếng giày, ông cụ giựt mình, ngược lên. Có lẽ ông đang mơ thằng con trưởng của ông về nên thấy Tâm, ông hơi thất vọng; mặc dầu thế, ông cũng vui lên được phần nào và nói :

- Anh Tâm tới chơi, ngó mừng quá. Puồn lăm Tâm ơi, puồn quá mà !

- Dạ, cháu biết bác buồn, nên cháu mới lại hầu cò với bác.

- Đánh cò hả ! Tốt quá ! Tốt lắm !

Rồi ông hét thằng xung từng dọn bàn cò ra mau mau. Vừa lúc ấy thì Xiu Tin về. Trong chiếc áo Thượng Hải mới may, nàng đẹp lộng lẫy nếu không trông thấy mặt của nàng bị băng bó.

Ông Phú Hòa nói với Tâm :

- Nó đi đám cưới của chị em bạn nó trong Chợ Lớn.

Rồi ông bảo Xiu Tin lo bữa cháo khuya như thường lệ.

Thằng xung từng bày cò, rồi chạy đi lấy hỏa lò, ấm nước và một già một trẻ lặng lẽ vừa tranh tài vừa uống những ngụm trà nóng như nước sôi và đậm như thuốc bắc.

Sau ba ván mà Tâm thua hai, và hòa một, trước khi ăn cháo khuya, ông Hứa Vinh lại mời Tâm ngày mai ăn cơm nhà ông.

Đây là lần đầu tiên ông trịnh trọng mời chàng, những lần mời sơ sịa (tuy vẫn thật tình) trước, chàng đều từ khước, nên lần này, quyết được chàng, ông lão quan trọng hóa việc mời mọc này.

Tâm nhận lời ngay vì chàng đã quyết thi hành kế hoạch của chàng, chỉ còn đợi ngày thôi. Bữa cơm ngày mai là dịp thuận tiện hơn hết để bắt đầu quỹ kế.

Một bữa ăn sang trọng của người Triều Châu không làm sao vắng mặt được món dzoàn lồ quốc túy quốc hồn của họ.

Đó là món canh hồn lớn đựng trong một thứ tô đặc biệt bằng kim khí mà ta gọi là cù lao vì giữa tô mọc lên một cái ô nhỏ đựng lửa, giữ cho canh nóng mãi cho hợp với sở thích ăn nóng của dân tộc này.

Chính tay ông Hứa Vinh múc canh ra chén của Tâm, vừa múc ông vừa nói, ông nói rất vụng về, nhưng Tâm hiểu được hình ảnh ông cụ muốn đưa ra đại khái như thế này :

- Cái tô này là đại gia đình Trung Hoa. Cù lao ở giữa là bàn thờ tổ tiên, con cháu nhiều đời vây quanh lấy lò lửa ấy, nó sưởi ấm tinh thần của họ.

Những đứa con hoang bỏ đi ra ngoài cái tô ấy sẽ bơ vơ lạnh lẽo, mất gốc.

Ngóa buồn quá Tâm ơi ! Nhưng ngóa đã định rồi, ngóa kiếm một thằng nghèo ngóa gả con Xíu Tín rồi bắt rẻ để làm con trai, ngóa bỏ thằng Xùng Hêl bất hiếu.

Ông Hứa Vinh lại ghen ngào rưng rưng lệ.

Trong bữa ăn này, ông Phú Hòa uống rất nhiều ngũ gia bì, và Xíu Tín cho biết rằng, ông cụ uống rượu nhiều quá, nằng can thế nào cũng không được.

Sau bữa ăn, sau tuần trà, ông cụ híp mắt lại, rất thèm đi nằm vì rượu đã thấm nhiều. Tâm đứng lên xin phép ra về và chàng chỉ mới xây lưng được hai bước thì lão đảo rồi té quy xuống gạch.

Đang say, ông Trường An Đường bỗng tỉnh hẳn. Cả cha con đều hoảng hốt vì Tâm không có uống giọt rượu nào cả.

- Làm sao ? Tâm làm sao ? Tau pụng à ? Chóng mặt à ?

- Trời ơi anh Tâm ... anh làm sao vậy ?

Hai cha con hỏi lằng xằng và lằng xằng xúm lại đỡ khách. Tâm nói :

- Bác ơi, sao lạ quá, hai chân cháu khi không tê liệt, không đứng, không đi được nữa, ngoài ra trong mình khỏe khoắn như thường, không sao hết.

Ông Trường An Đường vội kéo tay chàng để bắt mạch trong khi đó Xiu Tin cứ xuýt xoa nhưng không biết làm sao. Giây lâu ông cụ gọi nhân công trong nhà bảo họ khiêng Tâm vào buồng của Xùng Hêl như mấy tháng trước, khi chàng bị bọn côn đồ tràn vào nhà này hành hung.

Nhưng Tâm vội nài nỉ :

- Cháu van bác, xin bác cho cháu về nhà cháu.

- Muốn về nhà à ? Ở đây ngó lo thang thuốc cho. Bệnh này khó lắm à.

- Ở đây bất tiện cho cháu, xin bác thương giùm.

Có lẽ chưa biết gì hết về bệnh trạng của Tâm, nên sợ nhân mạng, ông Phú Hòa ngần ngừ giây lát rồi thể theo lời chàng, họ không chàng về gác trọ đằng kia.

Sau khi Tâm được đưa ra khỏi nhà, tức tốc ông Trường An Đường tự tay đi bốc một thang thuốc rồi cho người nhà sắc liền.

Hai tiếng đồng hồ sau, ông sai Xíu Tin mang chén thuốc bắc ấy lại cho Tâm uống, và bảo trước rằng đích thân ông sẽ đến đó để xem mạch lại.

Từ lúc xảy ra chuyện không may đến giờ, Xíu Tin nghe như có cả một lò lửa trong bụng nằng, nằng bồm chồm muốn chạy đi thăm bạn ngay, nhưng không dám.

Được dịp tốt, nằng hồi hã chạy bươn đi, biết trước chén thuốc sẽ bị dao động mà đồ nên cẩn thận đặt chén vào một cái tô lớn.

Nàng leo thang từng ba bốn nấc một và khi lên tới nơi chung hững mà thấy Tâm đứng tập thể thao.

Tâm nghe tiếng ván cựa mình, hết hồn, chừng day lại thấy Xíu Tin thì chàng bật cười. Xíu Tin cũng bật cười và bước vào hỏi nhỏ nhỏ :

- Bộ anh giả đồ để dụ em đến như độ trước hã ? Làm người ta hết cả hồn vía.

- Em ngồi xuống đây, anh nói cho mà nghe. Phải, anh làm bộ nhưng không phải để gạt cho em đến.

- Chớ để làm gì ?

- Bí mật, rồi em sẽ biết. Em đến đây thì anh vui, nhưng không đi tới đâu cả. Chỗ nhắm của anh là cưới cho được em, em quên rồi à ?

- Bộ anh tưởng giả làm thằng bại xuội thì ba em ham gả em cho anh lắm hả ?

- Không. Mà không thể nào em hiểu được đâu. Nhưng chắc chắn một trăm phần trăm là anh sẽ cưới được em.

- Nhưng ông coi mạch sẽ biết là anh giả đồ.

- Anh hỏi tụi y khoa rồi, không thể nào ông biết được. Coi mạch tay không làm sao biết được bệnh bại xuội. Vì thế mà anh mới giả bệnh này, với lại cũng vì đây là bệnh ngặt, mà bệnh ngặt thì kể anh mới thành.

- Chén thuốc này làm sao ?

- Đồ đi chó còn làm sao. Nếu bại xuội thật cũng không nên uống ! Trong đó chắc có chất ma tiền, độc lắm. Vả lại Đông y cân lường không tinh tế, lắm khi uống có hại. Chính anh thấy tận mắt nhiều người bị thuốc kích thích thần kinh mạnh quá đến nỗi họ bị gân giựt bắn lên rồi rơi xuống đất.

Nói xong, Tâm kéo bạn lại mà hôn lên cái thẹo của Xú Tin.

- Nhớ em muốn chết mà em cứ lánh mặt hoài.

- Em buồn quá không muốn ngó ai nữa hết. Anh nằm vạ như vậy tới bao lâu ?

- Độ một tháng thôi, như vậy là mỗi ngày được gặp riêng nhau hai lần.

- Ba lần : hai bữa ăn và một bữa thuốc.

- Em nè. Đồ thuốc mãi tốn hao cho ba. Vậy trước khi sắc, em lấy bột thuốc lại, bỏ trở vào hộc, chỉ để vài vị nó ra nước đen đen đủ rồi.

- Anh định hay lắm.

- Nhưng hãy coi chừng, em mà trả lộn hộc thì chết người khác.

- Em thạo mặt thuốc lắm, anh chớ lo. Nè, anh vô ý lắm đa nhe ! Nếu hồi nãy người khá ch là ba em chớ không phải là em thì nguy. Phải luôn luôn coi chừng, nghe ai lên thang là vội nằm xuống ngay.

- Ủ, anh sẽ nghe theo em.

- Đâu, anh cho em biết thử cái bí quyết của mưu kế của anh xem.

- Dài lắm, nói không hết bữa nay, mà coi bộ em muốn về rồi. Vậy để anh yêu em kéo muộn.

Chàng lại hôn lên tay bạn rồi hôn lên thẹo của Xú Tin mấy lần nữa và căn dặn :

- Can đảm lên, anh sẽ cưới được em.

Vào khoảng năm giờ chiều, ông Hứa Vĩnh hỏi con gái :

- Nó ở xa hay gần ?
- Gần, cách đây độ bốn mươi căn nhà, nhưng hẻm khác.
- Con đưa ba tới đó xem.
- Sợ thang gác đứng lẫm, ba lên không được.
- Vậy chớ không có con đi theo à ?

Nói xong, ông mặc áo xá xầu ngoài chiếc áo thun thường trực rồi ra đi với con. Dọc đường ông hỏi Xíu Tin :

- Nó uống thuốc dễ dàng chớ ?
- Dạ, ảnh chống tay ngồi dậy được.
- Ừ, chỉ xuội hay chân thôi. Nhưng cũng lạ ! Thường thì người ta nghe tê rần rần nhiều tháng, rồi không uống thuốc mới xuội. Sao nó lại xuội thành linh thật là không nghe sách nào nói.

Xíu Tin nén cười đến tức cả ngực và làm bộ hỏi :

- Liệu cứu ảnh được hay chẳng ba ?
- Sao lại không. Thuốc bắc hay lắm mà. Chỉ phiền là tốn lâu ngày thôi.
- Máy ngày ba ?
- Máy tháng chớ máy ngày sao được.

Xíu Tin dìu ông cha già leo chiếc thang gác đứng. Nàng nện rất mạnh chân lên các nấc thang gỗ bảo động cho Tâm hay để chàng kịp đi nằm.

Nếu chàng đang tắm rửa, hoặc đi cầu thì thật là chết. Lúc lên gần tới cầu thang, Xíu Tin rất hồi hộp, nhưng may quá, Tâm đã nằm ngay ngắn, mặt đắp một chiếc khăn mù xoa.

Nàng tăng hăng lên, Tâm làm bộ giựt mình, kéo khăn xuống rồi thì thấy ông Phú Hòa, chàng cố gắng gượng chống tay để ngồi. Nhưng ông Hứa Vinh đã vội ngăn :

- Đứng, cứ nằm yên, để mạch thật tĩnh, đừng ngó bắt mạch lại.

Tâm thả rơi mình trở xuống và nói giọng thiếu nữ :

- Làm nhọc lòng bác quá.

- Không hề gì mà !

Ông Trường An Đường ngồi làm tỉnh một lúc, đợi mạch tĩnh và thừa dịp ấy để ngắm thân sắc của con bệnh. Giây lâu, ông nắm lấy cổ tay của Tâm rồi bấm mạnh lên huyết quản nơi đó.

Vị y sĩ già này trầm ngâm rất lâu, cứ lắc đầu mãi và rớt cuộc nói :

- Lạ lắm, mạch thật tốt ! Ngó thật không hiểu !

Tâm sợ hãi thật tình. Thằng bạn Y khoa của chàng đã nói rằng bắt mạch tay không thể biết con bệnh bại xuội hay đau chứng gì khác, nhưng vẫn biết rằng con bệnh ấy không đau ốm gì cả. Lỗi bắt mạch thì như vậy, người có bệnh thì mạch loạn, y sĩ sẽ bằng vào mức độ loạn đó mà đoán bệnh, trúng hay sai, tùy kinh nghiệm riêng của họ. Nhưng kẻ không bệnh thì mạch rất đều, y sĩ dở, xem cũng biết ngay là hẳn không có bệnh.

Ông Hứa Vinh không dè anh con trai tinh nghịch này lừa ông, nên chỉ ngạc nhiên và đâm ra hoài nghi sở học của ông chớ không ngờ vực lắm.

Tâm giựt mình hoảng sợ, nhưng may quá, ông ta chỉ hỏi thăm việc khác, chắc ông để tối về lục sách vở cũ mà học lại rồi hăng hay.

- Anh ăn uống ở đâu ?

- Dạ, dưới nhà trọ đưa lên.

- Từ đây, ăn cơm đằng ngó, ngó cho đưa tới. Ăn trúng theo sách vở mới mau hết.

- Mất công bác quá.

- Không hề gì mà ! Còn đi đại tiện, tiểu tiện ?

- Dạ người dưới nhà trọ giúp cho, họ có bà con.

- Tốt lắm ! Để coi thang thuốc này đêm nay ra thế nào.

- Dạ, nhờ ơn trời phạt, nhờ ơn bác, chắc cháu sẽ khỏi bệnh.

- Ừ, để coi.

Hai cha con đi về và Tâm đã nghĩ ra cách phá cho rối loạn mạch của chàng. Chàng biết các vị Đông y thường coi mạch vào buổi sáng, nên chàng định sáng mai thức dậy sớm, uống thật nhiều cà phê đậm để kích thích thần kinh. Mạch máu sẽ đập mạnh, tuy không chứng tỏ được rằng chàng bình gì, nhưng ít ra nó cũng không tĩnh, không đều và ông cụ sẽ khỏi ngán ngơ.

Quả đúng y như vậy. Sáng ra, chàng vừa xong mọi việc thì ông Hứa Vinh đã lù lù leo lên gác. Cũng may là chàng đã đề phòng, uống cà phê thật sớm. Chàng uống đến ba ly cà phê phin đậm đen và chứa rất nhiều chất cà phê chó không phải uống bắp rang của các tiệm pha bằng vợt.

Tim chàng đập một cách cuồng loạn, thêm vào đó buổi tập thể dục vừa xong đã phụ lực với chất cà phê để gây rối trong lồng ngực chàng.

Nghe bạn nện mạnh dép lên nấc thang gỗ, Tâm vội nằm xuống, và cố lấy bộ mặt mệt nhọc, uể oải. Đã súc miệng để uống cà phê, chàng không rửa mặt, không chải gỡ; tuy nhiên ông Trường An Đường vẫn không làm vẻ khí sắc chàng.

Cầm tay người thanh niên này để nghe mạch, ông nhìn vào mắt chàng và nói :

- Tươi tốt lắm. Không hề gì đâu.

Hôm nay vừa lắng nghe nhịp đập của trái tim, ông vừa gật đầu như thầm nói : “Có thể chó, hôm qua sao mạch lại tốt như mạch người khỏe mạnh”.

Nhưng giây lâu, xem xong, ông lại bút tóc bút tai nói :

- Lạ quá ! Mạch đáng lý phải yếu, cái này nó đi mạnh !

Nói gì thì nói, ông Hứa Vinh vẫn bốc thuốc trị bại xuội, bởi rõ ràng con bệnh bị bại xuội. Xem mạch có biết được chứng bại xuội hay không không hề gì cả, vì người bại xuội thì thấy biết ngay lúc họ mời y sĩ đến, và chính họ cũng nói ngay ra chứng bệnh của họ.

- Thang thuốc hôm qua uống nghe sao ?

- Thừa bác, sao mà tay cháu bị giựt gân.

- Giựt nhiều hay ít ?

- Dạ ít thôi.

- Tốt quá ! Tốt quá mà ! Rồi chun sẽ giựt và sẽ hết bệnh.

Tâm căn dặn chủ gác trọ hễ ông Phú Hòa có đến thăm chàng bất thành linh trong ngày mà chàng vắng mặt thì cứ nói là người nhà đã khiêng chàng xuống bót để lấy thẻ căn cước bọc nhựa. Nhờ thế mà chàng dám đi học như thường.

Đó chỉ là một sự đề phòng chớ ông ta chỉ đến một lần vào buổi sáng để thăm bệnh thôi.

Trời dứt mưa được hai tháng thì gió bắt đầu trở hướng. Bắc thổi về như là mang theo khí lạnh, khí độc của rừng sâu hướng Bắc hay sao mà người người đều bần thần, ớn lạnh, nghe như muốn sốt rét rừng.

Trẻ con và những kẻ nào yếu trong người đều nhảy mũi, ho hen và một số sốt rét thật sự.

Tâm, sau một buổi xem chiếu bóng xuất đêm ra về, mắc một đám mưa to và gặp một luồng gió lạnh, nên cũng bắt đầu nóng.

Cách đây mười năm, chàng có bị sốt rét rừng một lần, đây đưa đến mấy tháng. Có lẽ là trị không thật dứt, vì trùng bệnh ấy còn ẩn trong cơ thể chàng nên nay thừa dịp này, nó thức tỉnh dậy.

Ngày đầu chàng chỉ hâm hâm thôi, nhưng qua ngày thứ nhì thì sốt dữ. Ông Trường An Đường đến thấy con bệnh của ông trở chứng thì lo lắng lắm, bởi vì bệnh có làm nóng thì hẳn rắc rối hơn bệnh bại xuội.

Tâm rất khổ vì ngày ấy ông ta đến thăm chàng tới bốn bận để cứ xem lại mạch tay của chàng mãi. Nhưng chàng cũng rất sung sướng vì Xíu Tin gần như không về nhà nữa và biến thành một nữ y tá để thường trực săn sóc chàng.

Tâm bị chứng sốt rét hai cử một ngày, trong hai ngày đầu, nên chính chàng cũng lo sợ. Chàng tự trị lấy, nhưng căn dặn Xíu Tin hễ mà chàng mê man thì phải chở chàng đi bác sĩ ngay, cho dầu phải đổ bể sự thật đối với ông cụ, và cho dầu mịch lòng ông cụ.

Nhưng may mắn quá, chứng sốt lại đổi ra sốt cách nhụt ba hôm sau đó, nên chàng bớt lo.

Giờ chỉ còn bực mình là nhưc đầu liên miên và đắng miệng quá, không ăn uống gì được cả.

Thuốc của ông Hứa Vinh không được con bệnh uống, nhưng khi thấy hần đỡ, ông mừng rỡ hết sức.

Làm thầy thuốc nơi một đô thị lớn, ông Hứa Vinh không được hưởng bao giờ sự an ủi tinh thần là theo dõi sự tiến triển của chứng bệnh để rồi nhìn hiệu quả của khả năng mình.

Con bệnh của các đô thị có khuynh hướng thay đổi thầy luôn, và không đổi, hần cũng không rước thầy đến nhà, thân mật như ở nhà quê. Hần chết, hay hần khỏi bệnh, thường thì các ông thầy thuốc không hay biết gì cả.

Lân đầu tiên hơn mười năm nay, từ ngày dời hiệu tiệm ở tỉnh lên Sài Gòn, ông Trường An Đường mới được cái sung sướng theo sát con bệnh của ông và chứng kiến sự thuyên giảm của y.

Tâm thấy ông tươi tỉnh trở lại như ngày mà những tai họa dập dồn chưa chụp lên gia đình ông.

Trước mặt ông, Xíu Tin dám lau mồ hôi cho bạn, thay áo cho bạn mà ông không tỏ vẻ khó chịu chút nào.

Đến ngày thứ tám, sốt lui hần thì ông cụ xoa tay cười ha hả, rất bằng lòng cho tài bốc thuốc của ông.

Để liên hoan sự đắc thắng ấy, ông cụ bảo thằng Xưng từng mang ấm chén lại đây rồi nấu nước, ông uống trà ngay ở đây với con bệnh.

Tâm quên mất rằng chàng còn phải mang một chứng bệnh nữa trong người, nên lồm cồm ngồi dậy, Xíu Tin hốt hoảng nhưng ngăn bạn không kịp.

Nhưng lạ lùng thay, ngồi dậy xong vừa toan đứng thì Tâm nghe hai chơn chàng như không có nữa. Bây giờ chàng đã kịp nhớ ra tình trạng giả đồ của chàng nhưng cứ mặc kệ, chàng thử đứng dậy, nhưng phải té quy xuống ngay.

Ông cụ vỗ tay cười ha hả mà rằng :

- Tốt lắm ! Tốt lắm ! Đã đứng mà rần gần được. Lối một tháng nữa là khỏi. Nếu nặng thì không rần được như vậy đâu.

Xíu Tin cũng vui quá, vì nàng ngỡ bạn đóng trò. Chỉ riêng có Tâm là khùng khiếp, rụng rời. Thì ra chàng bị bại xuội thật sự, sau hai tuần lễ làm kịch để gạt người y sĩ tốt bụng.

Nằm trở xuống, chàng nhìn trần mà trí phiêu lưu rất xa, vào một tương lai đen tối. Mãi đến lúc ông cụ sang nước trà ra chén nhỏ mời chàng, chàng mới giật mình trở về với thực tại.

- Rần, rần gượng dậy uống trà chơi !

Tâm chống tay ngồi dậy uống trà với ông Hứa Vinh, và chưa bao giờ chàng nghe trà lại đắng như hôm nay.

Nửa tiếng đồng hồ sau đó, khi ông Phú Hòa đi rồi, chàng nói với bạn :

- Nguy quá em ơi ! Anh đã bị xuội thật.

- Vậy à ! Xíu Tin ngạc nhiên nhưng không sợ hãi. Từ bao giờ ?

- Hồi sáng anh còn đi đứng được.

- Nhưng không lo, ba nói bệnh bại xuội không khó trị lắm.

- Ừ, trị được, nhưng cũng lạ quá, sao anh lại bại xuội ? Em chịu khó với anh được không ?

- Anh khéo hỏi.

- Em tìm nhà trọ của một sinh viên Y khoa, bạn thân của anh, gọi hắn lại đây giùm anh được chứ ?

- Anh cứ cho địa chỉ.

Tâm với tay lên đầu nằm rút ở kệ xuống một tấm danh thiếp của chàng, biên mấy chữ cho bạn, và ghi địa chỉ bạn cạnh đó rồi trao cho Xíu Tin.

Chàng đợi một tiếng đồng hồ lâu bằng một thế kỷ và khi thẳng bạn ấy lộ mặt lên đầu thang, chàng mừng như đã khỏi bệnh.

- Mày làm sao đó ? Người bạn ấy vừa hỏi vừa mở một hộp da ra để lấy dụng cụ.

- Mày xem coi có phải là tao bại xuội hay không ?

Người sinh viên Y khoa lấy ra một thứ búa mà đầu búa là một bánh xe nhỏ bằng sắt mạ kền có bọc cao su chung quanh vành. Hắn gõ búa vào hai gối của Tâm mấy cái và kết luận :

- Đúng như vậy.

Nhưng hắn chưa thôi, còn khám nữa, khám xong, hắn nói :

- Nhưng tim không sao cả. Chỉ sợ tim bị ảnh hưởng thôi.

- Lạ quá, sao tao lại bại xuội ?

- Mày ăn uống như thế nào ?

- Ăn quán, ngủ đình. Rất nhiều khi làm biếng đi, hoặc trời mưa, nằm nhà ăn đồ hộp.

- Như vậy thì còn lạ gì. Có lẽ mày ăn uống như vậy nên thiếu sinh tố B1.

- Nhưng sao lại xui thành linh ?

- Có lẽ mày tê lâu lắm rồi mà không để ý, rồi sau một trận đau ốm, bệnh này tiến triển mau. Lúc sau này có đau ốm gì không ?

- Sốt rét hơn mười ngày và trước đó phải nằm dài trên nửa tháng.

- Có lẽ là tại vậy.

- Bây giờ làm sao ?

- Thì lo điều trị chứ làm sao ? Để tao đi mua thuốc rồi tao săn sóc cho. Hay là mày muốn đi nhà thương ?

- Ý chết ! Tao sợ nhà thương lắm. Nếu không làm phiền mày thì ...

- Khỏi lo điều ấy.

Bệnh của Tâm nhẹ và được điều trị đúng nên thuyên giảm lần lần, tuy chậm mà chắc chắn.

Nhưng kẻ làm người hưởng, và ông Phú Hòa sung sướng nhứt trong đời làm thầy thuốc của ông mà thành công rực rỡ với con bệnh này.

Tâm đã khéo sắp đặt thì giờ nên hai ông lang không bao giờ đụng đầu với nhau cả. Người bạn sinh viên của chàng cứ ở trong bóng tối mà làm phận sự, còn ông Hứa Vinh thì ra mặt hưởng công.

Xíu Tin cực khổ hơn lần nuôi bệnh trước nhiều vì con bệnh bây giờ không đi đứng được, nàng phải đến mỗi ngày mấy bận.

Một hôm, thừa lúc rồi, nàng thả thỏ hỏi bạn :

- Bí mật mà anh giấu em, có thể tiết lộ được chưa. Tại sao anh lại giả đồ bệnh, và giờ bệnh thật, mưu kế của anh có hỏng hay chẳng ?

Tâm cười, ôm đầu bạn mà hôn rồi đáp :

- Ba sẽ gả em cho anh một ngày gần đây. Số là trong đêm nằm đăng ấy, bỗng anh nhớ lại một điểm tâm lý kỳ lạ của con người. Con người thường không ưa những kẻ mà họ chịu ơn, vì những kẻ ấy - mặc dầu biết điều, không tiết lộ gì cả - vẫn nhắc nhở trong trí kẻ chịu ơn, sự kém sút của kẻ này, kém sút sức khỏe, tài chánh, khả năng, nên mới thọ ơn người khác.

Trái lại họ thương mến vô cùng những kẻ mà họ làm ơn vì những kẻ này nhắc nhở tài năng của họ, lòng tốt của họ, nhắc to lên, hay chỉ làm thình, cũng là nhắc nhở, đối với riêng họ.

Anh đưa ba đi nhà thương, và xem ra ba ác cảm với anh, với người bác sĩ bạn của anh mà anh đã gởi gắm ba. Nhưng từ đêm anh bệnh, ba cùng anh ghê lắm.

- Anh nói sao, chó ba đâu có xấu như vậy !

- Ba không xấu, nhưng con người xấu, mà ba chỉ là người thôi, chứ không phải là thánh hiền. Cái xấu bụng ấy hoàn toàn không do ý thức của con người, và giáo dục với lại đạo đức chỉ xóa được nó ở mặt ngoài thôi, và nó vẫn tiềm tàng trong bản năng của ta.

Đúng y như Tâm đã nói. Ông Hứa Vinh xem chàng là tác phẩm của ông. Ông đã cứu chàng thoát khỏi thần chết, thoát khỏi tật nguyên, ông đã cực khổ với chàng hằng tháng thì chàng là bằng chứng hiển nhiên của tài ba, của thiện chí của ông rồi, không còn chối cãi gì được nữa.

Ông lão thích chí vì con bệnh ấy ăn ngon ngủ yên hơn lúc trước, nên hồng hào, phương phi ra. Tánh tình của ông đối với kẻ ăn người ở trong nhà cũng dễ dãi hơn lên, và một biến chuyển âm thầm trong lòng ông mà Tâm hi vọng, đã xảy ra : thành kiến của ông trở nên mềm dẻo.

Cho đến một hôm kia, đang ngồi uống trà, ông nhận được một bức thư của trưởng nam ông, báo tin trẻ muộn rằng nó đã lấy vợ «An Nam» rồi, thì ông chết sững mấy phút.

Lâu lắm, ông Hứa Vinh mới thở dài, rồi ông rung rung nước mắt. Đó là những hạt lệ nhẫn nại chịu số phận của một người nghe rõ rằng mình không cưỡng lại được với nhịp sống cứ biến đổi theo thời.

Vừa lúc ấy thì Tâm chống nạng lộp cộp bước vào Trường An Đường.

Tâm đã đỡ gàn một tuần lễ rồi, lần vách mà đi được, và nay chàng xuất hành lần đầu đến thăm ân nhân cho ông cụ thích chí.

Tức thì người ta thấy một ông lão râu tóc bạc phơ lại lằng xằng đi đỡ một thanh niên vạm vỡ. Ông mừng quá, nói lu bù mà chỉ nói tiếng Triều Châu thôi, quên cả vốn liếng nghèo nàn tiếng Việt Nam của ông.

Vui miệng, Tâm cũng trả lời lại với ông bằng thổ ngữ Triều Châu, và sau mấy câu đối thoại, ông cụ bỗng giựt mình rồi ngạc nhiên hỏi :

- Trời ! Sao anh học tiếng Triều mau giỏi quá như vậy ?

- Dạ cháu học mỗi ngày á pe à ? Cháu thích tiếng Triều Châu lắm.

- Tốt quá ! Tốt quá mà !

Rồi ông ta làm thỉnh nhìn đăm đăm trong khoảng không rất lâu, đoạn ông ta lại hỏi :

- À, còn Tâm nói bỏ học văn, để học thuốc, có hay không ?

- Dạ chắc chắn là như vậy. Cháu sẽ bào chế thuốc bắc theo phương pháp Âu Tây.

Xíu Tin nghe Tâm đến, từ trong buồng chạy ra mừng bạn.

Nàng đã dám công khai mừng đón Tâm, chớ không làm bộ xa lạ như ngày nào nữa.

Ông Hứa Vinh nhìn con gái rất lâu rồi day lại hỏi Tâm :

- Anh Tâm nè, con Xíu Tin bây giờ xấu quá hé ?

- Thừa bác, đâu có xấu, cô Xíu Tin vẫn đẹp như trước, mà còn có duyên hơn.

- Vậy hả ? Chắc chắn như vậy hả ? Anh thành thật hay không?

- Vì cháu nghe trong bụng cháu như vậy.

- Con Xíu Tin không xấu à ?

- Dạ không xấu.

- Có ai muốn cưới nó hay không ?

- Dạ có chứ sao không ? Chỉ sợ bác không gả thôi ?

- Ngóá gả mà. Ngóá gả cho thằng nào ở đây với ngóá, bào chế thuốc cho ngóá, ngóá pỏ thằng Xùng Hêl.

Tự nhiên Tâm nổi hứng và không cầm giữ được, chàng ca lớn lên bài hát mà dân chúng Việt Nam hát để đùa chơi người Trung Hoa mà họ mến, hát theo điệu Khổng Minh tọa lâu :

Pánh tôm khô chiên,

Dò chó quấy chiên,

Đồ bên Tàu Cắc chú đem qua

Mì bên Tàu Cắc chú bày ra